Rachel Lindsay

144

Surorile

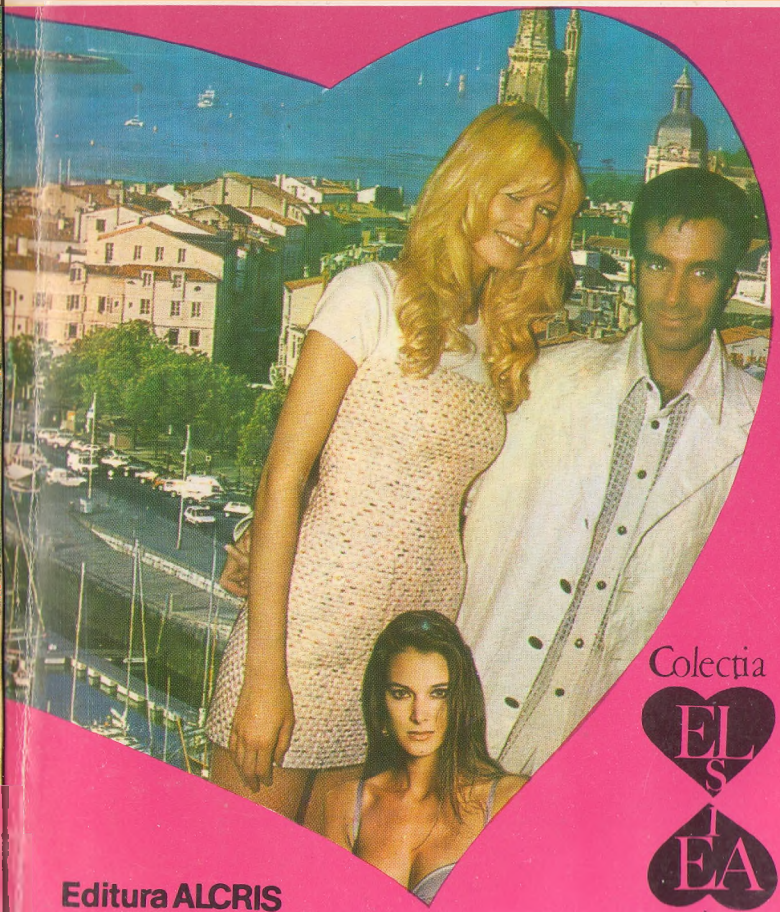

Colecția

ELSEA

Editura ALCRIS

O femeie-copil, o femeie-femeie, o femeie calculată... Pe Riviera italiană, în golful Rapallo, Ella, Fiona și Gabriella, gravitează fără să știe în jurul aceluiași bărbat... Dar cine este acest misterios Enzo, al cărui iaht a aruncat ancora lângă plajele din Portofino ?

Cele trei femei sunt antrenate într-un fascinant balet al dragostei, în timp ce Ella simte că o pasiune nebună îi tulbură viața...

Regăsindu-și calmul, se lungi din nou pe șezlong, când i se păru că zărește doi ochi într-un tufiș. Înainte de a avea timp să facă vreo mișcare, frunzele se dădură la o parte și un bărbat țâșni lângă fântână.

THE BEST

ISBN 973-580-078-0

Lei 2451 + 49 T.L. = 2500

RACHEL LINDSAY

SURORILE

RACHEL LINDSAY

SURORILE

Traducere din limba franceză de
IOAN DRĂGHICI

BUCUREȘTI

CAPITOLUL I

Ella Channing se îndreptă, înlătură o șuviță de păr rebelă care-i cădea pe frunte și contemplă îndelung golful Rapallo încins de soare, care se oferea privirii dincolo de fereastră.

Nimic nu putea s-o ajute mai bine să suporte corvoada spălării veselei decât această minunată priveliște. Pe jumătate ascunsă privirii de tufele de begonia din grădină, curbele grațioase ale golfului, marcate ici și colo de o spumă ușoară, păreau că țâșnesc dintr-o mare transparentă în care sclipeau toate nuanțele de la verde la alb-argintiu.

Mărginită de o fâșie de nisip alb, coasta ligură părea la doi pași. Era totuși o distanță de cinci sute de metri și, pentru a ajunge la plajă, trebuia să traversezi mai întâi parcul cu arbori exotici, să cobori câteva trepte tăiate în stâncă, să traversezi drumul care mergea de-a lungul coastei și să o apuci pe mica scară de piatră care ducea la golfulețul secret neglijat de turiști.

În sfârșit, pe țărmul pustiu, se putea admira golful Tigullio cu salba lui de frumoase stațiuni : San Fruttuoso, Camogli, Santa Margherita, plajele luxoase de la Portofino...

Dar era prea multă lume în această staţiune la modă, prea mulţi practicanţi de sporturi nautice şi trândavi bogaţi. Cu aceştia prefera doamna Muti — frumoasa romană la care lucra tânăra englezoaică — să-şi facă băile de soare. În felul acesta, mica şi fermecătoarea enclavă săpată în stâncă de capriciul naturii era în întregime a Ellei şi a Fionei.

Fiona ! Îşi încruntă sprâncenele gândindu-se la sora ei mai mică. Oricât de departe mergeau înapoi amintirile ei, nu-i rămăseseră decât grijile pe care i le pricinuise ! Chiar pe vremea când trăia mama lor, mereu plecată cu tatăl lor în cele patru colţuri ale lumii, Ellei îi revenise copleşitoarea responsabilitate a educaţiei ei, precum şi administrarea banilor şi rezolvarea tuturor problemelor familiale şi materiale.

Trebuia să admită că, în ciuda tristeţii resimţite, moartea mamei nu le schimbase cu nimic existenţa.

Cât despre tatăl lor, fidel temperamentului său hoinar, găsise un post într-un loc îndepărtat în America de Sud, de unde nu venea decât o dată la doi sau trei ani pentru a verifica dacă „micuţele" erau bine sănătoase şi pentru a depune bani în contul lor din bancă.

Cu toată dragostea pe care i-o purta, Ella se săturase uneori până peste cap să ţină loc de mamă pentru sora ei şi năzuia că din când în când să poată trece misiunea asta pe umerii cuiva mai puternic.

Cu un oftat melancolic, se întoarse la vesela ei. Când tocmai aşeza ultima farfurie pe suportul de scurs, intră sora ei. La nouăsprezece ani, Fiona emana un farmec juvenil care promitea să devină mai înfloritor. Silueta zveltă, părul lung, blond cu reflexe

cenușii, chipul luminos cu trăsături fine și ochii albaștri reprezentau idealul perfect de frumusețe englezească.

Ella, în schimb, cu buclele ei șatene, în care soarele aprindea reflexe calde, ochii imenși și căprui și pielea bronzată, aducea mai curând cu tipul femeii latine de pe continent.

– Ce mult te lași așteptată ! exclamă Fiona.

– Trebuie să termin cu vesela.

– Dacă nu te grăbești, va fi prea târziu pentru a coborî pe plajă.

– Este abia ora trei, obiectă Ella. Sincer vorbind, nu înțeleg de ce ții atât de mult să mergem la Portofino pe o asemenea caniculă. Ne-am simți de o mie de ori mai bine în golfuleț.

Enervată, Fiona ridică din umeri.

– O, ar fi la fel de liniștit ca într-un cimitir ! Nu trece pe acolo nici măcar o pisică. Cel puțin, la Portofino există animație.

– Și o mulțime de oameni care să te admire, spuse Ella cu un zâmbet răutăcios.

Fiona izbucni în râs. Oricât de expertă era, în toate împrejurările dovedea un simț al umorului și o fire veselă care te făcea să nu iei în seamă temperamentul năvalnic și fantezist.

Ella își scoase șorțul și-l agăță în spatele ușii de la bucătărie. Dacă Fiona era atât de răsfățată, ea era singura răspunzătoare. Vai ! Cum să nu-i ierte toate capriciile ! O simplă contrazicere era suficientă ca să-i provoace teribile crize de astm din care mezina își revenea cu greu și Ella încerca imposibilul pentru a evita orice neplăcere. Desigur, era o greșeală, dar cum să se opună ?

– Ar fi trebuit să-ți dau o mână de ajutor ca să speli toate astea, nu-i așa ? murmură Fiona cu un aer vinovat.

– Într-adevăr.

– Nu sunt decât o ingrată. Uneori mă întreb cum de reușești să mă suporți, adăugă ea cu tandrețe.

– Sunt momente când și eu mă întreb.

– Este vina ta. De fapt, nu ești destul de exigentă cu mine.

– Îmi voi aminti asta data viitoare când vei refuza să mă ajuți la strânsul mesei.

Fiona izbucni în râs și, luând-o de braț pe sora ei, o antrenă spre marea cameră pe care o împărțeau de la sosirea la vilă. Nu avea vedere spre mare, ci spre înalții chiparoși negri, pinii maritimi și leandrii care ascundeau pe jumătate o elegantă coloană clasică din spatele proprietății.

– Ți-am luat costumul de baie și prosopul, anunță Fiona, fierbând de nerăbdare. Mergem ?

Fără să-și mai dea osteneala să se machieze, Ella își aranjă puțin părul.

– Așteaptă o clipă, vin acum. Nu mă mai grăbi ! Mă extenuezi...

Imediat își regretă iritarea. Fără îndoială, era puțin șurmenată. Timp de opt săptămâni de când se aflau pe Riviera italiană, nu avusese nici măcar o singură zi de odihnă și oboseala începea să se facă simțită.

– Dacă vrei, diseară voi pregăti eu cina, se oferi Fiona după o tăcere stânjenitoare.

– Mare ispravă ! Doar un fel de mâncare de încălzit.

– Atunci, voi spăla eu vasele.

— Vom vedea diseară. Ella nu ţinea să prelungească discuţia.

Drumul până la Portofino, care urma viguros configuraţia coastei, o ajută totuşi să-şi învingă proasta dispoziţie. În faţa irizaţiilor Mediteranei, a acestui cer de un albastru intens şi a plajelor cu nisip alb întrerupte din când în când de grupuri de stânci, cum să creadă că era doar la două ore de zbor cu avionul de aerul rece al Norfolk-ului ?

Norfolk-ul ! Oricât de tristă şi ploioasă era regiunea, acolo era casa ei şi câteodată i se întâmpla să dorească intens să se întoarcă acolo.

— Norfolk-ul pare atât de departe, nu-i aşa ?

— Prea departe pentru a-i acorda cel mai mic gând, replică Fiona cu nepăsarea ei obişnuită.

— Ar fi totuşi plăcut să ne întoarcem la noi acasă.

— Ar fi o nenorocire, vrei să spui. De altfel, Gabriella mi-a promis că...

Se întrerupse, sigură că trăncănise prea mult. Diplomată şi discretă, Ella consideră că este de preferat să nu-i pună întrebări. De altfel, nici nu era nevoie. De câteva săptămâni, doamna Muti o trata pe Fiona drept domnişoară de companie şi părea hotărâtă să o ia cu ea la Roma.

Graţia Fionei şi nevoia ei copilărească de a plăcea, acţionaseră asupra ameţitoarei creaturi italiene care nu părea să se teamă de Fiona că ar putea atrage privirile admiratorilor ei. Dar asta pentru cât timp ? Dumnezeu singur ştia cum va reacţiona Gabriella Muti când îşi va da seama că Fiona, atât de blândă şi candidă pe cât era ea de brunetă şi siropoasă, putea fi o posibilă rivală.

Dar, la ce bun să-şi facă probleme ? Ella prefera să evite orice problemă cu stăpâna casei şi să nu spulbere prea repede iluziile Fionei. În definitiv, erau acolo doar pentru perioada verii şi putea oricând să ia o hotărâre la momentul oportun... cel puţin aşa spera.

– Îţi place tot atât de mult aici ?

– Aş putea trăi aici toată viaţa ! exclamă Fiona cu entuziasm. Este extraordinar !

– Nu întotdeauna. Iarna, se întâmplă să se facă foarte frig şi să plouă cu găleata.

– Clima este mai blândă ca în Norfolk. Oricum ar fi, în octombrie, Gabriella mă ia cu ea la Roma, lansă ea dintr-o dată.

Ella îşi înăbuşi un oftat de enervare.

– Asta nu-i la fel cu Napoli. Rişti să ai parte de o vreme ca la Londra.

Fiona se înfurie.

– Încetează să-mi vorbeşti tot timpul despre ploaie şi timp frumos. Ştii bine că nu pot suferi Anglia.

– De ce ? Acolo avem un apartament frumos şi mulţi prieteni.

– Trei camere cu bucătărie şi o mulţime de pisălogi care te fac să mori de plictiseală, protestă Fiona. Asta poate fi bun pentru tine. Eu vreau să trăiesc şi să văd lume.

– Şi eu, imaginează-ţi ! spuse Ella cu asprime. Din nenorocire, asta nu este întotdeauna posibil.

– Totul este posibil când vrei cu adevărat.

– Şi tu ce vrei cu adevărat ?

– Eu... nu ştiu, recunoscu Fiona cu un aer încăpăţânat. Dar ştiu că refuz să vegetez într-un oraş

de provincie unde fiecare îți urmărește cea mai mică mișcare. Dacă Gabriella ține s-o însoțesc la Roma, eu...

— Vom vorbi mai târziu despre asta, o întrerupse Ella cu nerăbdare.

— Cu tine, întotdeauna este la fel. De ce-i porți pică lui Gaby ? O consideri prea sofisticată sau... ?

— Fiona, pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă Ella, exasperată. Am douăzeci și trei de ani, nu șaizeci. Puțin îmi pasă dacă doamna Muti este sofisticată sau nu. Numai că... mă tem că viața cu ea nu va fi atât de ușoară cum îți închipui tu. Dacă până acum s-a arătat binevoitoare și puțin exigentă cu tine, în viitor riști să te considere mai mult servitoare decât prietenă.

— Știu cum s-o iau, afirmă Fiona foarte sigură. Este de ajuns să-i aprobi în liniște toate spusele și să stai departe atunci când un bărbat o curtează, nimic mai mult.

Ella își ridică, mirată, sprâncenele. Maturitatea și accesele de cinism ale surorii ei o stupefiau și o făceau să-și evalueze propria naivitate.

— Poate că aici, îți ajunge să rămâi în umbră. Dar la Roma, riști să suferi din cauza asta.

— Dacă va fi cazul, o voi părăsi.

— Ce dezinvoltură ! Pentru a merge unde ?

— Mă voi întoarce să locuiesc cu tine... dacă mă mai primești, adăugă cu maliție zâmbitoare. Dar am încredere, poate voi găsi ceva mai bun.

— Mai bun !?

— Da, un bărbat, de exemplu.

— Fiona !

— Cât de conformistă poți fi ! Spune-ți mai bine că dacă rămân cu Gabriella și îi frecventez prie-

tenii, am toate şansele să întâlnesc bărbatul visurilor mele...

– Firește, aş prefera să nu rămân cu doamna Muti, dacă tu...

– Încetinește ! exclamă deodată Fiona. Ea adresa un salut larg cu mâna spre o maşină cu care tocmai se încrucişau.

Intrigată, Ella aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi văzu Fiat-ul doctorului Redi oprind la marginea şoselei. Involuntar, frână şi opri.

– De ce i-ai făcut semn doctorului Redi să opească ?

– I-am spus numai bună ziua. Poate că dorește să ştie numai dacă mă simt bine sau dacă *tu* eşti într-o formă grozavă, insinuă ea.

– Simplul fapt de a ne vedea împreună ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-l liniştească.

Cu toate acestea, coborî geamul pentru a-l întâmpina pe tânărul bărbat care traversa şoseaua alergând.

De departe, cum era îmbrăcat în blugi şi cu o bluză cu mâneci scurte, nu avea înfățişarea unui medic, dar impresia aceasta se estompa înaintea chipului energic şi a expresiei accentuate a ochilor lui albaştri. Competent şi eficace, se dovedise de mare ajutor atunci când Fiona avusese criza aceea grozavă şi gravă în urmă cu două luni. După aceea, trecuse de mai multe ori pe la vilă şi sunase adesea să se intereseze dacă pacienta lui era bine.

În zadar susținuse Fiona că tânărul doctor se agățase de acest pretext pentru a veni să vadă sora, mai degrabă decât bolnava, Ella era convinsă că fermecătorul doctor Redi era interesat de sora ei ca bărbat şi nu ca medic.

– Bună ziua, doctore. Ce mai faceți ? întrebă Ella.

– Foarte bine ! Se aplecă spre Fiona, care-l privea cu un aer ironic.

– Vrei să ne însoțești ? îl întrebă ea cu îndrăzneală. Noi mergem să ne scăldăm la Portofino.

– Eu las plajele din Portofino turiștilor. În ceea ce mă privește, prefer micile golfulețe necunoscute vilegiaturiștilor.

– Ce coincidență ! Aveți aceleași gusturi ca Ella. Va trebui să vă duceți să înotați împreună. Nici ei nu-i place Portofino.

– Oh, recunosc că plaja este superbă. Numai că, pentru mine este prea multă lume acolo. Îmi închipui că ați terminat pilulele pe care vi le-am prescris, adăugă el, aplecându-se și mai mult prin portieră. De ce nu mi-ați cerut o altă rețetă ?

– Pentru că nu am avut nevoie de ea. Sunt câteva săptămâni de când nu am avut nici o criză. Soarele și clima aceasta admirabilă îmi fac mai mult bine decât toate medicamentele din lume.

– Trebuie să înțeleg că aveți intenția ca de acum înainte să vă lipsiți de ele ? întrebă el cu un zâmbet îngăduitor.

– Întocmai !

– Fiona ! interveni Ella cu reproș în timp ce fata răzvrătită izbucnea în râs.

– Sunt sigură că doctorul Redi apreciază sinceritatea mea. Pretinde chiar că este bună pentru sănătatea mea. Nu-i așa, doctore ?

– Da, numai că uitați ceva.

– Ce anume ?

– Că adevărul trebuie temperat de rațiune.

Zâmbetul satisfăcut al Fionei se întunecă o clipă, dar își regăsi îndată buna dispoziție.

— Știți unde ne găsiți dacă vă hotărâți vreodată să vă scăldați pe plajele pentru turiști, aruncă ea cu puțină insolență.

— Mă tem că am prea mulți pacienți de vizitat. Se întoarse spre mașina lui, după ce le adresă un mic salut cu mâna.

— Sunt sigură că murea de dorința de a ne însoți, spuse Fiona. De ce nu l-ai încurajat?

— Italienii nu au nevoie de încurajare pentru a însoți o femeie frumoasă, obiectă Ella.

— Doctorul Redi, da. Întotdeauna este atât de formalist.

— Nu chiar atât de mult. Îmi vine greu să mi-l imaginez pe doctorul Grantley oprindu-se la marginea drumului ca să te întrebe cum o duci cu sănătatea.

— Pentru că doctorul Grantley este deja căsătorit, replică Fiona sigură pe sine. Doctorul Redi este în căutarea unei soții. Începu s-o fixeze pe sora ei cu o privire ironică, pe jumătate apreciativă.

— Încetează să mă mai privești așa.

— Recunoaște că nu venea la vilă ca s-o vadă pe Gabriella.

— Poate că venea în speranța să te întâlnească pe tine, sugeră Ella.

Presupunerea aceasta o făcu pe Fiona să izbucnească într-un râs nebun.

— Un doctor, chiar băiat frumos și liber, este obișnuit să te îngrijească, nu să te curteze.

Ella oftă resemnată și preferă să abandoneze subiectul. La ce bun să insiste? Nu-i rămânea decât

să spere că observațiile ei vor sfârși prin a o îndemna pe sora ei să se gândească la pericolele vieții ușoare propuse de Gabriella. Din păcate, Fiona era ușor de înșelat și trebuia mai mult ca oricând să rămână vigilentă ca s-o ferească de greșeli pe această fată fermecătoare dar zăpăcită.

CAPITOLUL II

Seara, Ella s-a chinuit mult timp până să adoarmă. Căldatul acesta pe una dintre plajele suprapopulate de la Portofino, o epuizase și o iritase. Este adevărat că nu mai avea obișnuința să se piardă în mijlocul mulțimii și senzația aceasta îi era din ce în ce mai supărătoare. Dacă se gândea bine, nici nu era de mirare. Ieșea atât de puțin.

În anunțul din Times, nu era vorba decât despre întreținerea unei vile cu cinci camere, aproape de istmul de la San Fruttuoso, fără munci dificile. Împinsă de un impuls subit, Ella telefonase la numărul indicat în anunț și, două zile mai târziu, o întâlnise pe Gabriella Muti în apartamentul ei de la Savoy.

La telefon, doamna Muti îi păruse o persoană mai liniștită și sobră decât era în realitate. Abia de vreo treizeci de ani, îmbrăcată în negru și mov, își încheia cu toată cochetăria doliul după un soț bogat și mult mai în vârstă decât ea.

Îi explicase îndelung că anul acesta se hotărâse să-și petreacă vara în casa ei de pe Riviera italiană unde servitorii ei refuzau să o însoțească din cauza căldurii. În consecință, avea nevoie de cineva care să se ocupe de câteva treburi majore de rutină, de cumpărături și de mese.

– Eu ies aproape în toate serile, iar când rămân la vilă mă mulțumesc cu o omletă și o salată, crezuse de cuviință să precizeze ca să o liniștească. În timpul zilei, o femeie din partea locului, doamna Viga, îmi servește de bucătăreasă.

– În cazul acesta, dacă vă gândiți că aș putea face treaba, accept bucuroasă, răspunse Ella.

– Fără să ezitați ? se mirase Gabriella privind-o cu o curiozitate dublată de neîncredere pe această secretară cunoscătoare a trei limbi, care se grăbea să accepte o slujbă inferioară și destul de prost plătită. Plăcerea băilor de soare sau demonul călătoriilor vă incită să părăsiți Anglia ?

Ea clătină din cap, zâmbind.

– Îmi plac foarte mult amândouă, dar plec din cauza surorii mele. Suferă de astm și doctorul i-a recomandat o climă mai caldă. La nouăsprezece ani, este complet capabilă să mă ajute la întreținerea vilei dumneavoastră... cu titlu de compensație, precizase ea în fața încruntării reprobatoare a sprâncenelor interlocutoarei ei.

Aceasta se destinse îndată.

– Dacă vă gândiți să vă mulțumiți cu un singur salariu, nu văd nici un inconvenient ca sora dumneavoastră să vă însoțească.

După aceea, totul mersese foarte repede și, la începutul lunii mai, Ella și Fiona se instalaseră în Villa Lauretana pe care Gabriella Muti o ocupa pe coasta ligură.

Nu-i trebuise mult timp Fionei ca să o cucerească pe stăpâna casei cu care împărtășea gustul pentru toaletele exotice și țipătoare și Ellei pentru a-și da seama că cele „câteva treburi menajere de rutină" îi luau aproape tot timpul.

Nu numai că frumoasa clădire centenară adăpostea camere imense în spatele zidurilor ei ocru-roz și a sculpturilor fastuoase ale fațadei dar Fiona, departe de a-și ajuta sora mai mare, lâncezea toată ziua pe plajă sau o însoțea pe Gabriella. Ca să nu o ajute, întotdeauna avea ceva de făcut : să ducă o carte la bibliotecă, de cumpărat farduri, de aranjat flori în vaze sau o mulțime de mici servicii pe care doamna Muti i le cerea fără întrerupere.

Oftă adânc și se întoarse spre patul de alături în care dormea această femeie-copil în același timp fragilă și atât de plină de viață.

Ce grea responsabilitate apăsa pe umerii ei ! Avea cu adevărat intenția să o urmeze pe Gabriella la Roma ? Ce viață de adolescentă spera să ducă ea acolo ? În caz contrar, unde vor locui amândouă ? Vor găsi măcar o altă slujbă prin împrejurimi ?

Când se gândea la viitor, își închipuia dinainte problemele care nu vor întârzia să apară și se temea de momentul când doamna Muti se va întoarce în capitală. Dar la ce bun să se chinuiască cu gânduri negre ? Chibzuind mai bine, se bucura cu anticipație că va scăpa de „cele câteva treburi menajere de rutină" care-i reveneau. Va regreta numai prezența tonică și simpatică a doamnei Viga, bucătăreasa, cu care îi plăcea să flecărească toate nimicurile. Așa aflase, printre altele, că Gabriella fusese manechin la o mare casă de modă pariziană, că ademenise un bogat om de afaceri care o luase în căsătorie și că la moartea lui, cu cinci ani în urmă, rămăsese cu o moștenire mai puțin consistentă decât sperase. Era evident că defunctul ei soț își cheltuise cu largheță banii pentru a-i oferi existența luxoasă la care ea aspirase.

– Este departe de a fi săracă, concluzionase Giovanna Viga cu pitorescul ei accent calabrez. Dar are gusturi atât de costisitoare încât se crede ajunsă aproape la sapă de lemn.

– Chiar dacă doarme în satin.

– Curând va dormi chiar în mătase, replicase Giovanna cu aerul cuiva care știe multe.

– Vă gândiți la un bărbat ?

– În cazul ei, obligatoriu. Știu că a înhățat pe unul anul trecut. Pe vremea defunctului Muti, detesta să vină la Villa Lauretana dar acum, că poate împușca doi iepuri dintr-o dată, este cu totul altceva.

– Doi iepuri dintr-o dată ?

– Da, să facă o partidă bună în regiune și în același timp să-și închirieze apartamentul din Roma unei perechi de americani bogați. De ce credeți că avea nevoie de o menajeră ? Pentru că cei cărora le-a închiriat apartamentul au pretins ca servitorii să rămână în serviciile lor, pur și simplu.

Iată cum se explica faptul că Gabriella nu refuzase să o primească pe Fiona. Fără să cheltuiască un ban în plus, avea o servitoare suplimentară.

Pentru o femeie atât de grijulie cu poziția ei socială, era ocazia visată. Și apoi, avea nevoie să-i ia ochii viitorului soț. Cine era oare acest milionar misterios care locuia în port și pe care-și pusese ochii Gabriella ? Să fi fost unul dintre invitații care frecventau vila ? Nici unul dintre ei nu părea să suscite în mod deosebit favorurile stăpânei casei.

Gabriella avea de gând să dea în curând un mare dineu și, judecând după atenția cu care alegea meniul, era gata să parieze că va fi invitat domnul Muti numărul doi.

Ella se răsuci în patul ei, gândindu-se la lunga listă ce-i fusese încredințată : jerbe de flori, cărți și reviste de artă aranjate ici și colo pentru a da impresia că era de o cultură rafinată...

Ce ironie dispreţuitoare ! Cât timp va putea să mai înșele ? Ea care nici măcar nu deschidea un ziar ? Amânând o ridicare indiferentă din umeri ca răspuns, pentru mai târziu, alunecă puțin câte puțin în somn.

Ca de obicei, era în picioare înainte ca Gabriella și Fiona să fi deschis ochii. Când Fiona intră în bucătărie, apa din cafetieră începuse să clocotească.

— De ce nu m-ai trezit ? întrebă Fiona, frecându-se la ochi cu un gest copilăresc.

— Ai putea să-i duci micul dejun doamnei Muti, sugeră ea, văzând-o mușcând dintr-un corn.

Fiona aruncă o privire posacă spre tavă și, oftând resemnată, fugi în grădină de unde aduse un boboc de trandafir pe care îl puse într-o vază mică între farfurioarele cu miere și dulceață.

Lăsând-o pe Fiona să ducă tava cu micul dejun, Ella se așeză la masă. Ziua amenința să fie toridă. Dacă voia să scape de căldura mare, avea tot interesul să plece la cumpărături chiar acum. Dar mai întâi trebuia să revină Fiona ! Cum aceasta întârzia, se duse să o caute în camera Gabriellei. Bineînțeles nepăsătoarea flecărea cu văduva fără măcar să-i pese de sora ei.

— Bună ziua, doamnă Muti, salută Ella și se întoarse repede spre sora ei. Fiona, trebuie să plec la cumpărături. Frigotehnistul mi-a promis că va trece în dimineața asta să se uite la frigider. Nu ai altceva de făcut decât să-l conduci la bucătărie.

– Să nu-mi spuneți că este din nou în pană ! exclamă Gabriella.

– Dacă nu este reparat imediat, mă tem că va trebui să cumpărați unul nou, spuse Ella pe un ton fără replică.

– Nu este atât de vechi.

– Are mai mult de zece ani și mergea doar la jumătate atunci când am venit noi. Dacă rămâne mai mult timp în starea asta, veți avea nevoie de unul nou pentru recepția de săptămâna viitoare. Numai dacă nu intenționați să serviți pepene cald și înghețată topită, insinuă ea cu un pic de perfidie.

O cută de iritare subție buzele pline ale Gabriellei Muti. Se abțin totuși de la orice replică. Ella profită de aceasta să plece. Gabriellei nu-i plăcea să se vorbească despre bani și nu-i era de nici un folos să o înfrunte pe această temă și să-i suporte enervarea.

Câteva minute mai târziu, se angaja pe șoseaua care ducea la Portofino la bordul micului Renault 5 al Gabriellei. Perspectiva de a merge la piață era de ajuns ca să-și recapete buna dispoziție. Îi plăcea această ambianță italiană și expresivă iar dacă nu ar fi fost atât de ocupată, ar fi venit cu plăcere să rătăcească pe acolo.

Din nefericire, munca ei la vilă nu-i permitea să prelungească aceste plimbări. „Câteva treburi menajere de rutină !" Doamna Muti își bătuse joc de ea. De mult ar fi demisionat dacă nu ar fi fost Fiona și crizele ei de astm. Trebuia să curețe și să aranjeze vila... fără să mai pună la socoteală acel dineu de pregătit săptămâna viitoare. Își imagina deja fața de

masă plină de broderii, şervetele de spălat şi călcat, canapelele de pregătit...

Un claxon puternic, urmat de un scrâşnet strident de pneuri o scoaseră brusc din gândurile ei întunecate. Cu un fior de groază îşi dădu seama că luase un viraj aproape pe stânga, şi era gata să se lovească de vehiculul care venea din sens invers şi care o evitase deviind spre marginea drumului. Lipsise atât de puţin...

Cu inima bătând cu putere, opri maşina la marginea şoselei pentru a verifica dacă şoferul nu era rănit şi să-şi ceară scuze.

Dar bunele ei intenţii dispăruseră ca luate de vânt înaintea privirii ucigătoare a unor ochi cenuşii şi torentului de invective care se abătură asupra ei.

Ce personaj grosolan ! Dacă era vinovată, nu era momentul să se arate atât de dezagreabil. Drept cine o lua ? Furioasă că este apostrofată în felul acesta, demară şi plecă fără alte formalităţi. Un bădăran !

Dar, amintirea necunoscutului furios o urmări până la Portofino. Ochii aceia de un cenuşiu ciudat, între argintiu şi culoarea oţelului, tremurând de mânie pe un chip oacheş... sau poate doar bronzat, acceptând situaţia că era grec sau levantin... Latinii, de la Alpi la Asia Mică, au adesea tenul acesta... Părul des şi negru al bărbatului făcea foarte verosimilă această ascendenţă.

Ajunsă la piaţă, uită repede incidentul şi se concentră cu vie curiozitate asupra tarabelor cu dovlecei, vinete, pepeni galbeni, castraveţi, roşii şi alte legume. Doamna Muti spera să creeze în jurul ei o impresie de lux, pe de altă parte îşi controla cheltuielile până la ultima liră şi de fiecare dată când ea se

întorcea de la piață, nu uita să-i verifice cu atenție socotelile.

După ce alese cu grijă brânzeturile și cumpărase o potârniche, consultă orologiul turnului-clopotniță. Oare avea timp să facă o scurtă plimbare în port ca să admire navele care-i plăceau atât de mult ?

Din păcate, era târziu. Părăsind cu regret vechiul port și mulțimea de ambarcațiuni care se balansau pe valuri, se întoarse la vilă, promițându-și să vină mai târziu, să privească cu mai multă atenție iahturile și velierele, numeroase în acest sezon.

*

* *

După masa de prânz care s-a prelungit până după-amiază, începu să aranjeze veșmintele de preț ale Gabriellei care zăceau răvășite în toată casa. Ea bănuia că-și cheltuiește toții banii pe aceste creații ale croitoriei de lux, pe care le trata fără menajamente. Fără îndoială, spera ca în felul acesta să atragă soțul bogat care să o scoată din situația dificilă în care se scufunda zi după zi.

Scutură din cap în semn de dezaprobare. Viața Gabriellei era goală, artificială și dezolant de inutilă. Ce bine ar fi ca Fiona să nu o însoțească niciodată la Roma ! Cine știe ce fel de bărbați frecventa ea acolo ? Pentru ei, Fiona nu ar fi fost decât o pradă ușoară căreia să-i promită căsătoria și apoi să o abandoneze imediat. Ce șoc ar fi pentru această adolescentă gingașă ! Cu atât mai mult cu cât ea nu va fi probabil acolo să o consoleze.

Chiar dacă ar fi putut găsi cu ușurință o slujbă în capitală, perspectiva de a locui acolo nu i se pă-

rea deloc potrivită. Viața era prea scumpă, iar ea se va simți prea singură.

Deodată se auzi strigată și coborî repede în hol unde Fiona o aștepta nerăbdătoare.

— Gabriella trebuie să meargă la Rappalo, la coaforul ei și eu o însoțesc, o anunță pe nepusă-masă.

— Iar ! Este o treabă nebună de făcut aici. Când aveți de gând să vă întoarceți ?

— La cină, presupun. Mă duc să o întreb.

— Nu, nu-i nevoie. Voi pregăti o gustare rece, pentru că în seara asta ies și eu, decretă ea cu asprime.

— Unde te duci ? se miră Fiona, descumpănită.

— Încă nu știu, dar este lucru hotărât, nu rămân la vilă. Până și servitorii au dreptul la o zi de odihnă.

La aceste cuvinte, obrajii palizi ai Fionei se aprinseră și păru atât de descumpănită încât Ella își regretă imediat comportarea.

— Dacă vrei, pot să renunț să o însoțesc pe Gabriella ca să te ajut, propuse ea, plină de bunăvoință.

— Nu, nu este necesar, spuse Ella îmblânzindu-se. Dacă nu te întorci prea târziu, vom ieși împreună.

— Voi fi înapoi la ora șapte, îți promit. De ce nu am merge la cinema ?

— La cinema ?

— Da, știu o sală frumoasă în apropierea portului. Am auzit-o pe una dintre prietenele Gabriellei vorbind despre ea, zilele trecute.

— De acord, spuse Ella. Totuși, dacă vei întârzia, să știi că nu te aștept.

Era Fiona în stare să-şi ţină promisiunea ? Se îndoia de asta. Astfel că a fost surprinsă să vadă maşina Gabriellei revenind exact înaintea orei stabilite şi pe Fiona ţâşnind afară cu un pachet în mână.

— Am un cadou pentru tine ! exclamă ea. Din partea mea şi a lui Gaby... în fine, mai degrabă a lui Gaby.

Un cadou ? Din partea Gabriellei ? Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Intrigată, Ella desfăcu pachetul şi scoase un minunat şal roz din mohair.

— Oh ! murmură ea, descumpănită de acest cadou costisitor.

— Ştiam că o să-ţi placă. Şi apoi, culoarea asta te prinde foarte bine.

— Trebuie să fi costat o avere. Nu pot să-l primesc.

— L-aţi meritat din plin, interveni o voce hotărâtă în spatele ei.

Ella aruncă o privire cu coada ochiului. Codoul acesta reprezenta cel puţin salariul ei pe o săptămână, iar ea ar fi preferat de o mie de ori o majorare. Dar momentul ar fi fost prost ales pentru a face o asemenea remarcă.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar...

— Nu există nici un dar, o întrerupse Gabriella. Este al dumneavoastră şi nu mai este nimic de spus. Fiona mi-a explicat că în seara asta mergeţi la cinema. Am să profit să mă culc mai devreme. Mâine, noaptea riscă să fie lungă.

Se despărţi de ele cu un zâmbet vesel. Timp de o clipă, cuta aspră care-i strica linia senzuală a buzelor rujate se atenuă, redându-i un farmec tineresc.

Fără îndoială, se gândea la acea frumoasă partidă a cărei vizită o aştepta cu atâta nerăbdare.

Totuşi, pretendenţii nu-i lipseau. Cu toate acestea, Gabriella era greu de mulţumit şi aşteptase mulţi ani înainte de a întâlni bărbatul ideal. Şi acesta încă se lăsa aşteptat, căci după cum spunea doamna Viga, îl cunoştea de peste un an, fără ca el să se hotărască să o ceară în căsătorie. Cât timp va dejuca el oare capcanele acestei frumoase şi fermecătoare văduve dispuse la orice pentru a-şi redobândi poziţia socială ?

CAPITOLUL III

Instalate în mașină, Fiona îi împărtăși Ellei motivul bruștei generozități a Gabriellei.

– Este vorba despre un bărbat, să știi. Viitorul soț.

– Cine este ?

– Mister. Tot ce pot să-ți spun, este că-i italian dintr-o mamă englezoaică. Nu-i trece sub tăcere pe cei vreo zece pretendenți care se învârtesc în jurul ei, dar rămâne foarte discretă asupra acestuia.

– În cazul acesta, de unde știi că este vorba despre el ?

– A telefonat de dimineață, când erai plecată la piață și eu am fost aceea care am răspuns. Ar fi trebuit să o vezi cum mi-a smuls receptorul din mână ! Și ce privire avea ! Era complet schimbată. După câte am înțeles, el a sosit abia ieri... Dar, la spune, ce film vom vedea ? întrebă văzând că Ella intră în parcarea uriașului centru comercial ce adăpostea cinematograful.

– Îți mărturisesc că nici nu m-am gândit să mă uit în program. Voiam mai cu seamă în seara asta să plec de la vilă.

– Ai de lucru mai mult decât ți-ai închipuit, nu-i așa ? Și asta din cauza mea. Dacă te ajutam mai mult...

– Nu puteai, o întrerupse Ella, coborând din mașină. De când Gabriella s-a atașat de tine, ține să te aibă mereu în preajma ei.

– Nu am venit aici ca să-i servesc drept domnișoară de companie. Cu toate că dacă stau să mă gândesc, nu-mi displace. Am impresia că trăiesc o altă viață.

– Doamna Muti trăiește într-o lume care nu este a noastră.

– Totuși, o împărțim cu ea.

– De departe. Când se va sătura de tine...

– De ce să se satură de mine ? Îi place să flecărim împreună.

– Dacă se recăsătorește, va vedea probabil prezența ta cu ochi mai puțin binevoitori. Tu ești tânără și frumoasă și riști să o lași în umbră.

– Vorbește pentru tine. Nu m-aș mira ca doctorul Redi să fie îndrăgostit de tine. De ce nu-l încurajezi ? E o prostie. Este o partidă bună, oricât de puțin ți-ai dori să fii soție de medic.

Ella își mușcă buzele ca să nu-i răspundă. Când Fionei îi intra în cap o idee, era foarte greu să i-o scoți. Se pregătea să cumpere bilete la casă când un gând îi trecu fulgerător prin minte. Jambonul și cornurile Gabriellei ! Uitase complet să le cumpere dimineață. Numai asta îi mai lipsea.

– Du-te înainte. Am două cumpărături de făcut și mă întorc.

– Nu mă vei găsi în întuneric.

– Voi aștepta să se aprindă luminile.

După un zâmbet afectuos, se grăbi spre supermagazinul din apropiere. Spre ghinionul ei, acesta era atât de mare încât tot căutând, își dădu seama că mai avea nevoie de o mulțime de lucruri și, când reveni la cinematograf, nu numai că ducea două pachete grele, dar filmul începuse deja. Se strecură cu mare grijă înăuntru și luă loc în ultimul rând.

În întunericul acela, nu avea nici o șansă să o repereze pe Fiona. Cu toate acestea, uitând încetul cu încetul de film, care era mediocru, își căută cu privirea sora printre spectatori.

Vilegiaturiști, turiști străini, membri ai echipajelor numercaselor nave care ancoraseră în port, nimic nu-i deosebea pe unii de alții. Blugi, pulovere sau bluze, păr semilung, părea să fie regula pentru acești oameni a căror singură grijă era doar să se distreze.

Tresări brusc văzând genericul defilând pe ecran, în timp ce luminile se aprindeau una câte una. Ridicându-se, se străduí să zărească pletele blonde ale Fionei. Deodată, pe rândul al zecelea, distinse o siluetă fragilă care părea angajată într-o discuție animată cu vecinul ei. Fiona ! Ella îi făcu semn, dar ea era prea preocupată ca să observe.

În sfârșit, se ridică și se trezi aproape imediat înconjurată de un grup de bărbați dominat de statura impresionantă a vecinului ei, aproximativ un metru nouăzeci, un păr creț și negru ca smoala, umerii largi de atlet, șoldurile înguste mulate în blugi și mușchii proeminenți sub tricoul marinăresc. Ceva la el îi amintea de cineva.

El se întoarse brusc și descoperi strălucirea rece a ochilor lui cenușii. Fulgerător, îl recunoscu pe străinul care-i vorbise atât de grosolan în dimineața a-

ceea. Oh, nu ! Dintre toți spectatorii prezenți în sală, de ce trebuia ca Fiona să flecărească tocmai cu el ?

Înăbușindu-și un oftat exasperat, așteptă ca sora ei să se apropie, rugându-se cerului ca necunoscutul să nu-i dea atenție.

— Ella ! Începusem să mă neliniștesc !

— Este tocmai ce observ, răspunse Ella, evitând să-l privească pe uriașul brunet care o ținea pe Fiona pe după umeri.

— Pe cuvântul meu, ai cărat tot magazinul ! pufni Fiona, indicând cu bărbia pachetele. Parcă spuneai că nu ai decât două cumpărături de făcut.

— Nu numai. Vii ? insistă ea, grăbită să termine.

Din păcate, Fiona nu părea hotărâtă să se despartă atât de repede de necunoscut.

— Iat-o pe sora mea... de care vă vorbeam mai înainte, explică ea zâmbind larg.

Străinul întinse Ellei o mână hotărâtă și viguroasă și o salută într-o engleză perfectă, care nu trăda nici o urmă de accent. Intrigată, ridică ochii spre el. Așadar, automobilistul ei irascibil nu era italian sau grec cum presupusese în primul moment.

— Mi se pare că ne-am mai întâlnit, declară el cu o voce gravă și bine timbrată. De altfel, îmi datorați scuze pentru că ați plecat atât de repede.

Fiona îl privi uluită.

— Cum ? Vă cunoașteți ?

— Sora dumneavoastră era să mă omoare în dimineața asta, răspunse fără să-și ia privirea de la Ella, cu un zâmbet enervant în colțul buzelor. Va trebui să vă dau lecții de conducere. Sunteți un pericol mortal pe șosea.

— Am luat un viraj puțin prea larg, asta-i tot, replică Ella pe un ton rece.

Orice dorință de a-i cere scuze se evaporă în fața expresiei înghețate a privirii lui.

– Ah, dragă domnișoară, este cel mai puțin lucru care se poate spune... Dumneavoastră circulați aproape pe stânga șoselei. Evident, încă nu v-ați obișnuit cu modul de circulație de pe continent.

– Bineînțeles că da... Dar, apropo ! Dacă îmi amintesc bine, mergeați de două ori mai repede decât viteza permisă !

Fiona interveni și aruncă surorii sale o privire rugătoare :

– Haide, Ella, principalul este că nimeni nu a fost rănit. De ce nu dai uitării incidentul ? Scott ne invită să bem un pahar pe vasul lui. Tocmai îi povesteam că îți place foarte mult portul.

Ella se stăpâni să nu explodeze. De ce se amesteca ea ? Ce nevoie avea să facă paradă de viața și gusturile ei în fața acestui necunoscut arogant și sarcastic ?

– Dacă iei tu fetele, nu ai decât să iei mașina, îi sugeră unul dintre camarazii celui numit Scott, un uriaș blond și bărbos cu înfățișare de viking. Noi ne întoarcem pe motociclete.

– Bună idee, Sven, răspunse Scott. Să îi vinul la rece.

– Nu și pentru noi, interveni cu promptitudine Ella. Mă tem că nu putem accepta invitația. Doamna Muti s-ar putea neliniști dacă ne-am întoarce prea târziu, preciză ea cu o încruntare amenințătoare la adresa Fionei care deja protesta.

– Nu fi absurdă ! Nu mai avem zece ani ! De ce s-ar neliniști ?

– Fiona are dreptate, comentă Scott. Haideți, lăsați-vă ispitită... Este plăcut să leneveșteți pe puntea unei nave, târziu, bând vin... Sven va cânta la chitară.

– Nu mă îndoiesc. Totuși, răspunsul meu este nu.

– Nu sunteți obligată să rămâneți mult timp. În cel mult două ore, veți fi acasă.

– Va fi oricum prea târziu, se încăpățână Ella.

– Sora dumneavoastră nu pare să fie de aceeași părere.

– Sora mea nu știe întotdeauna ce este bine pentru ea, ripostă Ella, enervată de turnura pe care o luase conversația.

– De ce vă este teamă ?

– Nu mi-e teamă. Numai că nu ar fi bine pentru Fiona să rămână pe o navă în aer liber.

– Dacă numai despre asta este vorba, putem merge să luăm un pahar în saloanele de la Grand Hotel.

– Dar nu asta voiam să spun, se înfurie ea. În definitiv, de ce insistați atât ? În primul rând, nu dorim deloc să mergem să luăm un pahar pe vasul stăpânului dumneavoastră.

O umbră întunecă privirea limpede a interlocutorului ei. Oare ce se întâmpla ? Îl rănise fără voia ei ?

– Ascultați-mă, am într-adevăr mult de lucru și trebuie să ne întoarcem acasă, reluă ea, privindu-l drept în ochi.

După aceste cuvinte, se aplecă să-și adune pachetele, conștientă că atitudinea ei nu era prea convenabilă. Cum să-și păstreze demnitatea incomodată de povara ei caraghioasă ? De ce naiba nu se mul-

țumise cu câteva felii de jambon și cornurile pentru Gabriella ?

Cu toate acestea, de voie, de nevoie, se îndreptă cu toată distincția de care era în stare către ieșire. Abia ajunse la ușă, când o mână hotărâtă îi smulse pachetele din mâini.

— Poți fi marinar și să cunoști bunele maniere, explică el, abandonând-o în mijlocul camarazilor lui care continuau să o înconjoare pe Fiona.

— Dacă nu vreți să vizitați „Arabella" în seara aceasta, de ce nu ați veni mâine ? propuse unul dintre ei.

— Vii ? insistă Ella furioasă, adresându-se Fionei.

— Eu... nu știu. Am să vă spun mai târziu, aruncă ea cu promptitudine, fără să se adreseze cuiva anume.

— Treceți să ne vedeți în timpul zilei, spuse piratul înalt și bărbos care răspundea la numele de Sven. Cred că Scott v-a indicat unde suntem ancorați.

Fiona aruncă din nou o privire rugătoare surorii ei, care avea tot mai mult impresia că joacă rolul de câine de pază. Dar cum să-i mărturisească ei și acestor tineri că, dacă Scott nu i-ar fi fost de la bun început atât de antipatic, ar fi acceptat cu plăcere să petreacă puțin timp pe iaht ?

Din nefericire, la bărbatul acesta era ceva care o enerva la culme. Siguranța lui, un soi de atitudine protectoare pe care o adopta față de femei, nuanța metalică a privirii lui...

Mergând înaintea ei, îl cercetă cu atenție. Cu pachetele ei colorate, marcate de numele supermagazinului, respira o forță liniștită, accentuată de ținuta distinsă și de părul creț care-i cădea pe ceafă.

Cu un pas hotărât, îl depăși și se îndreptă spre mașina ei, încercând să se îndepărteze de el. În zadar, pentru că el îi tăie calea înainte ca ea să ajungă la mașină.

— Întotdeauna vă jucați de-a fecioara jignită ? întrebă el.

Ella își înăbuși o exclamație de indignare.

— Și dumneavoastră, vă credeți întotdeauna obligat să fiți atât de grosolan cu șoferițele ?

— Venind din partea dumneavoastră, găsesc această remarcă rizibilă.

— Nu înțeleg de ce. Nu înseamnă grosolan faptul de a vi se refuza invitația.

— Nu, nu grosolan, cel mult surprinzător, rectifică el.

— Sunteți foarte înfumurat, domnule... domnule ?

— Faceți ca toată lumea, lăsați-l deoparte pe „domnule" și spuneți-mi Scott.

În loc de răspuns, grăbi pasul, furioasă să constate că toate eforturile ei de a scăpa de îngâmfarea lui rămâneau zadarnice. Când ajunse la mașină, era atât de enervată încât nu reuși să introducă cheia în broască.

— Lăsați-mă pe mine, spuse el, smulgându-i cheia din mână, după care deschise portbagajul ca să pună pachetele.

Gestul lui îi crescu indignarea la culme. Era furioasă pe propria stângăcie cât și din cauza exasperantului lui zâmbet protector.

— De ce nu faceți comandă ?

— Supermagazinele nu livrează la domiciliu, replică ea mai bine dispusă.

— În cazul acesta, apelați la micii comerciant...

– Sunt prea scumpi...

– Nu mai spuneți ! Patronul dumneavoastră nu va sărăci doar din atât.

Ella nu găsi de cuviință să răspundă și se instală la volan.

– Sunteți foarte grăbită. Nu vă așteptați surioara ? întrebă el ironic.

Ella se ridică și observă dezolată că Fiona, înconjurată încă de curtea ei de admiratori, rămăsese în urmă. În definitiv, ce făcea ?

– Este o seară minunată, continuă Scott. Sunteți sigură că nu vreți să veniți să beți un pahar ?

– Eu nu beau.

– Nici măcar o cupă de șampanie ?

– Sunteți foarte generos cu proviziile patronului vasului, mi se pare.

El se încordă sub sarcasmul ei.

– Pentru motivul acesta mi-ați refuzat propunerea ? Preferați, desigur, să beți cu proprietarul ?

Fiona sosi în momentul când ea se pregătea să-i răspundă și, în euforia despărțirii, îl văzu cu ușurare pe Scott îndepărtându-se. Ce i-ar fi putut răspunde ? O enerva așa de mult încât simțea că va exploda.

– Aș putea să te duc cu motocicleta dacă preferi, sugeră Sven. Vom merge pe aleile de la marginea mării.

Ella privea cu hotărâre capota motorului, prefăcându-se că nu observă privirea întrebătoare pe care i-o arunca Fiona. Înțelegând că era mai bine să nu mai insiste, aceasta se resemnă să-l salute pe Sven și urcă în mașină.

– Ce s-a întâmplat cu tine în seara asta, Ella ? întrebă sora ei după o lungă tăcere. Nu te-am văzut niciodată să te porți așa cu cineva.

– Îmi pare rău, dar acest Scott mă enervează.

– Dar abia l-ai cunoscut. Este din cauza acelui incident ?

– Se poate. Pe deasupra, nu-mi plac aerele lui protectoare.

– Dar eu îl găsesc mai curând seducător și cred chiar că îi plac.

– Nu mă îndoiesc, replică Ella. Ești tânără, frumoasă și i-ai dat limpede de înțeles că este pe placul tău.

– Este ceva rău în asta ? Eu nu mai sunt o copilă. Am nouăsprezece ani și sunt capabilă să-mi conduc viața așa cum vreau. Sunt o mulțime de fete de vârsta mea care sunt deja căsătorite și au copii.

– Dacă ar fi și cazul tău, aș fi mai liniștită.

– În calitate de ce ? exclamă Fiona cu vehemență. Mă cocoloșești cum face o cloșcă cu puii ei. Cel puțin îți dai seama de asta ?

– Da, firește, oftă Ella. Îmi pare foarte rău, draga mea. În fond, ai dreptate să-mi porți pică pentru comportarea mea. Este din vina acestui Scott care m-a necăjit și...

Fiona își puse mâna pe brațul surorii ei, într-un gest împăciuitor. Să pună capăt unei dispute, oricât de aprigă ar fi ea, nu era cea mai importantă calitate a ei.

– Cum se numește proprietarul iahtului ? întrebă Ella după un timp, puțin mai liniștită.

– Nu știu. Probabil că este un magnat al petrolului, gras și bătrân.

– De ce nu tânăr și zvelt ?

– Este bine cunoscut că bogații sunt urâți, replică mezina izbucnind în râs. În fine, să sperăm că la Roma îmi va merge mai bine decât la Portofino !

Ella încordă sprâncenele.

– De ce să nu cauți o slujbă în stațiunile balneare de aici când doamna Muti se va întoarce la Roma ? Am vrut mai de mult să-ți vorbesc despre asta.

– Doamna Muti ! repetă Fiona cu o mică strâmbătură. De ce nu-i spui pe numele mic, ca mine ?

– Pentru că m-a angajat în serviciul ei și prefer să mențin o anumită distanță între noi.

– Este ceva care te depășește. Întotdeauna trebuie să ridici bariere între tine și ceilalți oameni.

– Nu am de ce să le ridic pentru că ele deja există. În consecință, atâta timp cât voi lucra pentru doamna Muti, voi fi angajata ei și nimic altceva.

După aceste cuvinte, apăsă pe accelerator, punând capăt unei discuții care se anunța plicticoasă. La ce bun să continue ? Pentru moment, nimic nu o putea face pe Fiona să-și schimbe dorința de a o însoți pe Gabriella la Roma. Cu timpul, toate se vor sfârși cu bine...

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineața, contrar obișnuinței, Gabriella le surprinse în bucătărie unde își luau micul dejun și le anunță cu un zâmbet entuziasmat că timp de trei zile, casa va rămâne pe mâna lor.

— Plec într-o croazieră pe Marea Mediterană, le explică ea cu voce afectată.

— Credeam că nu puteți suferi iahturile, se miră Fiona.

— Cele mici, da, dar Arabella are dimensiuni ideale.

Știrea le luă prin surprindere pe cele două fete, care schimbară o privire uluită. Arabella nu era iahtul pe care lucra Scott ?

— Fiona, vino să mă ajuți să pregătesc bagajele. Nu știu unde vom acosta și vreau să fiu pregătită pentru orice eventualitate. După care dispăru, lăsând în urma ei o urmă de parfum scump.

— Ceea ce înseamnă că timp de două ore voi fi ocupată cu aranjarea lucrurilor ei, oftă Fiona.

— Asta este treaba unei cameriste, o ironiză Ella.

— Dacă Gaby m-ar considera camerista ei, m-ar lua cu ea. Îți închipui mutra lui Scott văzându-mă urcând la bord ?

Ella nu răspunse și se gândi ușurată că, timp de trei zile, impertinentul Scott va fi departe. Cu atât mai bine !

– Aveam intenția să-i povestesc că noi cunoaștem echipajul, dar gândindu-mă bine, mă tem că asta nu o să-i placă prea mult. Cine știe, poate s-ar putea să-mi ceară să o însoțesc.

– Nu conta prea mult pe asta. Probabil că doamna Muti nu dorește să te prezinte viitorului ei soț.

– De ce ? Îi este teamă să nu-i răpesc milionarul ?

– Dacă îi plac femeile de genul ei, mă îndoiesc că va binevoi să-ți arunce măcar o privire.

– Asta depinde, i-o întoarse Fiona cu o mică strâmbătură. Când vreau, pot fi extrem de seducătoare.

Înainte ca Ella să aibă timp să-i răspundă, Gabriella o strigă pe Fiona, care alergă spre camera ei. O privi clătinând din cap. Fiona era incorigibilă !

Bine ar fi să nu o însoțească pe doamna Muti la bordul Arabellei. Tânăra văduvă nu ar vedea desigur cu ochi buni ca domnișoara ei de companie să-i facă ochi dulci viitorului ei soț sau să se afișeze cu echipajul.

Cu o înțepătură în inimă, și-o imagină o clipă la brațul lui Scott. Ce făcea oare el pe vasul acela ? Cu musculatura lui de gimnast, trebuia să țină timona vasului. Dar la ce bun să-și pună atâtea întrebări ? Oricum ar fi, nu-l va mai vedea multă vreme.

La prânz, Gabriella plecă la volanul mașinii ei Alfa Romeo. Știind-o plecată, simți deodată o imensă ușurare. Nu pentru că s-ar fi purtat detestabil cu ea, dimpotrivă, dar o scotea din fire superioritatea mondenă pe care o afișa cu ostentație.

Ella și sora ei își petrecură trei zile ca într-o adevărată vacanță. După micul dejun sau masa de prânz, coborau pe plaja care era foarte aproape, se scăldau și făceau plajă.

— Golfulețul acesta este o plictiseală ! oftă într-o zi Fiona. Nu ai dori să zărești pe cineva ca să scapi de monotonia asta ?

— Nu. Totuși, Portofino se află doar la o jumătate de oră de mers. Nimic nu te împiedică să te duci acolo pe jos.

— Mulțumesc pentru sfat, replică Fiona, bine dispusă. Pe căldura asta, aș fi lichefiată înainte de a ajunge. Să mergem cel puțin după-amiază, ce spui ?

Ella clătină din cap și își interzise să asculte văicăreala Fionei. După această baie extrem de plăcută, nu avea nici un chef să se miște, cu atât mai puțin să cedeze toanelor mezinei. Și apoi, se simțea atât de bine aici !

Își uitase cascheta acasă. Când avea părul ud, acesta devenea la fel de creț ca blana unei oi.

— De ce nu-l scurtezi ? întrebă Fiona, trecându-și mâna prin pletele rebele.

— Nu mi-ar sta bine.

— Sunt sigură de contrariu. Ia ascultă ! Hai să mergem în oraș în după-amiaza asta. O să profiți de ocazie ca să treci pe la coaforul la care am fost și eu. Este cu adevărat formidabil !

— Îmi închipui că practică prețuri la fel de formidabile.

Fiona izbucni în râs.

— Și ce dacă ? Poți ă-ți permiți o cheltuială specială.

— Cu condiția să nu cumpăr nimic altceva

– Un motiv în plus, insistă Fiona a cărei logică în materie de economie o uluia întotdeauna pe Ella. Hai să mergem ! Spune da !

Ella se ridică ușor și înlătură o șuviță de păr. La urma-urmei, de ce nu ? Pe deasupra, Fiona va fi cât se poate de mulțumită să vadă lume.

– Totuși, să nu contezi pe mine să mă supun orbește mașinii de tuns, adăugă ea cu prudență.

Ultimele ezitări i s-au risipit în fața elocvenței și a farmecului convingător al tânărului coafor italian care o recunoscu imediat pe Fiona.

După ce examină fața Ellei, se arătă de aceeași părere cu sora ei și insistă să-i taie părul. Șovăind încă, tânăra se lăsă în sfârșit convinsă. S-a dovedit o inspirație bună, căci rezultatul i-a depășit așteptările... și pe acelea ale lui Guido, care se extazie zece minute bune în fața a ceea ce credea că este capodopera lui. Efectiv, coafura era remarcabilă și sublinia pometii înalți și ovalul ei perfect. În urma sfaturilor lui Guido, cumpără fard de pleoape pentru ochii ei de culoarea alunei.

Când Ella părăsi salonul de coafură, era considerabil mai săracă decât la sosire și mult mai fermecătoare decât fusese vreodată. Judecând după comentariile elogioase ale trecătorilor, transformarea ei era departe de a trece neobservată. Fiona se bucura.

– Ești mulțumită de noua ta înfățișare ?

– Încep să mă obișnuiesc.

– Când ochii tăi vor fi machiați, vei tăia respirația bărbaților.

– Eram atât de urâtă înainte ? glumi Ella, deschizând portiera mașinii.

— Să presupunem că nu-ţi exploatai cum trebuie potenţialul de seducţie, replică Fiona cu un aer doct.

* * *

Două zile i-au trebuit Ellei pentru a se obişnui cu noua sa înfăţişare. Acum, când părul nu-i mai cădea în plete grele pe umeri, silueta ei părea mai subţire, iar figura căpătase o fineţe deosebită. Cum să mai creadă că era cu patru ani mai mare ca Fiona ?

Când Gabriella se întoarse, Ella nu observă privirea incisivă pe care i-o aruncă tânăra văduvă. Nu era nevoie s-o întrebe cum decursese croaziera, dispoziţia ei veselă şi o anume vioiciune a vocii vorbeau în locul ei.

— Sunt epuizată ! exclamă ea, deşi era radioasă. Nici nu vă imaginaţi ce viaţă trepidantă am avut. Toată ziua în apă şi o parte din noapte dansând şi bând, este istovitor. Îşi trecu afectuos mâna pe sub braţul Fionei. Vino să mă ajuţi să-mi desfac bagajele. Vreau să-ţi arăt colierul splendid pe care Enzo mi l-a cumpărat la Majorca. Domnişoară Ella, telefonaţi-i Giovannei să o anunţaţi că voi da marele dineu luna viitoare.

— Şi dacă nu este liberă ? obiectă Ella, descurajată dinainte.

— Ei bine, vom amâna totul pentru a doua zi ! Dar nu-i spune, totuşi, l-am rezervat seara lui Enzo şi dacă amân, riscă să nu fie liber...

Iată că situaţia nu era deloc romantică ! Dacă acest faimos Enzo ar fi fost atât de îndrăgostit de

Gabriella pe cât spera ea, nu ar fi avut nevoie să fixeze o întâlnire ca să vină. Numai dacă dorea s-o facă...

Fiona și-l închipuia mic, chel, gras, cu privirea fugind în toate părțile. Dar putea să parieze liniștită că mărimea contului în bancă și iahtul compensau în ochii Gabriellei lipsa lui de farmec.

Giovanna se declară dispusă să pregătească masa pentru luni seara dar, fidelă obiceiurilor ei, refuză cu vehemență să facă ore suplimentare.

După ce închise telefonul, Ella recapitulă cu groază tot ce mai avea de făcut : curățirea argintăriei, călcarea fețelor de masă și a șervetelor, comandarea și aranjarea florilor în toate încăperile, prepararea brioșelor. Perspectiva aceasta o epuizo de pe acum. De data aceasta, trebuia ca Fiona să o ajute.

După cum ar fi trebuit să se aștepte, Gabriella îi încredință a doua zi o listă imensă de comisioane. Foarte practică, tânăra hotărî să procedeze în doi timpi și să cumpere în aceeași zi și carnea și peștele și să amâne pentru a doua zi fructele și legumele.

– Cumpărați peștele de la piață, îi preciză Gabriella cu aroganță. Este mai ieftin.

Lucrul cel mai rău era că Ella și Fiona erau obligate să se scoale la ora șase ca să găsească un loc de parcare. Și asta admițând că grupurile de turiști care invadau litoralul în fiecare week-end le-ar mai lăsa vreunul.

Într-adevăr, când ajunseră în acea dimineață în oraș, străzile erau atât de aglomerate încât Ella nu reuși să parcheze decât în port.

– Privește ! În mod sigur este Arabella ! exclamă Fiona, arătând cu degetul un iaht alb de dimensiuni puțin obișnuite.

– Mă tem că nu mai avem timp să ne convingem, replică Ella, întinzându-i un coș gol. Haide, vino. Avem de făcut o mulțime de cumpărături.

O jumătate de oră mai târziu, cumpărase peștele.

– În timp ce tu alegi carnea și brânza, eu îl duc la mașină, propuse Fiona cu bunăvoință.

– Minunată idee. Profită de asta pentru a-mi aduce sacoșa care se află în portbagaj. Voi avea nevoie de ea.

Fiona promise să se întoarcă repede și dispăru ca luată de vânt. În așteptarea ei, Ella se plimbă printre tarabe și cercetă îndelung rândurile de pui proaspeți tăiați. Unde erau păsările fade și anemice din piețele englezești ?

Al doilea coș se umplu repede și Fiona încă nu revenise. Se ridică pe vârfurile picicarelor în speranța că o va zări. Ce naiba se întâmplase ? Nu avea nevoie de atâta timp pentru a aranja niște cumpărături într-un portbagaj.

Ajunsă la capătul răbdării, luă drumul înapoi spre mașină. Soarele era acum sus pe cer și se făcuse o căldură de cuptor. A fost surprinsă să vadă că Fiona abandonase coșul cu pește pe bancheta din spate, fără să-și dea măcar osteneala să-l aranjeze.

Numai asta îi mai lipsea ! Îi trebui aproape un sfert de oră pentru a pune totul în ordine, pe o căldură insuportabilă. Când termină, era istovită, transpirată și furioasă. Oare ce credea Fiona ? Că o va aștepta în plin soare în timp ce făcea paradă

pe puntea Arabellei ? pentru că nu era nici o îndoială că acolo se afla.

„De data asta o să vadă ea cu cine are de-a face !" explodă ea, îndreptându-se cu pași energici spre portul de agrement.

De-a lungul cheiului erau ancorate sute de ambarcațiuni. Cu toate acestea, nu întâmpină nici o greutate să descopere Arabella, ale cărei linii puternice se detașau de departe deasupra celorlalte vase.

Apropiindu-se, distinse pe punte un grup de bărbați care se agitau. Dar nici urmă de Fiona. Poate că fusese nedreaptă cu ea. Cine știe dacă nu cumva era pe terasa unei cafenele să bea o băutură răcoritoare ? Se făcuse atât de cald...

Nesigură, ezită să urce pasarela care ducea la bord. Cum va părea dacă sora ei nu era acolo ? Deodată, avu senzația că este observată. Ridică mașinal ochii și tresări întâlnind privirea cenușie a unui marinar înalt cu păr negru. Scott ! De data asta, nu purta decât un șort care-i descoperea picioarele zvelte, cu mușchii minunat dezvoltați. El se aplecă peste bastingaj.

Respirând adânc, Ella se sili să înainteze.

— Sunteți foarte matinală, strigă el.

— Matinală ? repetă ea. Nu este atât de devreme.

— Pentru a bea un pahar, da. Nu servim înainte de apusul soarelui, o ironiză el.

Obrajii Ellei se îmbujorară.

— Nu am venit să beau cu dumneavoastră. O căutam pe sora mea, i-o întoarse ea cu demnitate.

– Deocamdată, ea este aceea care vă caută. Hei ! Sunteți atât de grăbită să ne părăsiți ? adăugă el văzând-o că face cale întoarsă.

Din câțiva pași mari, el o ajunse pe chei. De aproape, pieptul lui gol pe care străluceau picături de transpirație îi dădea aerul unui gladiator roman sau al unui pirat.

– Vreau să-mi văd sora.

– A plecat din nou la piață în speranța de a vă regăsi. Dacă vă întoarceți acolo, aveți toate șansele să vă întâlniți. Ar fi rezonabil să o așteptați aici.

– Aici sau în mașină, răspunse ea prompt. La revedere, domnule Scott și mulțumesc pentru tot.

– Mulțumesc ? Pentru ce ? Nu am făcut nimic, afirmă el mergând în spatele ei.

Ella nu găsi de cuviință să răspundă și continuă drumul fără să-i acorde nici o atenție.

– Haideți ! Reveniți la bord și răcoriți-vă cu un pahar.

– Nu am timp de pierdut și trebuie să mă întorc la vilă.

– Ascultându-vă, s-ar crede că munca aceasta vă răpește tot timpul.

– Exact așa stau lucrurile.

– Credeți că voi accepta o asemenea explicație ?

– Nu-mi pasă absolut deloc, replică ea, pregătindu-se să traverseze drumul ca să ajungă la mașina ei, care se găsea în partea cealaltă.

În acest timp, o mână de fier se abătu pe brațul ei și o lipi brusc de un piept solid și bronzat.

– Zăpăcito ! exclamă Scott, furios. Acesta nu este un motiv să te arunci sub roțile mașinilor.

Buimăcită, privi mașina care tocmai o atinsese ușor, evitând prin minune un accident. Scutură

din cap un minut întreg, incapabilă să articuleze vreun cuvânt, încă în stare de șoc.

– Eu... eu... scuzați-mă, reuși ea în sfârșit să se bâlbâie. Nu am văzut-o.

– Ești de departe cea mai exasperantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată. De ce fugi mereu ? Nimeni nu o să te mănânce. Totuși, ești din ce în ce mai apetisantă, adăugă el zâmbind. Ți-ai tăiat părul.

Instinctiv, Ella își duse mâna prin păr să-l îndrepte. Scott o opri și-i atinse ușor cascada de bucle castanii.

– Lasă-le așa ! Îmi plac când sunt rebele. Ei bine, accepți să vii la bord pentru un pahar ?

– Nu, mulțumesc !

– De ce ?

– Nu-l cunosc pe proprietarul Arabellei și mi se pare deplasat să fiu invitată pe iahtul lui dacă nu o face el însuși.

– În cazul acesta, să mergem într-una din cafenelele din port.

Ella oftă exasperată. Așadar, nu se descuraja niciodată ?

– Nu vei înțelege până la urmă că nu vreau să merg ?

– Probabil că ar fi cu totul altceva dacă te-ar invita proprietarul iahtului, nu-i așa ? întrebă el pe un ton iritat.

Întrebarea o luă pe nepregătite. Evident, Scott o considera drept una dintre snoabele acelea egoiste care preferă căpitanii, echipajelor. Ei bine, era treaba lui să o creadă.

– Neapărat, rosti ea deslușit, stăpânindu-și furia crescândă. Acum, dacă vrei să mă scuzi...

Asigurându-se că nu trece nici o mașină, traversă drumul. Timp de o secundă, se așteptă ca el să o urmeze, dar nu se întâmplă nimic. Se simți ușurată și în același timp, dezamăgită.

Când ajunse la mașină, o văzu pe Fiona, care venea din sens contrar și nu-și putu stăpâni furia :

— Hotărât lucru, niciodată nu se poate conta pe tine ! Te plângi mereu că te tratez ca pe un copil, dar este de ajuns să-ți încredințez o treabă serioasă că tu te comporți ca o puștoaică iresponsabilă.

— Eram la piață. Te căutam acolo, protestă Fiona.

— Nu-mi spune mie povești ! Data viitoare când te duci să faci o vizită prietenului tău, marinarul, ai cel puțin decența să mă anunți.

— Nu i-am făcut nici o vizită, spuse ea, gata să plângă. Tocmai ajunsesem la mașină, când s-a ivit înaintea mea ca un diavol ieșit din tenebre.

— Nu te mai văita și urcă, o dojeni Ella, instalându-se la volan.

Curentul de aer călduț care intra prin ferestrele deschise îi potoli curând mânia și când ajunse la vilă, totul revenise la normal. Pentru a se face iertată, desigur, Fiona insistă să pregătească cina, în timp ce Ella curăța argintăria pentru dineul de a doua zi.

Seara, Gabriella le invită să cineze în compania ei. Oare apropierea dineului sau noul colier splendid pe care-l purta îi dădea această dispoziție și înclinația spre confidențe ?

— Firește, nu vorbesc niciodată atât de deschis cu bărbații, concluzionă ea mulțumită de sine după ce-și descărcase sufletul îndelung. Pentru ei, o fe-

meie trebuie să fie înainte de toate decorativă. Dar, la treizeci de ani, îmi rămâne puțin timp și eu...

Soneria telefonului o întrerupse.

— Enzo ! exclamă ea, ridicând cu un zâmbet încântat receptorul.

Din discreție, Ella se ridică și-i făcu semn și Fionei să se retragă. Gabriella rămase la telefon peste o oră și jumătate, obligându-le pe cele două tinere să aștepte foarte mult până să strângă și să spele vesela.

Fiona cădea de somn și Ella nu îndrăznise să o oblige să stea trează așa de mult. Biata copilă, era așa de plăpândă ! Când urcă să se culce, mezina dormea adânc. Se strecură fără să aprindă lumina ca să nu o trezească.

Noaptea era luminoasă și senină și mii de stele străluceau pe cerul de vară. Ella oftă și închise ochii. Fără succes ! Degeaba numără până pierdu șirul, se suci și se răsuci în pat și nu reuși să-și găsească liniștea.

O chinuia o neliniște inexplicabilă și, după un scurt somn agitat, se trezi brusc. Nu, hotărât lucru, se petrecea ceva anormal... ca și cum Fiona, din apropierea ei, încetase deodată să mai respire. Suflul ei devenise atât de ușor încât aproape că nu-l mai auzea.

Îngrijorată, se ridică și se aplecă spre sora ei. Patul era gol ! Fără să piardă o secundă, se repezi la camera de baie. Nu era nici acolo. Ce naiba se întâmpla ? Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se îndreptă pe dibuite spre bucătărie. Încăperea era ca tot restul casei, tăcută și cufundată în întuneric.

Îndemnată de o bruscă presimțire, se repezi la garaj. Ar fi trebuit să bănuiască ! Mașina cea mică dispăruse și Fiona o dată cu ea.

Tremurând de furie, Ella se întoarse în camera ei să-și ia un pulovăr și niște blugi. Fără să mai piardă timpul să-și perie părul în dezordine, luă cheile mașinii Gabriellei, care zăceau pe măsuța de la intrare și reveni la garaj. De data aceasta, Fiona nu va scăpa așa de ușor !

CAPITOLUL V

Ella conducea pentru prima dată mașina Gabriellei și de câteva ori, puțin a lipsit să nu piardă controlul volanului. Din fericire, reuși să se obișnuiască repede cu nervozitatea motorului și merse cu viteză în direcția portului.

Fiona nu putea fi decât la bordul Arabellei. Era o nebunie ! Echipajul iahtului nu-i inspira încredere, nici danezul cel înalt, Sven, nici Scott și nici restul grupului cosmopolit, compus din acești bărbați fără legături adevărate, care colecționau cuceriri feminine în fiecare port.

Cheiul era pustiu și dacă nu ar fi fost fanioanele care sclipeau la capătul fiecărei nave aflate pe apă, ar fi părut părăsit. Cu toate acestea, pe măsură ce înainta, sesiza frânturi de voci amestecate cu acorduri de chitară. Era ușor să-și închipuie de unde proveneau, cu atât mai mult cu cât zări pe dig mașina cea mică a Gabriellei. Reținându-și un strigăt de furie, grăbi pasul spre Arabella.

În întuneric, elegantul iaht părea mai mare decât își amintea ea. Niște umbre erau așezate pe punte în jurul unei lămpi solitare. Printre ele, îl recunoscu pe Sven care cânta la chitară și mai ales

silueta întunecată a lui Scott care domina o jumătate de duzină de tineri în blugi și tricouri.

– Ella ! Vocea subțire și melodioasă a Fionei răsună pe neașteptate. Ce naiba faci acolo ?

– Am venit să te duc înapoi la vilă, o anunță ea cu o furie rece.

– Oh, dar încă nu vreau să plec. Ne distrăm atât de bine. Mai curând vino să te alături nouă.

– Nu, mulțumesc. Este târziu și uiți că trebuie să ne trezim devreme mâine dimineață.

– Târziu ? Este abia ora unu.

În timp ce perorau, Fiona nu manifesta nici o intenție să părăsească puntea și se văzu nevoită să urce pasarela.

– Fiona ! Întoarce-te imediat, explodă ea.

– De ce să nu accepți un pahar înainte să-ți iei copilașul ? insinuă pe neașteptate o voce sarcastică. Am impresia că ai nevoie de un mic întăritor.

– Este inutil ! Mă simt foarte bine, mulțumesc, replică ea, aruncându-i o privire ucigătoare.

– Adevărat ? Haide, vino să bei cu noi, insistă el. După aceea, Fiona te va urma cuminte.

– Fiona vine cu mine acum, domnule Scott, fie că vreți sau nu !

– Ella, te rog ! Scott nu are nici o vină. Nu puteam să dorm și am crezut că mă voi simți mai bine în port. Am făcut-o fără să mă gândesc, nu din premeditare, te asigur.

Fiona părea că este pe punctul de a izbucni în plâns.

– Te cred, numai că ar fi trebuit să-mi lași un bilet, ripostă Ella cu o voce tăioasă.

– Nu puteam să-mi închipui că te vei trezi.

– Nici că eu voi ghici că te vei duce în port, am înțeles !

– Biata mea Ella. Cauți nod în papură. Fiona nu a făcut nimic rău, este o fată mare.

– Pentru tine este o *fată* și nimic mai mult, exploda Ella. Dar te înșeli în privința ei. Nu va spori numărul cuceririlor tale.

– Ella ! Te implor, nu mai sune prostii ! o rugă Fiona, arătându-i cu privirea restul echipajului care urmărea discuția cu un interes ironic. Așază-te o clipă, numai pentru a-l asculta pe Sven cântând la chitară. Îi place foarte mult muzica folk, ca și ție.

– La ora unu noaptea, nici nu mă gândesc. Așadar, eu mă întorc la vilă și tu vii cu mine !

– Ar fi bine să o asculți pe sora ta mai mare înainte să se supere, glumi unul dintre bărbați.

Un hohot de râs general primi sfatul, spre marele necaz al Fionei care se revoltă brusc :

– Vezi ce ai făcut ? Din vina ta, toată lumea își bate joc de noi. Stăpânindu-și plânsul, se repezi spre pasarelă, în timp ce o siluetă pornea în direcția ei. Pe punte, Scott o strivi pe Ella cu o privire disprețuitoare.

– Dacă ar exista un premiu pentru a răsplăti stupiditatea, l-ai merita cu prisosință.

– Când voi avea nevoie de părerea ta, am să ți-o cer, spuse Ella pregătindu-se să coboare pasarela.

Dar el îi bară trecerea și o prinse de încheietura mâinii.

– Nu așa de repede, tânără domnișoară. Ai nevoie să ți se spună niște adevăruri. De ce te porți așa cu sora ta ? Are nouăsprezece ani, nu patru.

– Nu știe nimic despre viață și...

– ...și va continua să nu știe dacă vei persista să o ocrotești prea de aproape. De ce te porți cu ea ca un tiran ? Numai dacă nu te stânjenește...

– Ce insinuezi ? exclamă ea, cu o tresărire de surpriză.

– Poate că preferi să mă ai numai pentru tine.

Ella simți cum o cuprinde un val de indignare și, nebună de furie, încercă să se elibereze din mâna de fier a agresorului ei. Dar, departe de a fi impresionat, o strânse și mai tare, izbucnind într-un râs răsunător.

– Nu încerca să mă lovești Ella, mă pui în situația să-ți răspund.

– Lasă-mă să plec !

– Când voi termina cu tine.

– Nici nu se pune problema să începi iar...

– Adevărat ? i-o reteză el, trăgând-o fără menajamente mai aproape. Acum, ascultă-mă bine, tânără bătăioasă. Încă de la prima noastră întâlnire, nu ai încetat să mă provoci, fără cel mai mic motiv. O invit pe Fiona să vină să bea un pahar la bordul Arabellei cu toată prietenia și tu te comporți cu mine ca și cum aș fi un seducător de mare clasă.

– Nu așa stau lucrurile ?

– Dumnezeule, dar în ce vremuri crezi că trăim ? Suntem în Italia, în secolul douăzeci, nu în Anglia de acum o sută de ani. Așadar, liniștește-te și fii puțin rezonabilă. Fiona a vrut numai să se distreze puțin. Nimic mai normal.

– Asta numești distracție ?

– Dacă ideea îți displace, nimic nu te obligă să te alături nouă. Dar las-o cel puțin pe sora ta să trăiască după gustul ei.

– Știu mai bine decât tine ce-i place.

– Crezi ? Ești prea inhibată pentru a ști cu adevărat ce înseamnă să te distrezi.

– Să mă distrez ? strigă ea, furioasă. În turma ta de marinari, aș avea impresia că decad prea jos, dar regretă imediat acest dispreț jignitor, pe care îl abordase fără intenție.

– Prea jos ? repetă el pe un ton amenințător. Cuvintele acestea sunt la fel de demodate ca și restul personalității tale. Trăiești în Evul Mediu, drăguță doamnă. Ai tot interesul să-ți deschizi puțin vederile, să renunți la micile deprinderi meschine și la acest univers prea sensibil în care te complaci.

– Ai perfectă dreptate. Acum lasă-mă și...

În loc de răspuns, el o trase și mai aproape.

– Prea jos, spuneai ?

La aceste cuvinte, îi acoperi gura cu a lui cu o violență care-i tăie răsuflarea. Încercă să se desprindă cu energia disperării, dar brațele lui o strângeau cu o asemenea forță încât renunță și arătând indiferență, se străduí să nu ia în seamă plăcuta amețeală care-i tulbura gândurile. În sfârșit, îi dădu drumul.

– Ei bine, această coborâre în infern ți-a plăcut ? murmură el cu voce înăbușită. Ce ai spune de încă una ?

– Numai cu un cuțit în mână.

– Uneori ai cuvinte mult mai ucigătoare, spuse el cu amărăciune.

Ella nu găsi de cuviință să-i răspundă și, întorcându-i spatele, se îndreptă spre Fiona, care o aștepta lângă Renault în compania lui Sven. La lumina argintie a lunii, părul și barba danezului păreau aproape albe, în timp ce dinții îi străluceau într-un zâmbet larg la sosirea ei și o salută înainte de a pleca

Fiona aștepta cu răbdare până când el se îndepărtă și izbucni :

— Scott are dreptate să susțină că niciodată nu vei admite să-mi trăiesc viața fără tine.

— Dimpotrivă, mi-ar place să te văd liberă și independentă, răspunse Ella cu calm. Crezi că mă distrează să fac pe câinele de pază ?

— Atunci, oprește-te !

— Ca să-ți strici viața ca acum trei ani ?

— Așadar, nu vei uita niciodată de Rory ? spuse ea, gata să izbucnească în plâns.

— Cum aș putea ? Dacă cel puțin ar fi fost singurul dar îmi amintesc și de Duncan, Alex și de Jack Rhodes. De fiecare dată când te las singură în fața responsabilităților, te înhăitezi cu orice haimana...

— Nu-i nimic rău să te îndrăgostești.

— Nimic, într-adevăr, atâta timp cât nu-ți afectează sănătatea. Din nenorocire, la fiecare ruptură faci o nouă criză.

— Și ce-mi propui ? Căsătoria ? Mănăstirea ? strigă Fiona.

Ella își stăpâni un oftat. De ce trebuie să ajungă mereu la același subiect ? Îi cunoștea dinainte toate argumentele.

— Nu, bineînțeles, totuși, încearcă să te gândești puțin și să fii mai puțin impulsivă. Scott este mult

prea în vârstă pentru tine, iar ceilalți băieți nu se gândesc decât să se distreze.

– Ca și mine ! i-o întoarse Fiona cu o licărire sfidătoare în ochii ei albaștri.

– Dar nu în același fel.

– Este adevărat în privința celorlalți, dar Scott este serios și apoi, nu este chiar atât de bătrân cum îți închipui. Are doar treizeci și cinci de ani.

– Iar tu nu ai decât nouăsprezece !

– Și ? El nu are intenția să aibă o legătură cu mine. M-a invitat doar la un pahar, asta-i tot.

– În cazul acesta, de ce nu m-ai prevenit ?

– Pentru că eram sigură că vei refuza ! Pisăloago !

După această ultimă izbucnire, se urcă în Renault, trânti cu putere portiera în urma ei și demară într-un scrâșnet de pneuri, reducând-o pe Ella la tăcere.

De voie, de nevoie, se întoarse la Villa Lauretana în Alfa Romeo al Gabriellei. Pe drumul de întoarcere, se gândi la Rory, ultimul din existența Fionei. Seducător, bun de gură, plăcut și fermecător, nu avea decât un singur defect : era căsătorit.

Când se întorsese la soția lui, Fiona, disperată, făcuse o criză de astm mai gravă decât celelalte, în urma căreia doctorul Grantley, medicul lor, le recomandase o climă mai blândă și bineînțeles, Ella aranjase totul.

Scoase un oftat din adâncul sufletului. Ce obligație ingrată era să se ocupe de Fiona ! Doctorul Grantley nu-și dădea seama de asta. Scott nici atât, de altfel. Nu știau decât să-i facă reproșuri nedrepte și jignitoare. Realizau ei, măcar cât de grea era această responsabilitate ?

Când ajunse la vilă, descoperi Renault-ul în garaj. Fiona sosise. Cu toate acestea, în loc să se repeadă în camera ei, o aşteptase la intrare. Evident, furtuna trecuse.

– Oh, Ella ! exclamă ea, aruncându-se în braţele surorii sale. Sunt atât de proastă ! Au trecut abia două luni de când am fost cât pe ce să mor din cauza lui Rory şi acum, iată că mă arunc de gâtul primului venit. Izbucni în hohote de plâns.

Inima Ellei se strânse dureros. Scott ? Fiona se îndrăgostise de el ? Respingând imediat gândul acesta, o cuprinse cu tandreţe pe sora ei de umeri şi o conduse în camera lor. Va avea tot timpul să-şi dea seama.

* * *

A doua zi, cele două tinere au fost prea ocupate cu pregătirile pentru dineu ca să-şi amintească sau să mediteze asupra întâmplărilor din ajun. Cu o oră înaintea sosirii primilor invitaţi, mai aveau încă de lucru în bucătărie şi în salon. Slavă Domnului, totul era pregătit !

Timp de o clipă, Ella îşi lăsă privirea să rătăcească asupra terasei dinspre golf. Era momentul zilei pe care-l prefera dintre toate. Soarele coborâse spre orizont şi cerul căpăta deja culoarea purpurei. în câteva clipe, culorile vii ale verii vor ceda locul unui albastru indigo, prielnic melancoliei.

Din păcate, momentul era prost ales pentru a visa şi, cu un oftat resemnat, verifică pentru ultima dată dacă totul era la locul lui.

În seara asta, Gabriella era strălucitoare. Îmbrăcată într-o rochie de mătase albă, cu o croială asimetrică pe șolduri pentru a-i pune în valoare tenul bronzat și formele generoase, își ridicase părul și își pusese cerceii cu diamante. Nimic nu era destul de frumos pentru a-l primi pe Enzo ; un parfum amețitor plutea în jurul ei.

— Nici o problemă ? întrebă ea, unduindu-se alene de-a lungul sufrageriei.

— Deocamdată, nu, o liniști Ella.

— Este destulă gheață ? Lui Enzo îi plac sucurile de fructe foarte reci.

— Sucuri de fructe ? repetă Ella, uimită.

— Da, bea mai ales suc de lămâie.

— Nu avem decât suc de roșii.

— Dumnezeule ! exclamă Gabriella, îngrozită. Și el consumă litri ! Trebuie făcut ceva.

— Cred că Giovanna nu a folosit lămâile pe care le-am cumpărat ieri. Mă duc să văd.

Fără să piardă o secundă, Ella alergă în bucătărie să verifice dacă nu se înșela. Din fericire, descoperi că avea din ce să servească un litru de citronadă pretendentului Gabriellei. Un bărbat prețios, acest Enzo ! Puțin alcool, posedând milioane, un iaht, hotărât lucru, avea toate calitățile.

Acum înțelegea de ce făcea Gabriella imposibilul de a se face plăcută. Enzo. Numele acesta evoca pentru ea un bărbat mic de statură, burtos și chel și urmărea cu o curiozitate crescândă sosirea primilor invitați.

Judecând după agitația Gabriellei și privirile pe care le arunca spre ușă, el nu venise. În disperare de cauză, Ella se hotărî să o roage pe Giovanna să

amâne masa, atunci când un concert de aclamații răsună deodată pe hol. De data aceasta, era el ! Ella aruncă o privire la ceas.

– Să-i dăm un sfert de oră pentru a-și bea citronada înainte de a anunța că masa este servită, propuse ea Giovannei care se impacienta în spatele mașinii de gătit. Sper să aibă destulă gheață, adăugă ea, umplând un bol cu cuburi de gheață.

Când pătrunse în salon, văzu că Gabriella și invitații ei ieșiseră pe terasă. Briza marină destul de răcoroasă care sufla afară umfla rochiile femeilor și amenința savantele forme ale coafurilor lor. Enzo prefera fără îndoială aerul serii în locul atmosferei închise din salon.

Ducând cu atenție bolul de gheață, Ella ieși la rândul ei... și se opri brusc, uluită de silueta care le depășea pe toate celelalte. Umerii aceștia lați, părul puțin lung, negru ca smoala...

Ce dracu' făcea Scott, în smoching alb, într-o adunare atât de elegantă ?

CAPITOLUL VI

Ella își reveni cu greutate din stupoare când o chemă Gabriella.

– În fine, gheața ! Așteptam, îi atrase ea atenția pe un ton condescendent care, după părerea ei, era indispensabil cu servitorii.

Ella tresări și făcu un efort ca să înainteze.

– Ai uitat cleștele ! exclamă Gabriella enervată.

– Oh... scuzați-mă, mă duc să-l aduc imediat.

– Nu, nu-i nevoie, o opri Scott apucând între două degete un cub de gheață pe care și-l puse în pahar.

Din ce în ce mai descumpănită, ea constată că el bea citronada pe care o pregătise pentru Enzo ! Ce însemna toată mascarada asta ?

– Cum vă simțiți astăzi ? o întrebă Scott.

– Nu știam că Ella a fost bolnavă, interveni Gabriella, înainte ca ea să aibă timp să răspundă. Nici măcar nu vă cunoașteți.

– Ne-am întâlnit la cinematograf într-o seară.

– Ah, cinematografele astea ! râse forțat Gabriella. Nu înțeleg de ce vă osteniți să frecventați sălile acelea obscure în timp ce aveți posibilitatea să vedeți ultimele filme în studioul de pe Arabella.

– Problemă de atmosferă.

Gabriella râse neîncrezătoare și se apropie de el. Ella profită de asta pentru a pleca și se întoarse în bucătărie. Atitudinea lui Scott și, încă mai mult, cea a Gabriellei, o zăpăceau. Păreau să se cunoască foarte bine.

– Mă tem că trebuie să mai amânăm masa, o anunță pe Giovanna care tuna și fulgera.

– Cum ? Noua ei cucerire nu a sosit încă ?

Ella clătină din cap cu un aer absent. Ce dracu' făcea Scott la acest dineu ? Era atât de apropiat de Enzo încât acesta nu se putea lipsi de compania lui ?

Aici ajunsese cu ipotezele când Fiona năvăli în bucătărie cu ochii strălucind de surescitare.

– Ella ! Închipuie-ți ! Este nemaipomenit !

– Dă-i drumul și povestește.

– Scott ! Ce canalie ! Să nu ne spună nimic ! Presupun că voia să-și pregătească căsătoria în secret.

Ella avu impresia că inima încetează să-i mai bată.

– Căsătoria ?

– Da, cu Gabriella.

– Ești complet nebună ! Enzo este viitorul ei soț.

– Scott și Enzo sunt una și aceeași persoană ! Gabriella este singura care-i spune Enzo, adică pe numele italian. Dar el a crescut la Oxford și toată lumea îi spune Scott. Ce curios !

– Comic, replică Ella cu răceală. Trebuie să fi râs și el.

– Nu te supăra ! Poate că se săturase pur și simplu ca oamenii să-i dea târcoale pentru că este bogat și are o situație importantă.

– Eu găsesc atitudinea lui necinstită.

– Exagerezi. Sunt sigură că mai devreme sau mai târziu, ne-ar fi mărturisit adevărul.

– Fără îndoială, pentru a-şi bate joc mai bine de noi.

– Nu este adevărat ! protestă Fiona cu încăpăţânare.

Ella îşi strânse pumnii şi-i întoarse spatele. Nu mai era nimic de discutat pe tema asta. Erau la fel de încăpăţânate.

– Am venit de asemenea să te anunţ că poţi servi, continuă Fiona cu puţină iritare în voce.

– Pepenele galben este deja pe masă, spuse Ella prost dispusă. Ar fi trebuit să mă anunţi când l-au terminat.

Fiona plecă şi Ella se străduí să-şi înăbuşe furia ajutând-o pe Giovanna la pregătiri. În zadar ! Ascunzişurile lui Scott, încăpăţânarea Fionei, dineul acesta istovitor, totul o exaspera şi împinse foarte supărată căruciorul cu tacâmuri curate şi sosul picant.

Intrând în sufragerie, evită cu grijă privirea lui Scott şi se concentră asupra mesei pe care Fiona tocmai o debarasase. Nu trebuia să se gândească la el. Mişcându-se rapid şi în tăcere în jurul invitaţilor, schimbă tacâmurile înainte de a servi friptura de potârniche şi orezul fumegând şi aromat.

Din nenorocire, platoul era greu şi fierbinte şi, de fiecare dată se temea să nu-l scape pe jos sau pe vreunul dintre invitaţi. Numai să nu fi fost privirea aceea scrutătoare a ochilor cenuşii care părea să-i supravegheze cea mai mică mişcare.

– Platoul acesta nu este prea greu pentru dumneavoastră ? auzi ea deodată.

Înainte de a-şi putea reveni din surpriză, platoul trecuse în mâinile lui Scott.

– Nu, nu este nevoie, protestă ea. Pot foarte bine să mă descurc și singură. Vă rog, dați-mi-l înapoi.

– Îmi place la nebunie să fac pe chelnerul, replică el zâmbind. Încă una din excentrităţile mele, adăugă el, adresându-se gazdei. Pe cine trebuie să servesc acum ?

– B... bărbații, bâigui Ella, roșie de rușine.

Fără alte formalități, Scott făcu din nou turul mesei și, înclinându-se ceremonios în fața fiecăruia, duse la bun sfârșit treaba care-i revenea Ellei, sub privirile amuzate ale invitaților.

Aceștia se gândeau că este o glumă. Ideea că Scott nu acționase decât ca să o scutească în mod curtenitor de povara ei, nu trecu nici o clipă prin mintea tinerei care îl urma cu sosiera.

Singura care nu împărtășea indulgența generală era Gabriella. Ochii ei o cercetau pe Ella cu o insistență asasină. Ce bănuieli absurde puteau să-i treacă prin minte în clipa asta ? Ella prefera să nu-i acorde nici o atenție. Se întoarse fără să mai aștepte la bucătărie, unde Giovanna pregătise un alt platou.

Următorul era la fel de greu ca și primul. Totuși, Ella îl luă, promițându-și ca de data asta să nu-l mai lase pe Scott să i-l ia. Era prea ocupat să discute cu Gabriella, care izbucnea într-un mic râs cristalin la fiecare vorbă a lui.

Să servești douăsprezece persoane nu este o treabă ușoară și chiar cu ajutorul Fionei și al Giovannei, masa a fost pentru ea o încercare nesfârșită.

După potârniche, plimbă prin fața fiecăruia un bogat sortiment de brânzeturi înainte de a servi bău-

turile răcoritoare și lichiorurile. Oboseala începea să o copleșească, cu atât mai mult cu cât nu mâncase nimic în timpul zilei.

Ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, Gabriella o acaparase pe Fiona, lăsându-i ei și Giovannei grija să spele muntele de vase murdare.

— Ar fi putut să aibă o mașină de spălat, bombăni bucătăreasa. În alte case în care lucrez, este de mare ajutor. Eu fac bucătărie și este suficient.

Ella abia dacă auzi reproșurile bravei femei. Deși ferestrele erau larg deschise, domnea o căldură de cuptor și un miros stăruitor de condimente care îi provoca greață. Fără îndoială, era mai bine să mănânce ceva înainte de a continua, altfel risca să leșine.

— Ah, este ora zece, eu plec, declară brusc Giovanna, scoțându-și șorțul. Nici nu mă gândesc să lucrez un minut în plus în casa asta.

Numai asta mai lipsea ! Deși revendicările bucătăresei erau justificate, îi venea să plângă de furie. Ce o să se facă fără ea ? Va avea nevoie de câteva ore să pună totul în ordine.

De fapt, la miezul nopții, vesela era departe de a fi terminată și simțea tot mai mult dificultatea de a se concentra asupra lucrului. Capul i se învârtea și era suficient să facă o mișcare bruscă și în fața ochilor îi apăreau puncte luminoase.

Devenise o urgență să mănânce. Frigiderul era plin de provizii și dacă nu dorea vânat, o bucată de pâine și puțină brânză vor fi de ajuns probabil ca să-i înlăture slăbiciunea.

Se pregătea să-și taie o felie de șvaițer când podeaua începu să se clatine violent sub ea și camera să se învârtească. Scoase un geamăt și dădu dru-

mul cuțitului care căzu cu un zgomot sec pe pardoseală. Picioarele i se înmuiară, dar simți prin vertijul ei un braț puternic prinzând-o de mijloc și o voce care-i șopti ceva la ureche.

Umbra o obligă să se așeze pe scaun și să-și pună capul pe genunchi. Ar fi vrut să protesteze, dar slăbiciunea o paralizase.

Cât timp să fi rămas în poziția aceea ? Timpul părea să se fi oprit în loc. Când se ridică, simți contactul rece al unui pahar pe buzele ei. Înghiți mașinal o gură dintr-un lichid parfumat care-i arse gâtul. Gin ! În ciuda tusei care o scutura, își reveni încet în fire și recunoscu cu groază chipul îngrijorat al lui Scott.

— Pâine și brânză, se miră el. Când ai mâncat ultima dată ?

— Eu... nu mi-a fost foame, minți ea.

Scott bombăni un răspuns neinteligibil și examină cu mai multă atenție resturile cinelui care erau îngrămădite în toată bucătăria.

— Ai strâns singură masa ?

— M-a ajutat doamna Viga.

— Bucătăreasa. Și unde este ?

— Și-a terminat ziua de muncă la ora zece.

El își consultă ceasul.

— Dar este ora unu !

— A spălat farfuriile și paharele, continuă ea fără convingere.

Se simțea vinovată, intimidată și încercă să-și adune curajul.

— Cum ? exclamă el. Te crezi animal de povară ca să bîrui singură toată această povară ?

— Nu este chiar atât de greu, doar că durează cam mult.

— Nu-mi spune povești. Știu ce înseamnă.

— De unde știi ? Speli vasele pe Arabella ? O dată cu ironia îi revenea puțină încredere în sine.

— Nu, doar că mi se întâmplă să primesc prieteni în pavilionul meu de vânătoare, o corectă el cu un licăr în ochii lui cenușii. Nu-mi place să țin prea mulți servitori. Să știi că am ținut să rămân la obiceiurile foarte simple.

Ella nu răspunse. Aplecat spre ea, o cerceta cu atenție.

— Presupun că, după tine, te-am înșelat intenționat cu privire la adevărata mea identitate, nu-i așa ?

— Nu a fost așa ?

— Dacă ai fi acceptat invitația mea după film, ai fi înțeles cu siguranță situația reală. Pe deasupra, păreai atât de mulțumită să mă cobori la rangul de steward încât nu m-a lăsat inima să-ți spun că te înșeli.

— Sper că te-ai distrat bine.

— Nu în mod deosebit, murmură el pentru sine. Așa stând lucrurile, recunoaște că ai meritat-o. Să știi că nu trebuie să judeci oamenii după aparențe.

— Și tu la fel, ripostă ea, gândindu-se la Gabriella.

— Explică-te !

Ella nu îndrăzni să meargă mai departe și schimbă subiectul.

— De ce doamna Muti îți spune Enzo ? Credeam că te numești Scott.

— Am dublă naționalitate : mama este englezoaică și în Anglia mi s-a spus întotdeauna Scott. Gabriella este un caz izolat. Bănuiesc că vrea să dea

un caracter original şi unic relaţiilor noastre ; între italieni...

— Ar fi fost totuşi mai cinstit din partea ta să te prezinţi sub adevărata identitate şi apoi, nu este plăcut deloc să o faci pe doamna Muti să creadă că numai pentru ea îl preferi pe Enzo lui Scott. Ea crede probabil că... Se întrerupse, realizând brusc unde puteau duce remarcile ei.

— ... că este deosebit de intim, aşa-i, completă Scott.

Nu-i aşteptă răspunsul şi deschise frigiderul de unde scoase o sticlă de lapte. După ce umplu un pahar, unse rapid o felie de pâine cu unt şi curăţă o portocală, aranjând totul pe o farfurie pe care o depuse în faţa ei.

— La o oră atât de târzie, este tocmai ce trebuie, o sfătui el.

La vederea fructului, Ella simţi cum i se strânge gâtul.

— Mi-e teamă că nu pot înghiţi nimic, bâigui ea.

— Încearcă cel puţin tartina, te rog.

Ella se supuse, mai întâi timid, apoi cu mai multă energie. Dacă pâinea se întărise puţin, savoarea dulce a untului îi dădu o stare plăcută şi-i deschise pofta de mâncare.

— Sora ta nu te ajută ?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Nu, hotărât lucru, nu-i plăcea ca un străin să o critice pe Fiona în faţa ei.

— Fiona ţine loc de domnişoară de companie, doamnei Muti.

— Şi tu de servitoare, continuă el.

— Nu este adevărat ! se revoltă, jignită.

— Aș fi putut jura contrariul.

— Ei bine, te-ai înșelat. Doamna Muti dă dineuri destul de rar și în cea mai mare parte a timpului nu am prea mare lucru de făcut.

— Și din acest motiv ești atât de slabă ?

— Sunt subțire, nu slabă, îl corectă ea cu o bună dispoziție.

— Și gata de ripostă, după cum văd. De ce nu te distrezi ? Profită puțin de viață, ce naiba ! Făcând pe îngerul păzitor al fermecătoarei tale surori, riști să-ți compromiți sănătate.

— Sănătatea mea nu te privește și mai întâi de toate, ce te-a adus în bucătăria mea ? spuse cu răceală, privindu-l drept în față.

— Voiam să beau un pahar cu apă. Un amănunt pe care Gabriella îl uită întotdeauna.

Ella vru să se ridice, dar Scott era deja la chiuvetă. După ce lăsă un timp apa să curgă, își umplu un pahar pe care-l bău dintr-o dată. Hotărât lucru, avea gusturi cumpătate pentru un milionar !

— Am de gând să organizez o petrecere pe Arabella, reluă el. Gabriella o va aduce pe Fiona și mi-ar place să vii și tu.

— De ce ?

Întrebarea ei păru să-l surprindă, încât se văzu nevoită să se explice.

— Nu înțeleg pentru ce motiv ții atât de mult la prezența mea. Ultima dată când ne-am întâlnit, m-am dovedit destul de nepoliticoasă.

— Adevărat ? întrebă el, înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Știi bine la ce mă refer. Eu... nu mă consider în mod deosebit snoabă și... ceea ce am spus apropo

de... decădere, înjosire... era de neiertat, recunoscu ea cu greutate. De fapt, vreau să spun că...

— ... că îți era teamă ca sora ta mai mică să nu fie sedusă de un tip care nu-i bun de nimic. Nu protesta, știu ce impresie produc asupra oamenilor.

— Și asta nu te deranjează ? se miră ea.

— Nu-mi pasă de părerea altora, răspunse el pe un ton ce nu admitea replică. Acum, că îmi cunoști adevărata identitate, nu mai ai de ce să te îngrijorezi pentru virtutea surorii tale.

— Dimpotrivă ! protestă ea.

— De ce naiba ?

— Ce-i poate aduce un bărbat ca tine unei fete ca Fiona ?

— Ce întrebare ! Închipuie-ți că o apreciez pe Fiona pentru că este tânără, frumoasă și foarte plăcută și că vreau să-i dau o șansă să cunoască altceva decât Villa Lauretana.

— Ce simplu este când te aud vorbind ! Nu te temi că s-ar putea să-i sucești capul făcând-o să guste plăcerile ușoare ale unei vieți strălucitoare care-i va fi interzisă în cele din urmă ?

— Va avea cel puțin posibilitatea să trăiască o experiență unică și plăcută.

— Pentru ca să o regrete toată viața ?

— De ce ar regreta-o ?

— Te prefaci intenționat că nu înțelegi, se înfurie ea. Fiona este tânără și influențabilă. Dacă va avea de-a face cu prietenii tăi, nu va întâlni niciodată un bărbat serios și vrednic de stimă.

— Dumnezeule, cât ești de demodată ! Societatea în care trăiesc nu este frivolă și izolată. Bogații

nu mai sunt niște leneși îngrozitori care trăiesc în palatele lor dispreţuindu-i pe cei sărmani. Este o concepție atât de burgheză, de mărginită...

— Aș prefera să o lași pe sora mea în afara preocupărilor tale, spuse ea cu fermitate.

— Pentru că ții neapărat... Cu toate acestea, dacă ea va fi de altă părere, mă voi supune voinței Fionei și, dacă ai ceva înțelepciune măcar de doi bani, i-ai urma exemplul, adăugă el, îndreptându-se spre ușă. Înainte de a trece pragul, se întoarse. Ai fi fost o proastă călăreață, Ella. Cu cât ții hățurile mai strâns, cu atât mai puțin poți să controlezi animalul, să știi.

Când să iasă, era să o răstoarne pe Fiona care tocmai intra.

— Bună seara, spuse el simplu.

— Bună seara. Gabriella m-a trimis să mă informez. Îi era teamă să nu te fi înecat în paharul cu apă.

— Puțin a lipsit, într-adevăr. Dar liniștește-te, am ieșit la suprafață.

— Despre ce ați vorbit atât de mult timp ? se interesă Fiona, apropiindu-se de sora ei.

— Despre petrecerea pe care vrea să o organizeze pe iahtul lui. Eu... am înțeles că Gabriella te va lua cu ea ?

— Nu tocmai. De fapt, Scott este acela care mi-a cerut să vin.

Ella își înăbuși un oftat de enervare.

— Nu ți-a trecut niciodată prin cap că Gabriellei nu o să-i placă dacă primești ?

— Ce importanță are ? La urma-urmei, nu sunt sclava ei. Sincer vorbind, uneori ai idei ciudate.

— Sunt realistă, asta-i tot, replică Ella cu un aer încăpățânat și ar fi timpul să te schimbi oricât de puțin. Nu am venit aici ca să ne distrăm, ci pentru a-ți îngriji sănătatea. Dacă Gabriella ne concediază, ne va fi imposibil să ne găsim o altă slujbă și mai ales o locuință în plină lună august.

— Nu spune prostii. Sunt sute de oameni care vor dori să ne aibă în serviciul lor. Pe deasupra, Gabriella are încă de gând să mă ia la Roma...

— Tocmai ! Își poate schimba părerea.

— De ce ? Ea nu este geloasă pe prietenia pe care mi-o poartă Scott, replică Fiona cu o mică ridicare din umeri. Mă consideră o copilă și își închipuie că și el gândește la fel.

— Ce știi tu despre asta ?

— Nimic și de altfel, nu-mi pasă. Știu numai că este frumos, bogat și că mă place. Așadar, nu te mai gândi mereu la ziua de mâine și profită puțin de prezent.

— Trebuie ca una dintre noi să se gândească la viitor.

Fiona ridică ochii spre cer, exasperată.

— Dacă îți vei da osteneala să-l cunoști mai bine, îl vei aprecia la justa lui valoare. Vei veni cu noi ?

— Nu, lăsă ea să-i scape.

— De ce ?

— Tocmai ți-am explicat mai înainte. Nu vreau să o deranjez pe doamna Muti.

— Dacă ea nu ar fi fost în cauză, ai fi acceptat invitația lui Scott ?

— Probabil, răspunse Ella fără să se compromită.

– Atunci nu-l detești, nu ? exclamă Fiona cu o ușurare evidentă. În situația asta, nu vezi nici un inconvenient dacă voi continua să-l văd.

Ella își înăbuși un fior ciudat. Cuvintele lui Scott i se învârteau în cap. Ce drept avea ea s-o împiedice pe Fiona să-și trăiască viața ? Toate astea i se păreau absurde și se simțea teribil de obosită.

Adunându-și ultimele puteri, puse farfuria și paharul în chiuvetă. Mai mult ca niciodată, trebuia să-și regăsească stăpânirea de sine.

– Nu ai nevoie de permisiunea mea, Fiona, se simți ea datoare să-i răspundă. Ești liberă să procedezi cum consideri că este bine. În definitiv, acum ești adultă.

Tânăra fată făcu ochii mari în fața acestei curioase abateri de la vechile principii.

– Ce ți-a spus Scott mai înainte ? întrebă plină de curiozitate.

– Nimic, răspunse ea, prefăcându-se că are de lucru la chiuvetă. Du-te și te culcă, este târziu.

De ce credea Fiona că Scott intervenise ? Îi vorbise ? Își pledase cauza pe lângă el ? Sau el se hotărâse în mod spontan să o ajute ?

Ideea că poate se îndrăgostise de ea îi reveni deodată în minte, rănind-o mai mult decât voia să o recunoască. La urma-urmei, Scott era preferabil lui Rory sau acelui Sven uriaș și de fapt, antipatic.

Își scoase șorțul, părăsi bucătăria și merse la rândul ei la culcare.

CAPITOLUL VII

A doua zi, Ella nu s-a putut odihni după acel dineu epuizant. În picioare de la ora șapte, Fiona a trezit-o ca să-i ceară să o ajute la alegerea ținutei potrivite pentru o petrecere la bordul Arabellei.

Până la urmă au ales un pantalon corsar foarte ajustat, din in de culoarea fildeșului și o bluză nostimă gen marinar, crăpată în părți și care lăsa să se vadă pielea sidefie.

— Este puțin cam „tinere, vino după mine" recunoscu Ella. Dar ești un marinar de operetă drăguț de pică.

Exaltarea și cochetăria Fionei nu aveau egal decât cu cele ale Gabriellei care, împotriva oricărei așteptări, veni să-și ia micul dejun împreună cu ele la bucătărie.

— Ai făcut bine că ai rămas la vilă, Ella, îi spuse Gabriella sărind de la una la alta. Meriți din plin puțină odihnă.

— Trebuie să strâng prin casă și să fac curățenie, spuse ea pe un ton tăios.

— Este o treabă de cinci minute. Doar de trecut rapid cu o cârpă de praf și nu se va mai vedea nimic.

Ella se gândi descurajată la scrumierele pline la refuz, la resturile răspândite pe mochetă și la multe

altele. Fără să mai pună la socoteală restul de veselă pe care nu mai avusese puterea să o termine.

– Nu știu la ce oră ne întoarcem, continuă Gabriella cu indiferență. Vom cina la bord, se înțelege. Enzo are un bucătar extraordinar, explică ea, luând o portocală. Nu este curios că l-ați întâlnit și nu mi-ați spus nimic despre asta ?

Iată cum se explica prezența ei la bucătărie atât de dimineață. Nu găsise decât un pretext banal ca să adoarmă bănuielile Ellei și pentru a afla care erau relațiile acesteia cu viitorul ei soț.

– Curios ? Nu înțeleg de ce, răspunse Ella, cu un aer nepăsător.

– Totuși, și-a declinat adevărata identitate, nu-i așa ? insinuă ea.

– Nu. De altfel, asta nu are nici o importanță, minți Ella. Milionar sau marinar, domnul Scott nu este genul meu de bărbat.

Gabriella primi remarca aceasta cu un hohot de râs neîncrezător, luându-și în același timp o înfățișare semeață.

– Nu mai spune ! Care femeie nu s-ar fi îndrăgostit de Enzo ? Are toate calitățile. În plus, de puțină vreme, am foarte clar impresia că vrea să se stabilească.

– Vârsta, desigur, replică Ella pe care conversația aceasta o enerva.

– Sunt sigură că și la optzeci de ani va avea un succes nebun.

– Nu sunt la fel de convinsă ca dumneavoastră, replică Ella cu puțină ironie în voce.

Remarca ei păru să o surprindă pe Gabriella, care zâmbi.

— Banii nu au riduri, draga mea. Amintește-ți de asta, dacă ți se prezintă ocazia, și Enzo este foarte bogat, adăugă ea, mușcând cu poftă din portocală. În urmă cu vreo patru ani a inventat nu știu ce aparat miraculos pe care s-au bătut cu disperare guvernele italian, francez și american. Numai brevetul i-a adus peste un milion de dolari. Este foarte simplu, totul îi reușește. Îi mai rămâne să facă o căsătorie cu o femeie din lumea lui, preciză ea cu un zâmbet trufaș.

Mesajul era limpede și ea se felicită că-și păstrase temerile numai pentru ea. Gabriella era o femeie periculoasă pe care era mai bine să nu o supere.

Gabriella părăsi Villa Lauretana împreună cu Fiona la ora zece, într-o rochie nouă, strălucitoare și multicoloră, al cărei decolteu, doamna Viga îl numise „panoramic". Erau atât de surescitate ca două debutante în seara primului lor bal.

Ella își imagina prea bine motivele. Ce nu ar fi dat să le însoțească și ea ? Din păcate, alesese să rămână acasă și nu mai era nimic de făcut.

Își consacră cea mai mare parte a dimineții pentru a face ordine în casă. Odată salonul debarasat de ultimele urme ale dineului, curăță bucătăria și aranjă camera Gabriellei, în care plutea în permanență, chiar și în absența ei, un miros amestecat de țigări orientale și parfumuri prea grele.

Obosită și transpirată, făcu un duș înainte de a se instala la umbra unui pin din grădină. Alături de ea, o fântână de marmură florentină își făcea auzit susurul ușor al apei.

Merita din plin o jumătate de oră de odihnă. Avea destul timp pentru a coborî în golfuleț să facă baie.

Căldura era atât de mare, încât după un timp alunecă încet într-o plăcută somnolență... Deodată, un trosnet teribil îi risipi toropeala. Cineva mergea prin grădină.

Acoperindu-și pieptul cu partea de sus a rochiei albe căreia îi descheiase nasturii, se ridică și scrută perdeaua de pini. Nu, probabil că visase. Nu era nimeni acolo.

Regăsindu-și calmul, se lungi din nou pe șezlong, când i se păru că zărește doi ochi într-un tufiș. Înainte de a avea timp să facă vreo mișcare, frunzele se dădură la o parte și un bărbat țâșni lângă fântână. Scott !

— Tu... ! se bâlbâi ea, simțindu-și deodată gura uscată. Ele... au plecat amândouă. Eu... ele nu știau că treci să le iei.

— Știu, rosti el cu cel mai mare calm.

— Dar atunci...

— Atunci, pe tine am venit să te văd.

— Pe mine ? De ce ?

— Bună întrebare ! zâmbi el așezându-se pe iarbă în apropierea ei. Cunoști dictonul : dacă muntele nu vine la Mahomed, vine Mahomed la munte.

— Ai un mod complicat de a face complimente, replică ea cu un aer sfidător. De ce ai venit ?

— Tocmai ți-am explicat. Dacă muntele...

— Oh, fii serios două minute !

— Nu mă provoca, spuse cu un zâmbet liniștit. Du-te mai bine și te schimbă, te iau cu mine.

Ella nu se mișcă de pe șezlongul ei.

– Nici nu se pune problema să merg pe Arabella, spuse cu hotărâre.

– Nu mergem pe Arabella.

– Iartă-mă, dar nu înțeleg.

– Ai putea într-adevăr să-mi ceri iertare, Ella Channing, pentru că ai stricat ceea ce putea fi o zi minunată. Acum nu mai depinde decât de tine să o repari.

– Nu vreau să ies cu tine, Scott, repetă ea apăsat.

În loc de răspuns, el îi prinse încheietura mâinii și o obligă să se ridice.

– Du-te repede și pune-ți o altă rochie. Nu uita să-ți iei o jachetă, un costum de baie, o anunță el.

– Tocmai ți-am spus că nu te voi însoți nicăieri. Sunt dezolată că ți-am stricat ziua, cu toate acestea...

– Taci ! îi ordonă strângând-o ușor de braț. Acum, că am reușit să părăsesc Arabella, nici vorbă pentru mine să mă întorc acolo.

– Nici vorbă ?

– Nu. Abia am reușit să aranjez în așa fel lucrurile încât să primesc o telegramă urgentă care mă cheamă la Viareggio. Mi-am părăsit invitații și m-am întors în port la bordul șalupei mele.

– Dacă ai de gând să mă duci la Viareggio, nu...

– Viareggio nu era decât un pretext, iar telegrama aceea este o minciună, o întrerupse el. Nu le puteam mărturisi invitaților că societatea lor mă plictisește și că singura persoană pe care aș fi vrut cu adevărat să o văd era pe uscat.

Ella închise ochii. Visa oare sau era jucăria propriei imaginații ? Scott o trase deodată spre el.

— Nu am organizat petrecerea asta decât pentru a avea norocul să te văd la bordul iahtului meu. Când ai refuzat invitația, am avut senzația că am căzut în propria mea cursă.

— Se pare că ai scăpat cu mare dibăcie.

— Am avut reputația de maestru în materie, șopti el, strângând-o mai aproape de el. Dar am pierdut destul timp. Fugi și te schimbă, plecăm.

Nu mai era nimic de discutat, admițând chiar că ar fi vrut cu adevărat să o facă. Faptul că-și părăsise toți prietenii pentru a alerga să o caute pe ea, o făcea să se simtă încurcată, dar veselă și, fără să mai stea pe gânduri, se repezi în camera ei unde își puse în mare grabă rochia de mătase chinezească de culoarea chihlimbarului și o jachetă ușoară, fără să-și uite costumul de baie pe care-l puse într-o geantă.

Când ieși din casă, el se învârtea ca un leu în cușcă, așteptând-o în fața mașinii. Destinul îi juca un renghi ciudat. Cine ar fi crezut că se va urca într-o zi în mașina cu care fusese cât pe ce să se ciocnească într-o dimineață pe drumul spre Portofino ?

— Unde mergem ? se interesă ea, văzându-l. că părăsește șoseaua care mergea de-a lungul coastei.

— În interior, părăsim litoralul.

— La pavilionul tău de vânătoare, îl ironiză ea.

Scott zâmbi.

— Nu tocmai. Aici nu vom întâlni atâta vânat ca în nordul Canadei, unde am o cabană. Astăzi mă voi mulțumi să te conduc la o veche casă de țară din provincia Toscana pe care o cunosc.

Nu mai adăugă nimic altceva. Din discreție, Ella nu mai îndrăzni să pună alte întrebări, concentrându-se asupra peisajului minunat care i se perinda prin fața ochilor.

Lăsând în urma satele pitorești și pline de turiști, Scott părăsi curând valea râului Bono pentru a pătrunde în inima Liguriei.

După o jumătate de oră de mers printre măslini, se angajară pe un drum de țară și ajunseră înaintea unei ferme. Casa era din piatră, înconjurată de o grădină întinsă și umbroasă. În partea din spate se distingeau resturile unei vechi fortificații și sclipirea albastră a unei piscine, singurul semn de civilizație în acest mediu auster. La vreo douăzeci de metri de clădirea principală, se ridicau alte clădiri, mai rustice, care adăposteau probabil vitele și uneltele agricole.

Abia se oprise mașina lui Scott în curte și o pereche de oameni în vârstă ieși din casă și veni să-i întâmpine cu un zâmbet călduros pe buze. Se prezentară cu prietenie : Luisa și Enrico îi slujiseră lui Scott drept părinți adoptivi atunci când mama lui se recăsătorise și din momentul acela îi considera drept membri ai familiei.

— Tânărul domn Scott este acela care ne-a cumpărat ferma, explică bătrâna femeie în timp ce o conducea într-o cameră mare și răcoroasă ca să-și pună costumul de baie. Soțul meu a visat întotdeauna să se retragă la o fermă dar, din cauza slabelor noastre posibilități, nu ne-am gândit niciodată că asta s-ar putea realiza într-o zi. Dar ceea ce ne unge la inimă, este că Scott nu ne uită niciodată ! În fiecare vară vine să-și petreacă aici cel puțin o lună și atunci când călătorește prin toată lumea,

telefonează de cel puțin două ori pe săptămână pentru a afla vești despre noi.

— Foarte generos din partea lui, spuse Ella, tulburată.

— Foarte ! Este de ajuns să-i câștigi încrederea și este ființa cea mai fermecătoare.

Părăsi curând încăperea, lăsând-o pe Ella pradă unei adânci surprinderi. Generozitatea lui Scott, ca și căldura relațiilor lui cu acești oameni simpli și fără pretenții, atât de îndepărtați de lumea superficială în care evolua el. Când ajunse afară, el înota deja în apa limpede a piscinei.

— Vino odată ! o invită el. Apa este minunată.

Ella își lăsă deoparte prosopul de baie pe care și-l pusese pe umeri și plonjă impecabil, fără să împroaște cu apă. Pe căldura asta insuportabilă, apa i se păru atât de răcoroasă și înviorătoare încât, timp de vreo douăzeci de minute înotă, sări, se scufundă cu o plăcere de nespus, sub privirile amuzate ale lui Scott.

Această activitate plăcută a fost totuși întreruptă de sosirea lui Enrico care împingea o măsuță încărcată cu bunătăți.

— La masă ! anunță Scott, ridicându-se pe marginea piscinei.

Cu apa încă șiroind, el se așeză într-unul din cele două fotolii de nuiele în timp ce ea, înfășurându-se în prosopul de baie, veni să se instaleze în fața lui. Spectacolul care se desfășură în fața ochilor ei era dintre cele mai apetisante. Langustă rece, sparanghel, păstrăv afumat, crevete și o sticlă de șampanie alcătuiau un meniu cum nu se putea mai surprinzător într-un loc unde nu erau decât livezi de măslini și turme de capre.

— Produse ale fermei ? râse ea.

— Le-am furat de pe iaht, recunoscu el.

— Nu te simți puțin vinovat ?

— Că sunt cu tine ? Bineînțeles că nu. Vorbește-mi despre tine. Unde te-ai născut ? De ce lucrezi la Gabriella ? Ce ai făcut înainte ?

Această avalanșă de întrebări poate că era menită doar să o liniștească. Oricum ar fi fost, răspunse cu toată sinceritatea. Cu atât mai rău pentru el dacă îl va plictisi.

După toate aparențele, nu s-a întâmplat așa ceva și el o încurajă să-și povestească viața mai în amănunt. Ea nu insistă asupra astmului Fionei și-i explică îndelung cum trebuise să-și abandoneze studiile la universitate și să-și ia o slujbă de secretară ca să se îngrijească de nevoile lor.

— Tatăl vostru nu vă ajută ?

— Îndată ce am împlinit șaisprezece ani, a decretat că eram destul de mari pentru a ne descurca fără el. Slavă Domnului, am reușit să găsesc un post foarte bun în Anglia.

— Și acum muncești din greu pe Riviera italiană !

— Trebuia, și apoi, este plăcut să locuiești aici.

— Mai ales pentru Fiona, care se distrează în timp ce tu te spetești muncind, replică el cu promptitudine.

Ella se enervă.

— Astmul îi interzice de ani de zile orice muncă obositoare ! o apără ea cu înflăcărare. Starea ei nu s-a îmbunătățit decât de puțină vreme.

— Nu am remarcat că este bolnavă, spuse el, umplându-și cupa de șampanie. Totuși, îți datorez scuze pentru că ți-am reproșat că o ocrotești prea în-

deaproape... chiar dacă astmul ei nu este un motiv suficient, adăugă el zâmbind.

– Nu-mi fac griji numai pentru boala ei. Este atât de sensibilă și naivă !

– Ca și tine.

– Este cu totul altceva. Se îndrăgostește mereu de primul venit și...

– Tu nu ? o întrebă el, privind-o cu o intensitate tulburătoare.

– Nu, răspunse ea cu obrajii în flăcări.

– Haide ! Îndrăznești să pretinzi că nu ai o mulțime de admiratori ?

– Întotdeauna ești atât de direct cu femeile ? replică ea, stânjenită de turnura pe care o luase discuția. Bogăția te face să fii atât de sigur de tine ?

– Mă tem că se datorează caracterului meu, spuse zâmbind.

Ella nu răspunse, prefăcându-se ocupată cu langusta pe care o avea în față. Scott nu avea nevoie să se justifice. Talia lui remarcabilă și autoritatea pe care o degaja personalitatea lui îi dădeau destulă greutate pentru a spune ceea ce gândea.

– Nu-ți plac bărbații bogați ? întrebă el ca din senin.

– Ești primul pe care l-am întâlnit.

– Să punem altfel problema, spuse oftând. Ce crezi despre mine ?

Ella tresări, luată pe nepregătite de această întrebare directă.

– Eu... am o oarecare prietenie pentru tine, avansă ea cu prudență.

– Este un început, comentă el cu o mică strâmbătură. Timp de o clipă, m-am temut de ce-i mai

rău. Nu, nu nega, sunt sigur că nu ai nici o afecțiune pentru mine. Dar am intenția să te fac să-ți schimbi părerea.

Ella înghiți cu greutate o bucățică de langustă. Avea impresia că este ținta unei provocări pe care el găsea de cuviință să i-o arunce. Drept cine o lua ?

— Când te-am surprins în bucătărie, extrem de palidă, în mijlocul acelei vesele, în timp ce toată lumea din jurul tău dansa și se distra... continuă el.

— Mă confunzi cu Cenușăreasa, protestă ea. În restul timpului, doamna Muti nu-mi dă atât de mult de lucru.

— Te felicit pentru loialitatea ta, o ironiză el.

— Nu pot spune la fel despre tine, ripostă ea.

La aceste cuvinte, ochii lui Scott se îngustară.

— Gabriella știe exact ce cred despre modul ei de viață. La ce bun să simuleze o poziție socială pe care nu o mai are ? Îmi închipui că se împacă greu cu ideea că nu mai este bogată. Totuși, cu frumusețea ei insolentă și cu iscusința ei, nu ar trebui să aibă nici o dificultate pentru a-și găsi un bărbat în stare să o aprecieze.

— Pe tine, de exemplu, i-o întoarse ea, căreia șampania îi dezlegase limba.

— Este într-adevăr o prietenă foarte apropiată, recunoscu el.

Ce înțelegea oare prin foarte apropiată ? Nu îndrăzni să-l întrebe.

— Starea sănătății Fionei s-a ameliorat de când sunteți în Italia ? continuă el, evident dornic să schimbe subiectul.

— A avut o criză urâtă la sosirea noastră, dar după aceea i-a fost mai bine. M-am gândit chiar să mă stabilesc definitiv în regiune. Și tu ? Unde locuiești ?

– De trei ani, Arabella îmi ține loc și de domiciliu și mijloc de transport. Am făcut de mai multe ori turul lumii la bordul ei.

– Cu Gabriella ? întrebă ea cu inima strânsă.

– Am lăsat-o în Australia acum doi ani și acolo s-a căsătorit cu unul din prietenii mei, mărturisi el cu un zâmbet amuzat.

– Și nu te-ai săturat să fii mereu pe drumuri ? îndrăzni ea să-l întrebe după o scurtă tăcere.

– Insinuezi că ar fi trebuit să mă căsătoresc ? spuse pe ton ironic. Multe femei au încercat să mă convingă. Nici una nu a reușit să o facă, adăugă el, dându-și la o parte farfuria goală.

– Nici chiar Gabriella ? întrebă ea cu un nod în gât.

– A trecut mult timp de când s-a terminat totul între ea și mine.

– Nu lasă impresia.

– Femeile nu admit niciodată că totul s-a terminat. De ce nu vii să iei loc pe balansoar cu mine ? propuse el.

La aceste cuvinte, el își părăsi fotoliul și se instală pe pernele balansoarului.

Ella înțepeni în fotoliul ei. Prezența lui Scott era prea puternică pentru a risca să se așeze lângă el.

– Nu... nu, eu... prefer să mă întind pe prosopul meu. Ți se întâmplă uneori să faci ceva care nu-ți place ?

– Niciodată, recunoscu el, bine dispus. Lucrez chiar din greu, dar întotdeauna în domeniile pe care le-am ales. Sunt pasionat îndeosebi să inventez aparate sau să modific invenții vechi ieșite din modă. Am un atelier plin cu așa ceva pe Arabella.

— Așadar, ești inventator, murmură ea, întinzându-se pe prosop. Da, ți se potrivește. În același timp ai înfățișarea unui savant riguros și a născocitorului debordând de fantezie.

— Iată un compliment frumos, Ella, îți mulțumesc din toată inima. Îți voi dedica următoarea mea invenție.

Ella îi înapoie zâmbetul cordial. Dintr-o dată se simțea atât de bine, încât închise ochii. Când îi deschise, Scott era lungit în apropierea ei, cu capul sprijinit de pumnul închis și o privea cu o intensitate tulburătoare.

— Este greu să stau locului când ești atât de aproape, murmură el cu vocea puțin emoționată. Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le fac pentru tine.

— Nu spune prostii.

— Nu, nici nu-ți trece prin minte. În primul rând, aș vrea să șterg cuta de îngrijorare de pe fruntea ta și să atenuez roșeața mâinilor înăsprite de veselă și menaj.

Își însoți cuvintele mângâind cu vârful degetelor conturul delicat al obrazului ei. Ella se încordă, străbătută de un lung fior.

— Îmi recomanzi ulei de migdale sau băi în lapte de măgăriță ?

Butada îl luă prin surprindere dar își reveni foarte repede.

— Îmi place că ai simțul umorului. Ar trebui să recurgi mai des la el. Flirtezi mult mai bine când ești veselă.

— Iar ție, în materie de flirt, îți acord nota opt.

— Numai atât ? De ce o notă așa de proastă ?

— Pentru că grăbești puțin lucrurile.

— Adevărat ? replică el în șoaptă.

Ella întrevăzu într-o clipă ce se va întâmpla. Din păcate, era prea târziu. Scott se aplecă spre ea și, cuprinzând-o în brațele lui puternice, își puse buzele peste ale ei. Surprinsă, vru să se opună, dar gura lui era atât de dulce și degetele care alunecau pe spatele ei gol atât de senzuale, încât abandonă cu voluptate orice rezistență în fața plăcutei amețeli care o făcea să uite de sine. Deodată, nimic nu mai avea importanță. Conta numai greutatea acestui corp care o înlănțuia în euforia ce punea stăpânire pe ei.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se agăță cu pasiune de gâtul lui, în speranța nebună a unei îmbrățișări. Dar, fără să răspundă așteptării ei, el se smulse atât de brusc, încât ea scoase o exclamație decepționată.

— Îți pierzi orice prudență, Ella, rosti el, mângâindu-i obrazul. Este mai bine să ne oprim.

Descumpănită, îl văzu ridicându-se. De ce o respingea în felul acesta ? Era crud și ilogic.

— Avem cel puțin timp pentru o ultimă baie ? întrebă cu voce încă nesigură.

— Cine a pretins că plecăm ? spuse cu un aer indignat. Speram să rămânem la cină.

— Trebuie să mă întorc la vilă, obiectă ea de formă.

— Arabella nu se întoarce înainte de căderea nopții. Te temi ca Gabriella să nu descopere că erai cu mine...

— Tu nu ?

— Nu m-am gândit nici o clipă la asta.

— Ei bine, este o greșeală. Mă pui într-o situație delicată față de ea.

— Știu, acceptă cu onestitate. De altfel, pentru acest motiv am pretins că am fost chemat pentru a-

faceri. Dacă vrei să păstrăm secretul, te sfătuiesc să nu-i spui nici Fionei. Discreția nu este cea mai bună calitate a ei.

– Nu, într-adevăr, consimți întristându-se.

– Ce s-a întâmplat ?

– Nu-mi place prefăcătoria.

– Nici mie și nu ar fi nevoie de asta dacă ai accepta să o părăsești pe Gabriella și să-mi permiți...

– Te rog ! îl întrerupse cu promptitudine. Nu dorea să audă mai mult.

– Foarte bine ! Deocamdată, accept să mă înclin în fața dorinței tale. Dar sper că într-o zi o să consimți, spuse sărutând-o ușor pe buze.

O părăsi imediat pentru a plonja în piscină.

Ce amenințare obscură anunțau cuvintele acestea enigmatice ? Scott manifesta o hotărâre care o neliniștea. Așa proceda întotdeauna cu viitoarele lui cuceriri ? De ce nu profitase adineaori de avantaj ? Poate că așteptarea făcea parte din jocul lui...

Mai tulburată decât voia să recunoască, plonjă și ea în piscină. La ce bun să-și pună atâtea întrebări ? Fiona avea dreptate. Era mai bine să profite de clipa prezentă fără să-i pese de ziua de mâine.

CAPITOLUL VIII

A doua zi dimineața, Ella a fost chemată de Gabriella care, într-o foarte proastă dispoziție, verifica facturile. După cum era de așteptat, petrecerea de la bordul Arabellei nu-i adusese satisfacția pe care o dorea.

— Trebuie să ne reducem cheltuielile, o anunță ea fără introducere. Săptămâna asta ai risipit o adevărată avere.

— Dineul de luni a încărcat foarte mult bugetul lunii, se apără ea. În trei, nu cheltuim aproape nimic.

— Totuși, nu pot să-mi duc viața fără să primesc.

— Ați putea să o faceți poate mai simplu, sugeră Ella.

Gabriella nu găsi de cuviință să ia în seamă remarca.

— Astăzi nu am să mănânc nimic, iar mâine voi mânca în oraș. Sper că voi vă veți mulțumi cu resturile de la dineu.

Ella detesta mai mult ca orice să fie tratată ca o servitoare și, împinsă de un impuls, nu rezistă tentației de a-i scurta puțin din aroganță.

– Eu nu am fost încă plătită și mi-ar face plăcere să-mi primesc salariul.

Cererea ei, deși foarte justificată, declanșă furia Gabriellei.

– Poftim atitudine ! Spune deschis, de ce ți-e teamă ? se ambală ea. Că mă voi muta pe furiș ?

– Nu, bineînțeles. Numai că am nevoie de câteva lucruri personale și nu mai am nici un ban.

– N-ați adus bani cu voi ? replică Gabriella cu atât mai multă aroganță cu cât se simțea vinovată.

– Mi-e teamă că nu am contul din bancă la fel de plin ca al dumneavoastră, răspunse ea fără să se gândească.

Își regretă imediat cuvintele imprudente văzând chipul tras al Gabriellei înroșindu-se de furie. O clipă crezu că va izbucni în insulte, dar ea scoase în cele din urmă un oftat tremurat. Avea un aer atât de obosit, încât i se făcu milă de ea.

– Dacă ai ști în ce situație penibilă mă aflu ! gemu ea. În sfârșit, să sperăm că totul se va aranja când Enzo... Se întrerupse și căzu pe gânduri. Ella, bărbații sunt niște creaturi pe care este greu să pui mâna. Când crezi că i-ai prins, îți alunecă printre degete ca un țipar.

Comparația reuși să o surprindă pe Ella, care și-l închipui pe Scott mai curând un vânat pentru Gabriella.

Scott ! Oare ce se întâmplase cu el după seara emoționantă pe care o petrecuseră împreună ? Sărutul ușor și tandru pe care îl depusese pe buzele ei înainte de a se despărți... Fără îndoială, o va suna curând...

Ella aşteptă toată ziua un telefon, ceea ce nu s-a întâmplat. De ce tăcerea aceasta ? Nu voia oare să retrăiască momentele foarte plăcute din ajun ? Era de neînţeles.

* * *

A doua zi, dimineaţa se scursese fără ca vreun apel telefonic sau un simplu mesaj să-i liniştească temerile. Nu mai dorea să o revadă ? În cazul acesta, de ce-i făcuse curte ? O cucerire ! După cum bănuise, ea nu reprezenta pentru el decât un nume suplimentar pe o listă probabil destul de lungă.

Această tristă evidenţă i se impunea încetul cu încetul, distrugând fragila încredere pe care i-o acordase. Dar de ce nu este în stare un bărbat pentru a poseda o femeie ? Şi Scott îi dovedise că ştia să mintă foarte bine dacă era nevoie... chiar sub pretextul de a o scoate din încurcătură.

Hotărâtă să-l scoată din gândurile ei, se lansă cu frenezie în treburile menajului în care se strădui să o antreneze şi pe Fiona, care o ajută fără entuziasm.

– Te-ai gândit la propunerea lui Gaby de a mă lua cu ea la Roma ? întrebă Fiona în timp ce ştergea marea masă din salon.

– În timpul iernii, acolo este la fel de frig şi umed ca şi la Londra. Ţii neapărat să te duci, contrar sfaturilor doctorului Grantley ?

– Ştii bine că nu. Dar mă simt mai bine. Cine ştie, poate că s-a terminat cu crizele mele. Va trebui să-l întreb pe doctorul Redi. Apropo, ţi-am spus că l-am întâlnit la petrecerea de pe Arabella ?

— Cum ? Era și el invitat ?

— Nu. Făcea schi nautic nu departe de iaht. La început nici nu l-am recunoscut. În costum de baie arată cu totul altfel. O, am o idee ! De ce nu l-aș întreba chiar acum care este părerea lui ? Mă duc ! exclamă Fiona, fericită că găsise un pretext ca să-și abandoneze treaba.

Înainte ca Ella să aibă timp să protesteze, se repezi în vestibul și formă numărul doctorului. Află că era ocupat toată dimineața, dar promise că va trece după-amiază. În fond, nu era nimic urgent și Fiona putea să aștepte.

Imediat după aceea, soneria stridentă a telefonului o făcu să tresară. Scott ! În sfârșit ! Ella se grăbi spre aparat, dar Gabriella, care era și ea cu ochii în patru, a fost mai promptă, ridicând receptorul înaintea ei. Auzind-o cum vocea ascuțită devine brusc numai lapte și miere, ea ghici cu o nemiloasă strângere de inimă identitatea interlocutorului și așteptă ca Gabriella să închidă telefonul.

— Enzo va trece pe aici la ora șase, anunță ea pe un ton din nou vesel. Pregătește citronadă pentru două persoane.

— Aveți nevoie și de altceva ? întrebă cu vocea puțin tremurată.

— Nu, numai de citronadă. După aceea, Enzo mă ia cu el la San Remo. Ți-am spus că facem amândoi parte din comitetul de organizare a Balului Rivierei pe care-l dă în fiecare an prințesa Beatrice ?

— Nu. Ce este cu acest bal ?

— Este cea mai importantă serbare de caritate de pe Riviera și în același timp evenimentul monden al anului. Are loc de Crăciun și atrage tot ce are mai

faimos ca celebrități, societatea înaltă internațională. Anul acesta am încă șansa de a fi invitată. Oh! Când mă gândesc... va trebui cu siguranță să mă întorc la Milano sau la Roma să-mi cumpăr o rochie. Desigur, aș putea închide vila cincisprezece zile sau trei săptămâni... în afară de situația în care vreți să rămâneți... pe cheltuiala voastră, bineînțeles, adăugă ea, dispărând sprintenă.

— Bineînțeles, repetă Ella strângând pumnii de furie.

Meschinăria Gabriellei o revolta. Pentru a face câteva economii și a-și cumpăra toaleta nemaipomenită la care visa, era în stare să o concedieze fără nici o formalitate.

În privința Fionei, nici măcar nu era sigură că se gândea să o ia cu ea. Pusă la curent cu dispozițiile văduvei, tânăra fată izbucni și jură pe toți sfinții că, în aceste condiții, va pleca imediat.

I-a fost foarte greu să o liniștească și nu a reușit să obțină decât promisiunea ei de a nu pune niciodată piciorul la Roma. Cel puțin era un rezultat! În rest, era prea obosită să se gândească la viitor.

Atitudinea dezinvoltă a Gabriellei, flirtul ei cu Scott și mai ales tăcerea acestuia o deprimau tot mai mult și se strădui să lupte împotriva proastei sale dispoziții retrăgându-se în camera ei pentru a se îngriji cu mai multă atenție de înfățișarea ei.

Din fericire, doctorul Redi nu va întârzia să sosească și se bizuia pe prezența lui caldă și liniștitoare ca să uite tristețea care-i rodea inima.

– Călătoria la bordul Arabellei s-a desfășurat bine ? o întrebă acesta pe Fiona.

– Fantastic ! Un adevărat basm, exclamă tânăra fată fără să-și părăsească șezlongul.

– Cred că Scott era Făt-Frumos ?

– Îl cunoști ? se miră Ella.

– Numai pe plan profesional. L-am îngrijit anul trecut în urma unei căderi urâte la schi nautic.

– Îmi este greu să mi-l închipui bolnav.

– Nici nu a fost, numai că și-a întins un mușchi. Este de mirare că s-a întâmplat deoarece este un bun schior.

– Și dumneavoastră la fel, interveni Fiona. M-ați surprins cu adevărat.

– Mă credeați atât de bătrân ?

– Nu, nu bătrân, doar puțin cam afectat.

– Fiona ! se revoltă Ella.

Departe de a se simți jignit, insolența Fionei păru să-l amuze mult pe doctor, care o fixă pe tânăra răzvrătită cu o atenție pe care Ella i-o remarcase adesea.

– De când locuiți aici ? continuă Fiona cu intenția evidentă de a scăpa de fulgerele surorii ei.

– Sunt originar din Alpii Lombarzi, pe valea superioară a fluviului Adige. După aceea, tatăl meu s-a stabilit ca chirurg la Triest, unde am practicat și eu câtva timp. Acum trei ani, mi-am dat seama că orașul nu mă mai atrăgea și am plecat.

– Ați părăsit totul ca să vă stabiliți aici ?

– Cred că mai mult am câștigat decât am pierdut. În plus, bolnavi sunt peste tot și mi-am deschis de

curând propria clinică. O, deocamdată una foarte mică, dar sper să o măresc.

– O clinică specializată ? întrebă Ella cu interes.

– Da, în pediatrie. Fără îndoială, pentru acest motiv mă simt atât de bine în compania voastră, adăugă el, clipind maliţios din ochi spre Fiona.

Remarca aprinse imediat obrajii tinerei fete care se îndreptă şi-l privi sfidător.

– Aveţi încă un punct comun cu Ella, doctore. Amândoi consideraţi că sunt încă un copil.

– Pentru că uneori te porţi ca un copil.

– Adevărat ?

– Adevărat. Te-am văzut plonjând de pe puntea Arabellei, în pofida recomandării mele. În starea în care te afli, nu era rezonabil.

– Îmi căutaţi nod în papură ! protestă Fiona.

– Fiona ! interveni Ella, exasperată de familiaritatea manifestată faţă de doctor.

– Nu vă supăraţi, spuse doctorul Redi. Sunt obişnuit cu pacienţi dificili.

La aceste cuvinte, Fiona îşi lăsă capul în jos, ruşinată, cu obrajii în flăcări.

– Iertaţi-mă, doctore, uneori uit că sunteţi medic şi vă iau drept un prieten.

– Iată o scuză fermecătoare, Fiona, şi te iert cu plăcere. Dar, explică-mi de ce m-ai rugat să vin ?

– Eu... adică... voiam să vă întreb ce părere aveţi despre clima Romei în timpul iernii. Dar acum, asta nu mai are nici o importanţă.

– Cu atât mai bine, pentru că este preferabil să rămâi aici.

– Aici ? Aş muri de plictiseală.

– Nu şi dacă găseşti o slujbă interesantă.

– Nu am nici un chef să stau toată ziua închisă şi să bat la maşină, i-o întoarse ea, strâmbându-se.

– Nu mă gândeam la o muncă de birou.

– Nu contaţi pe mine să mă ocup de copii ! declară ea cu fermitate.

– Mă tem că pentru asta nu ai nici răbdarea şi nici blândeţea necesare.

Observaţia era atât de brutală, încât Ella văzu lacrimi în ochii Fionei.

– Nu-i adevărat !

– S-ar spune că nu poţi suporta adevărul ?

– Mînţiţi, numai ca să mă jigniţi ! exclamă Fiona izbucnind în plâns.

După care fugi în casă, lăsând-o pe Ella uimită. Cine l-ar fi crezut pe doctorul Redi atât de direct şi aspru ?

– Mă consideraţi brutal, nu-i aşa, domnişoară Channing ?

– Nu veţi ajunge la nimic tratând-o cu asprime.

– Mă tem că a-i vorbi cu judecată nu are mai multă influenţă asupra ei. Este frumoasă, inteligentă, teribil de răsfăţată şi destul de coaptă pentru cei nouăsprezece ani ai ei. Are nevoie de puţină independenţă.

– Ce mă sfătuiţi ? întrebă Ella ridicând din umeri.

– Lăsaţi-o pe Fiona aici şi plecaţi. Îi voi găsi o ocupaţie şi mă voi ocupa de ea.

— Glumiți ? Niciodată nu voi...

— Nu aveți de ce să vă temeți. Locuiesc la mătușa mea și îi va face plăcere să o găzduiască și pe ea. Va fi în deplină siguranță acolo. De asemenea, sunt sigur că va putea îngriji de copii.

— Dar adineaori ați afirmat... exclamă Ella, surprinsă.

— Am afirmat contrariul ca să o fac să reacționeze.

— Și credeți că va reacționa ?

— Negreșit. Își va folosi toată energia ca să-mi demonstreze contrariul și până când va izbuti, va înțelege multe lucruri. O iarnă petrecută într-o climă temperată, printre străini care o vor trata drept adultă, nu poate decât să-i folosească.

Liniștita siguranță a doctorului învinsese încetul cu încetul prejudecățile ei. Ce simplu ar fi dacă ar lăsa-o pe Fiona în grija lui !

— Va trebui mai întâi să reușesc să o conving și...

În momentul acela, un zgomot de motor pe alee o făcu să-și ridice capul. Scott ! Venea probabil să o caute pe Gabriella. Deja !

În mai puțin de un minut, el apăru pe terasă și se opri înaintea lor.

— Sunteți bolnav ?

— Nu, de ce ?

— Eu sunt aici pentru un caz social, explică doctorul Redi bine dispus.

— Credeam că doctorii sunt mai curând zgârciți cu timpul lor, replică Scott pe un ton suspicios.

Fără să mai spună nimic, se retrase salutând vag.

— Îl cunoști bine pe Scott, domnișoară Channing ?

— Ea tresări, scoasă brusc din stupoarea ei.

— Ne-am întâlnit de câteva ori.

— Nu ați fost la petrecerea de pe Arabella ?

— Nu, spuse mai prompt decât ar fi dorit. Pot să vă ofer un ceai sau o cafea ?

— Un ceai, răspunse el, privind-o pe gânduri.

Ușurată de acest răgaz, se duse la bucătărie unde Fiona stătea îmbufnată în fața unui pahar cu lapte.

— Du-te și scuză-te față de domnul Redi, o sfătui ea și încetează să te mai porți ca un copil.

— Nu am chef să vorbesc cu el.

— Fiona ! A venit la apelul tău. O politețe elementară te obligă să-i ții puțină companie.

Cu o strâmbătură iritată pe chipul ei frumos, se mai lăsă rugată și sfârși prin a se supune fără tragere de inimă. Proasta dispoziție nu dura niciodată prea mult la ea și când Ella reveni pe terasă cu o tavă în mână, sora ei uitase orice ranchiună și, cu un admirabil simț al umorului și al parodiei, îl imita pe doctorul ei din Anglia.

— Sper că vei fi mai puțin crudă cu mine, râse în hohote doctorul Redi.

— Oh, cu dumneavoastră este altceva, îl asigură mica revoltată. Câți ani aveți ?

Ella era gata să protesteze, dar doctorul o opri cu un gest.

— Am treizeci de ani, mărturisi el. Îmi pare rău că te decepționez.

— Să mă decepționați ?

— Presupun că-mi dădeai cel puțin cincizeci ?

— Oh, nu, mai ales după ce v-am văzut schiind.

— Ți-ar place să te învăț ?

— Nu face rău la boala mea ? insinuă ea cu ironie.

— Nu, dacă pornim cu încetișorul. Cea mai mare parte a exercițiilor fizice sunt excelente pentru starea în care te afli, cu condiția să le practici cu moderație. Dar a sosit vremea să mă întorc la clinică. Apropo, de ce nu ați veni cu mine să o vizitați ? După aceea vom ieși împreună să luăm masa în oraș.

— Mă tem că eu nu pot, refuză Ella care cerceta cu o privire visătoare cuplul pe care îl formau sora ei și doctorul. I-am promis doamnei Muti să termin anumite treburi.

Fiona deschise gura ca să răspundă că nu merge nici ea, dar doctorul i-o luă înainte.

— Iar Fiona nu dorește probabil să iasă, înțeleg.

Strategema funcționă peste orice așteptare.

— Nu înțelegeți absolut nimic ! Sunt destul de mare pentru a merge unde vreau fără sora mea ! se revoltă ea.

— Atunci, este hotărât. Presupun că vrei să te schimbi ?

— Firește, încuviință ea.

Când intră în casă, doctorul îi adresă Ellei o clipire din ochi malițioasă.

Un sfert de oră mai târziu, părăsea vila în compania Fionei.

Seara i se păru interminabilă. Cu toate acestea, nu regretă nici o clipă că refuzase invitația lui Fabio Redi. Deși era abătută, se simțea bine gândindu-se că dăduse poate o mână de ajutor destinului. Cu atât mai mult gândurile ei se îndreptau spre Scott, care acum cina cu Gabriella la San Remo.

Ce înțelegea el prin „Gabriella este o prietenă foarte apropiată"? Un bărbat bogat și atât de fermecător se mulțumește rareori cu prietenia unei femei atrăgătoare. În mod obligatoriu era altceva pentru care să accepte să mintă cu atâta ușurință... La gândul acesta, își simți inima strângându-se dureros și, stingând televizorul, urcă să se culce.

Trecuse de ora unsprezece când auzi râsul gâlgâit al Gabriellei răsunând în liniștea nopții. O voce pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie murmură „noapte bună", urmă un zgomot de pași pe pietriș, și zgomotul unui motor care se îndepărta repede.

Scott plecase. În mod ciudat, faptul o irita și în același timp o ușura și se strădui să-și îndrepte gândurile asupra Fionei ca să și-l scoată din minte.

Deodată, un pocnet sec în fereastră o făcu să se ridice din patul ei. Cineva arunca cu pietricele în geam ! Fără să piardă o secundă, se repezi și deschise larg două ferestre. În întuneric, distinse strălucirea albă a unei batiste pe care o mână o agita cu putere.

— Ella ! o strigă Scott cu voce scăzută. Vino jos.

— Sunt în pat, bâigui ea, în ciuda faptului că inima își accelerase bătăile de emoție.

— Nu mai spune ! Te-ai ridicat din pat pentru că ești la fereastră. Dacă nu cobori imediat, urc eu.

— Nu, ar fi absurd !

În loc de răspuns, silueta înaltă se strecură printre agavele aleii și se îndreptă spre ea.

— Nu, nu poți face asta !

— Îți acord un minut, după care urc.

Nu mai avea ce discuta. Scott era genul de bărbat care-și punea amenințările în practică. Își puse

în mare grabă capotul și se duse să deschidă ușa din spate. El îi ghicise fără îndoială intențiile, pentru că era acolo. Abia ieși când el o înlănțui cu brațele și o trase la piept.

— Dumnezeule ! De atâta timp așteptam clipa asta ! șopti el dintr-o răsuflare.

Apoi tăcu. Gura și tandrele lui mângâieri o atraseră încet într-un vârtej inexplicabil. Se abandonă cu atât mai multă înflăcărare cu cât crezuse că momentul acesta nu va fi posibil.

Ridicând-o brusc ca pe un fulg, o duse în umbra protectoare a unui arbore bătrân și o întinse pe iarbă.

— Ce naiba făceai cu blestematul acela de doctor ? spuse el întinzându-se lângă trupul ei palpitant. Puțin a lipsit să nu-l strâng de gât. Este pentru prima dată când simt gelozie pentru o...

Restul frazei se pierdu într-un lung sărut, care aprinse toate simțurile Ellei. Pierzându-și stăpânirea de sine, se agăță de el cu o voluptate febrilă, șoptindu-i numele și mângâindu-l cu o nerăbdare dureroasă pe ceafă și umeri.

Deodată, în loc să-și accentueze îmbrățișarea, pe care ea o dorea mai mult decât orice pe lume, el o respinse și se îndepărtă mai mult de ea.

— Nu aici, spuse cu voce răgușită. Te doresc, Ella, dar aici este imposibil.

— Mai sărută-mă, îl imploră.

Un zâmbet tandru se contură pe chipul lui încordat.

— Te joci cu focul, draga mea. Ești inocentă și inconștientă ca un copil. Nu, nu se poate.

Ridicându-se cu greutate, se sprijini cu spatele de trunchiul pomului.

– Te vreau, oftă el. Din nefericire, nasul exersat al Gabriellei...

La numele de Gabriella, ea tresări violent, ca și cum ar fi fost străbătută de un curent electric. Visase oare sau fusese într-adevăr cât pe ce să cedeze unui bărbat sub fereastra viitoarei lui soții ?

– Haide, nu te retrage atât de repede, spuse el, remarcând amuzat schimbarea ei de atitudine. Te întrebi, cu siguranță de ce nu te-am sunat, în timp ce mi-am găsit timp să ies cu Gabriella în seara asta ?

Din orgoliu, preferă să păstreze tăcerea.

– Fac parte din comitetul prințesei Beatrice pentru...

– Da, știu. Mi-a spus Gabriella.

– În cazul acesta, înțelegi de ce nu am putut să iau mai curând legătura cu tine ? Mă ierți ?

– Nu am nimic să-ți iert. Cu ce drept ?

– Cu cel pe care ți-l acord eu, șopti Scott.

Făcând ochii mari, ea încercă să observe, în ciuda întunericului, expresia privirii lui.

– Am fost sigur de atracția mea pentru tine chiar din prima clipă când te-am văzut, continuă el, sărutându-i mâna. Îndoielile și temerile vin din partea ta, nu din a mea.

– Nu avem nimic comun. Mediul tău...

– Am să ți-l fac cunoscut, o întrerupse el cu nerăbdare. Ai încredere în mine, Ella. Noi ne potrivim.

– Mă îndoiesc că Gabriella va fi de acord.

– Să fiu sincer, puțin îmi pasă. Promite-mi că vii pe iahtul meu, o imploră strângând-o la piept.

– Nici nu se pune problema ! exclamă, străduindu-se să se desprindă.

Drept răspuns, Scott o strânse şi mai tare.

– Nu-ţi sugerez să te muţi la mine, se corectă el cu exasperare în glas. Numai că am invitat-o pe Gabriella într-o croazieră de trei zile care va începe poimâine şi am convins-o să vă ia cu ea. Vă va vorbi cu siguranţă despre asta chiar mâine.

– O croazieră ? Nu, este imposibil. Ea nu a putut accepta.

– Am convins-o că ar fi un lucru bun pentru ea dacă va apărea pe vasul meu cu cameristele ei englezoaice. Argumentul a depăşit toate aşteptările.

– Nu mă îndoiesc ! ironiză ea. Şi, presupun că te va privi cum îmi vei face curte fără să se clintească, întinsă alene în şezlongul ei.

El izbucni într-un hohot de râs.

– Nu ştiu, dar nu trebuie să-ţi faci prea multe griji. Totul se va aranja foarte bine, vei vedea.

Ella oftă. Ascultându-l, totul era întotdeauna destul de simplu. Cu toate acestea, nu dorea nici să înfrunte fulgerele Gabriellei şi încă şi mai puţin să o rănească.

– Acum du-te şi te culcă, spuse el. Nu trebuie ca chipul acesta frumos să se ofilească înainte de vreme.

Înainte de vreme ! O va vizita oare numai la trei luni ? Cât timp va dura atracţia lui pentru ea ? Nu îndrăzni să-i pună întrebarea. Înăbuşindu-şi un oftat obosit, întoarse spatele să plece, dar o prinse de talie şi o trase spre el.

– Noapte bună, Ella dragă, îi şopti la ureche, îmbrăţişând-o cu blândeţe.

Ella nu-i răspunse şi, fără să privească în urmă, intră în casă.

În intimitatea camerei ei, se lipi de fereastră în speranța de a-l zări. În grădină nu se mișca nimic și nu percepu decât pocnetul îndepărtat al unei portiere, urmat de zgomotul unui motor care se îndepărta repede. După toate aparențele, parcase la o distanță bună de vilă. Iată că era șiret și trăda o practică îndelungată !

Orice s-ar spune, nu ținea ca Gabriella să afle de incursiunea lui nocturnă în grădina ei...

Tulburată, se întinse în pat și căzu într-un somn agitat.

CAPITOLUL IX

A doua zi dimineața, Fiona nu înceta cu laudele la adresa lui Fabio Redi. Doctorul o dusese la un club de ncapte din Portofino, unde clienții se distrau conducând pe o pistă specială mașinuțe electrice care se ciocneau una de alta și asta o cucerise.

– Trebuie să fiți mulțumiți că nu v-ați accidentat, spuse Ella.

– Fabio este un șofer extraordinar. Are nervi de oțel și conduce aproape la fel de repede ca Scott.

La numele de Scott, inima ei tresări. Cu toate acestea, nu lăsa să se vadă nimic, prefăcându-se ocupată cu platoul pe care-l pregătea pentru Gabriella.

– De data asta, este rândul meu să i-l duc, insistă Fiona, plină de bunăvoință.

– Nu este cazul să te deranjezi, replică alene o voce.

Cele două tinere tresăriră și o observară pe Gabriella în ușa bucătăriei într-un capot ușor, roz-liliachiu pe care-l priviră curioase.

– Vreți să luați micul dejun pe terasă ? o întrebă Ella.

Gabriella clătină din cap, dar nu schiță nici o mișcare să se îndrepte într-acolo.

— Sunteți invitate să petreceți câteva zile pe Arabella, lăsă ea să-i scape pe un ton fals și indiferent. Scott își primește colaboratorii de la Londra și mi-a sugerat să mergem împreună.

— Genial ! exclamă Fiona. Ella, de data aceasta vii cu noi, nu-i așa ? Eu refuz să merg fără tine.

— Las-o pe sora ta să decidă singură, interveni Gabriella fixând-o cu o privire de gheață.

— Îmi este complet egal, minți Ella. De altfel, pot la fel de bine să rămân la vilă.

— Scott va considera asta drept mojicie, susținu Fiona înainte ca Gabriella să aibă timp să-i răspundă. Și apoi, vor fi prezenți atâția oameni interesanți.

— Fiona are dreptate, întări Gabriella. Va fi chiar o ocazie minunată pentru voi de a întâlni celibatari liberi de orice obligație.

La aceste cuvinte, Ella își stăpâni un zâmbet amar. În fond, ce era mai normal decât să caute întâlnirea cu un viitor soț ? Cam așa se întâmplase când îl întâlnise pe Scott... Dar pentru cât timp ? De fapt, totul îi separa. Mediul în care evoluau, averea, o anume concepție asupra vieții... și, de asemenea, asupra dragostei. Nu era cazul să-i pună sentimentele la suflet, probabil că el nu se gândea decât să-i treacă numele pe lista lui de Don Juan înainte de a se căsători cu Gabriella...

— Ce-i cu tine, Ella ? se neliniști Fiona. Ești palidă ca o moartă.

— Un pic de migrenă, nimic grav.

Cu inima bătându-i cu putere, se prefăcu ocupată de aranjarea unui platou ca să scape de privirea tăioasă a Gabriellei. Oare ce remarcase cu exactitate ? Bănuia oare adevărul ? Din fericire, vă-

duva ieși din bucătărie împreună cu Fiona, lăsând-o pradă îndoielilor.

După micul dejun, stârnită de ideea acestei scurte călătorii, se sili să o însoțească pe Fiona în oraș, pentru a-și cumpăra un nou costum de baie. La câte sacrificii trebuie să consimtă pentru a-i reda liniștea?

– Privește această rochie de plajă ! Cea care are colibri ! exclamă o oră mai târziu Fiona înaintea vitrinei unuia dintre magazinele elegante. Îți va sta perfect.

– Și contului meu de la bancă asemenea, replică Ella citind cu spaimă prețul afișat. Acorzi prea multă importanță înfățișării exterioare. Să știi că nu este lucrul cel mai important.

– Bineînțeles că da ! Și cea mai frumoasă fată din lume va rămâne în bârlogul ei dacă este îmbrăcată cu un sac.

– Sunt puține șanse să ți se întâmple așa ceva.

– Oh, dar nu-mi fac griji pentru mine, ci pentru tine. Ella, ai aproape douăzeci și cinci de ani și ești pe cale să treci pe lângă viață. A venit timpul să o savurezi alături de un bărbat.

– Și tu speri că-mi voi întâlni cavalerul strălucitor la bordul Arabellei ? întrebă ea zâmbind.

– Mi-e greu să mi-i închipui pe invitații lui Scott în armură, pufni Fiona. Sven mi-a povestit că Scott se duce să o viziteze pe prințesa Beatrice în blugi și tricou de marinar.

– Sven ? Marinarul acela care cântă la chitară? Are ceva care nu-mi place.

– Pentru că este prea destins după gustul tău, replică Fiona cu puțină iritare în voce. La fel ca și Scott, totuși nu are nimic dintr-un vagabond. După

părerea lui Sven, chiar dacă nu arată niciodată nimic, muncește cu îndârjire.

— Sunt convinsă de calitățile lui Scott, dar știu că face parte dintr-o lume diferită de a noastră.

— Ei și ? Eu sunt femeie și el este bărbat, ce se poate pretinde mai mult ? ripostă Fiona cu un aer ușuratic. Asta ne plasează pe un teren pe care ne-am putea înțelege, nu-i așa ? La urma-urmei, trebuie să găsești pe cineva cu care să petreci momente plăcute, nimic mai mult. Ar fi bine să-mi urmezi exemplul, asta îți va face bine.

Ella nu răspunse. Interesul crescând pe care sora ei părea să-l manifeste față de Scott nu putea să o lase indiferentă. Fără îndoială, trebuia să aibă cu ea o discuție pe această temă. Dar Gabriella nu le-a lăsat timpul necesar, pentru că abia sosite la vilă, se grăbi să le întâmpine. Avea aerul abătut din zilele când era prost dispusă și Ella se temu deodată să nu se fi anulat croaziera... Cel puțin să nu fi descoperit relația ei cu Scott...

— Din păcate, nu voi putea să vă însoțesc pe Arabella, le anunță ea pe un ton grav. Prințesa tocmai m-a convocat împreună cu anumiți membri ai comitetului pentru a stabili planurile viitorului mare bal. Ce ghinion ! Din nenorocire, nu pot refuza, nu-i așa ?

— Credeam că vă simțiți onorată să faceți parte din comitet, spuse Fiona cu un aer fals inocent.

— Firește, replică Gabriella cu aroganță. Prințesa mi-a făcut o mare onoare invitându-mă. Totuși, mâine nu-mi convine deloc. Este chiar puțin cam deplasat din partea ei să-mi telefoneze pentru a mă ruga să mă duc fără să mă prevină dinainte. Culmea este că Enzo nu poate amâna călătoria și a

insistat ca totuși să vă duceți, adăugă strângându-și cu un aer disprețuitor buzele date cu ruj roșu aprins. În sfârșit, considerați-o ca pe o vacanță. Sper că apreciați norocul pe care-l aveți.

— Desigur ! exclamă Fiona. Și vi-l datorăm dumneavoastră.

Fiona devenea lingușitoare ca un curtean. Numai Gabriella părea să nu-și dea seama, pentru că acceptă complimentul fără să protesteze. Nu numai că era furioasă pentru că trebuia să renunțe la această croazieră, dar perspectiva de a le lăsa pe cele două tinere să meargă în locul ei, o enerva peste măsură. Totuși, Scott o manevrase cu dibăcie și ea nu mai putea refuza.

— Nu voi prânzi la vilă, continuă ea. Pentru că-mi este imposibil să particip la croazieră, Enzo mi-a promis să iasă cu mine înainte de a mă duce la San Remo. Mi-a cerut să vă spun că se va întâlni cu voi pe Arabella. În ceea ce mă privește, voi rămâne în seara asta și mâine la prințesă. S-a arătat foarte prietenoasă cu mine, adăugă ea, umflându-se în pene.

— A înțeles ce ajutor prețios are în dumneavoastră.

— Da, probabil că ai dreptate, Fiona dragă, încuviință ea, flatată.

După aceste cuvinte, urcă în camera ei să se schimbe, în timp ce Fiona își stăpânea cu mare greutate un râs nebun.

— Nu este deloc de râs, Fiona, o dojeni Ella supărată. Nu numai că nu-mi plac să te arăți ipocrită cu ea, dar mi-e teamă să nu contezi prea mult pe această croazieră. S-ar putea să fie mai puțin pasionantă decât îți imaginezi.

— Dacă a petrece trei zile pe iahtul lui Scott ţi se pare plictisitor, nu văd ce te-ar mai putea distra.

Fără să mai aştepte răspunsul surorii ei, Fiona plecă în cameră să-şi strângă lucrurile. În fond, avea dreptate. La ce bun să-şi facă atâtea griji ? Mâine, lucrurile îi vor apărea într-o lumină mai bună, gândi Ella pornind şi ea spre cameră.

Când Scott veni să o ia pe Gabriella, cele două tinere rămaseră în mod discret în camera lor. Auzindu-i vocea ascuţită şi uşorul râs senzual, Ella se întrebă dacă procedase bine acceptând invitaţia lui Scott. Din păcate, acum era prea târziu.

Spre sfârşitul după-amiezii ajunseră în port. Fiona insistase să ia Renault-ul dar Ella nu cedase şi chemase un taxi. Când sosiră, puntea Arabellei era pustie dar când porniră să urce pasarela, răsări parcă de nicăieri un steward care le luă bagajele. Bărbatul le conduse într-un frumos apartament al cărui mobilier cu mochete fine amintea mai mult de un palat decât de un iaht.

— Este fantastic ! exclamă Fiona admirând marea prin hublou.

— Camera de baie este aici, domnişoară, o informă stewardul, deschizând o uşă spre o încăpere de marmură albă în care mozaicuri pompeiene alternau cu garnituri de metal şi flacoanele de cristal care luceau delicat pe marginea căzii încastrate în podea.

— Din ce în ce mai bine, aprobă Fiona cu respiraţia tăiată.

— Domnul Scott mi-a ordonat să vă previn că nu va fi aici înainte de ora şapte. Nu ezitaţi să sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

– Ceilalți invitați au sosit ? întrebă Ella.

Întrebarea păru să-l surprindă pe steward.

– În afară de dumneavoastră, nu există alți invitați.

La aceste cuvinte ieși, în timp ce Fiona aruncă Ellei o privire surprinsă.

– Poate că, după părerea lui, colaboratorii lui Scott nu merită titlul de invitați, spuse fără convingere.

Ella se îndoia că așa stau lucrurile, dar cu Scott nu se știa niciodată. Tulburată, începu să-și desfacă valiza, în timp ce Fiona se pregătea să iasă pe punte la plimbare.

Puțin înainte de ora șapte, un zgomot înfundat le făcu să tresară. Motorul ! lahtul părăsea portul. La gândul acesta, mâna Ellei tremură puțin și avu mult de lucru ca să-și îndrepte machiajul. Spre necazul Fionei care, plictisită de așteptare, sfârși prin a-i da întâlnire în salon.

Văzând-o plecând, Ella observă cât de frumoasă era sora ei în rochia ușoară cu irizații pastel, cu părul blond lăsat liber și cu ochii ei de un albastru angelic. Ce păcat că era atât de puțin maturizată !

Salonul era o vastă încăpere ovală lambrisată în întregime, a cărei podea dispărea sub un covor gros de culoare deschisă.

Catifeaua de un roșu deschis a fotoliilor se potrivea cu tonurile unei pânze ale lui Rouault care împodobea unul din pereți, în timp ce obiecte de artă asiatică puneau în valoare frumoasele mobile în stil Chippendale. Ella nu avu timp să cerceteze cu atenție pentru că Scott înainta deja spre ele să le întâmpine. În această ambianță luxoasă, i se păru mai

înalt decât îi rămăsese în amintire. De data asta purta un smoching negru cu o croială clasică.

– Fiți binevenite la bord ! le întâmpină el cu un zâmbet larg. Vă place garsoniera pe care v-am pus-o la dispoziție ?

– Garsonieră nu cred că este termenul potrivit.

– Totuși, este singurul care-i convine unui celibatar. Când voi fi...

Fără să-și încheie propoziția, se îndreptă spre barul care ocupa un întreg colț al salonului. Oare ce încerca să insinueze ?

– Lăsați-mă să vă ofer una dintre specialitățile mele, le spuse, turnând într-un shaker suc de fructe și diverse băuturi.

– Sper că nu este mortală, interveni Fiona.

– Bineînțeles că da, asta vă va ucide, spuse zâmbind și îi întinse Ellei un pahar. Pentru noi, adăugă el în semn de toast.

Ella nu-i răspunse, prefăcându-se că nu-i observă privirea pe care i-o arunca.

Cu o expresie enigmatică pe figură, el se așeză într-un fotoliu pentru a-și savura cocteilul. Tăcerea care se lăsă puțin câte puțin în salon nu era pe placul Fionei care, după un timp, își lăsă paharul din mână și începu să măsoare salonul ca un leu în cușcă.

– Unde sunt ceilalți invitați ? întrebă ea în cele din urmă.

– Nu există alți invitați.

Ella tresări, cuprinsă de îndoieli.

– Totuși, Gabriella ne-a spus că v-ați invitat colaboratorii din Anglia, insistă Fiona.

– Au contramandat în ultima clipă.

Mințea, asta era sigur. Cu toate acestea, răspunsul păru să o satisfacă pe Fiona care, deși puțin decepționată, se înseninâ când în salon își făcu apariția Sven și un alt membru al echipajului. Salutându-le cu un semn scurt din cap, cei doi marinari merseră direct la bar pentru a se servi cu un pahar înainte de a se așeza lângă Fiona.

– Sora ta nu va rămâne niciodată prea mult timp singură, comentă Scott.

– Recunoaște că nu ai avut niciodată intenția de a-i invita pe colaboratorii tăi din Anglia.

– Și nici pe Gabriella, preciză el cu cinism.

– Vrei să spui că...

– Exact.

– Dar...

– Era singura soluție, i-o întoarse el cu o voce mângâietoare. Cum puteam spera să te am numai pentru mine dacă Gabriella era aici ?

– Totuși...

– Totuși, am invitat-o, pentru a avea șansa de a te avea aici. După aceea, a fost un joc de copil să scap de ea, adăugă cu un licăr de melancolie în privire.

– Cum ? Insinuezi că prințesa...

– Prințesa este o foarte veche prietenă a mea.

– Așadar, reuniunea comitetului nu era decât un pretext ?

– Nu tocmai. De fapt, trebuia să aibă loc într-o săptămână. A fost puțin avansată, atâta tot. Nu ești mulțumită ?

– Ești complet lipsit de scrupule, ripostă ea, fără să-i răspundă la întrebare.

Scott se adânci în fotoliu, privindu-și cu un aer misterios vârful degetelor.

– Eu obțin întotdeauna ce vreau... oricâte obstacole s-ar ridica în calea mea.

– Cu riscul de a-i răni pe cei care-ți stau în drum, i-o întoarse ea puțin mușcător.

– Eu sunt la fel de vulnerabil ca și ei.

– Nu mai spune ! Ești prea nepăsător pentru asta.

– Nepăsător, eu ? Cum poți pretinde așa ceva după ce s-a petrecut între noi noaptea trecută ?

– Și ce s-a petrecut noaptea trecută ? ripostă ea coborând vocea. M-ai sărutat, nimic altceva.

La aceste cuvinte, un fulger trecu prin ochii lui limpezi. Timp de o clipă, ea se temu să nu se înfurie, totuși se liniști imediat. Desigur, nu voia să se dea în spectacol în fața Fionei, a lui Sven și camaradului său.

– La ce bun să ne pierdem timpul cu discuții inutile ? reluă el. Atâta timp cât nu-mi acorzi încredere, Ella, nimic nu va fi posibil între noi. Dar va trebui mai întâi să fii sigură de tine. Până atunci, să mergem la masă. Mor de foame !

Masa era aranjată într-o încăpere mare, vecină cu salonul, folosită ocazional ca sală de proiecție. Cina a fost delicioasă și conversația animată. S-a vorbit mai ales despre politică, iar Sven și camaradul său, care erau părți diferite, își apăra fiecare poziția cu o îndârjire care păru să-l amuze pe Scott. Ella urmări discuția cu o detașare puțin cam tristă. De ce o ținea în afara dezbaterii ? El considera că femeile nu aveau drept la cuvânt și că singura lor menire era să se păstreze frumoase și să se supună ?

– Am impresia că puțin aer curat ne-ar face bine, propuse el brusc dându-și la o parte paharul cu vin alb de Santerres. Vino, să ieșim puțin.

Ella ezită o secundă să-l urmeze, dar vocea lui era atât de blândă, iar invitația atât de convingătoare încât se lăsă până la urmă condusă pe punte. Afară, noaptea era călduță și liniștită și o lună de argint se reflecta pe marea calmă.

– Este minunat să te am aici, murmură Scott. De mult timp nu am fost atât de fericit.

– Fericit ? Nu te știam atât de nefericit.

– Nu fi răutăcioasă. Înainte de a te cunoaște, eram tot timpul agitat. Acum, alături de tine, mă simt liniștit. Mi-ai anulat toate proiectele.

– Care proiecte ? se interesă ea, mergând încet.

– De exemplu, să călătoresc singur. Acum am nevoie de compania ta, îi șopti la ureche. Nu, nu-mi răspunde imediat. Voi aștepta cu răbdare până când vei avea mai multă încredere în mine... și în tine.

– Ești prea amabil, replică ea, străduindu-se să pară sarcastică. Și ce ar trebui să fac ?

– Să-ți dai demisia de la Gabriella și să locuiești într-o casă de țară cu Fiona până când...

– Nu... !

Cuvântul îi țâșnise spontan de pe buze. Oare ce spera el ? Că îi va ceda mai repede pentru ca să o abandoneze mai ușor după aceea ? Ar fi fost prea ușor.

– Nu îmi vei fi obligată cu nimic, insistă el.

– Răspunsul este tot nu.

– Ți-e teamă de mine ?

Sosirea Fionei și a lui Seven puse în mod nesperat capăt discuției care devenise jenantă.

— Dansăm ? îl întrebă Fiona pe Scott.

— Excelentă idee, încuviință el, îndepărtându-se de Ella.

Se întoarseră cu toții în salon, unde Sven porni combina muzicală. La primele note ale piesei „Iubește-mă cu tandrețe" a lui Elvis Presley, Scott întinse brațele spre Ella, dar Fiona se interpuse cu o strâmbătură bosumflată pe chipul ei frumos.

— Mi-ai promis, decretă ea cu insolență.

— De ce nu ? consimți Scott, curtenitor.

Ella privi îndelung cum dansează. Ce pereche încântătoare formau amândoi ! Ce naiba se întâmpla dacă Fiona se îndrăgostea de Scott ? Era mai bine, fără îndoială, să o pună în gardă...

Din păcate, nu numai că nu o va crede, dar dacă o punea la curent cu curtea asiduă pe care i-o făcea Scott, nu risca oare să-i dezvăluie totul Gabriellei ? Ce încurcătură în perspectivă !

— Acum este rândul tău.

Ella tresări, scoasă brusc din gândurile ei și se ridică fără un cuvânt. Acum era un vals lent.

Era prima dată când dansa cu el și se dovedi un dansator perfect. Câte femei înaintea ei ținuse el în brațe, șoptindu-le la ureche aceleași complimente ? Tulburată de această idee, se încordă și se îndepărtă de el.

— Pari obosită, declară el surprins. Ar fi trebuit să prevăd o croazieră de șase zile, nu de trei.

— Gabriella nu ne-ar fi îngăduit niciodată să participăm fără ea.

— La dracu' cu Gabriella ! bombăni el. Cred că ai nevoie de odihnă, Ella. Du-te la culcare. În seara asta nu mai ești în stare să stai de vorbă. Vom discuta din nou despre toate astea cu capul limpede.

Scott avea dreptate. Era epuizată şi i-a fost greu să adoarmă. De ce acceptase să participe la această croazieră ? În loc să-şi liniştească îndoielile, acestea se accentuaseră. Un singur punct părea câştigat. Până când nu va cunoaşte intenţiile reale ale lui Scott, îşi va ascunde adevăratele sentimente.

CAPITOLUL X

La ora șapte, Ella era în picioare. Era atât de frumos și de cald afară, încât nu rezistă plăcerii de a ieși pe punte.

Ieși fără zgomot, să nu o trezească pe Fiona care dormea adânc, strecurându-se pe culoarul pustiu. Ce ciudat, nu era nimeni ! Ce se întâmplase cu echipajul ?

— Iată o persoană rară ! Ce noroc ! exclamă deodată o voce în spatele ei. Și eu care mă temeam că-mi voi lua singur gustarea de dimineață. Vii ?

Ella se întoarse spre Scott, care o cerceta cu o privire amuzată. Timp de o secundă, se gândi să-l întrebe dacă și celelalte cuceriri se trezeau atât de devreme, dar văzându-l bine dispus, renunță și îl urmă pe puntea din față, unde era aranjată masa.

— Te-ai gândit la discuția noastră ? întrebă el, decojindu-și oul fiert.

— Nu, n-am avut timp s-o fac, răspunse cu obrajii în flăcări. Cu toate acestea, mă tem că răspunsul rămâne tot nu. I-am promis Gabriellei să lucrez la vilă până la sfârșitul verii și...

— La dracu' cu Gabriella ! Nu-și face nici un scrupul să vă dea afară când nu va mai avea nevoie de voi.

– Nu asta este problema.

Sosirea Fionei îl împiedică pe Scott să-i răspundă. Îmbrăcată într-un costum din două piese foarte strâmt, părea ieșită din paginile unei reviste de modă.

– Bună dimineața la toată lumea ! spuse cu veselie. Ce zi fantastică ! Unde ne aflăm ?

– La aproximativ cinci mile de San Remo.

– San Remo ? repetă Fiona decepționată. Credeam că ne îndreptăm spre Corsica sau spre Africa de Nord.

– Este mult prea departe pentru o croazieră de trei zile. Acesta nu este decât începutul, preciză el cu un zâmbet promițător.

– Începutul a ce ? întrebă Fiona încruntându-se.

– Este o surpriză. Până atunci, am să vă duc să luăm masa pe uscat.

– Dar este departe, remarcă Ella.

– Nici vorbă, un bărbat ca mine poate face orice pentru două englezoaice frumoase rătăcite pe continent.

Ella tresări. Ce zăpăcită ! Cum de uitase cu atâta ușurință poziția socială a lui Scott ? Ca și de înclinația lui pentru femeile tinere și frumoase... Modul în care flirta în fața ei cu Fiona era aproape indecent. Era adevărat că asta dădea probabil savoare jocului.

Restul dimineții se desfășură la piscina iahtului. Lăsând-o pe Fiona să se bălăcească în compania lui Sven, Ella înotă îndelung în apa rece și limpede sub privirea atentă a lui Scott. Părea să păstreze intenționat o distanță prudentă între ei, distanță pentru care îi era recunoscătoare.

Cu toate acestea, când se ridică pe marginea piscinei și se întinse la soare pe prosopul de baie, el se apropie și se așeză, fără un cuvânt, alături. Ea nu protestă și închise ochii. Se simțea prea bine pentru a strica momentul acesta atât de plăcut cu sarcasme.

Exemplul lor a fost contagios, pentru că Sven și Fiona se așezară curând în cealaltă parte a bazinului. Tânărul danez își luă chitara și începu să cânte o melodie plăcută și melancolică, invitând la visare.

Căldura, muzica, baia... puțin câte puțin, o dulce toropeală o cuprinse și sfârși prin a atipi.

Deodată, se trezi tresărind, surprinsă de tăcerea neobișnuită care domnea în jurul ei. Cu ochii încă încețoșați de somn, se așeză și privi în jurul ei. Nimeni. Parcă toată lumea se făcuse nevăzută. O privire aruncată ceasului o anunță că era aproape de amiază. Deja ! Timpul trecuse cu o viteză nebună.

În dreapta ei zări deodată niște cheiuri și un port care nu putea fi decât cel de la San Remo. După câte se părea, acostaseră când ea încă era adormită. Dar unde erau ceilalți ? În cabinele lor, fără îndoială, pentru a se schimba pentru masă. Probabil că era mai bine să le urmeze exemplul dacă ținea să fie gata la timp.

Fără să se gândească să-și încalțe sandalele, se grăbi fără să facă zgomot spre apartamentul lor. Un râs înăbușit și câteva cuvinte șoptite îi atraseră atenția spre un culoar care dădea în al lor. Se opri, cu urechea la pândă și ridică o privire intr-acolo tomai la timp pentru a vedea o siluetă dispărând și un braț musculos și bronzat.

— Fiona ? strigă ea.

Se pregăti să intre pe culoarul unde dispăruseră cele două umbre când Fiona își făcu apariția. Chipul îi era stacojiu iar buzele îi erau mai roșii și mai umflate ca de obicei...

— Este peste puterile tale, trebuie să mă spionezi mereu ! spuse ea, agresivă.

— Nu spune prostii ! Am auzit niște voci și... În sfârșit, nu contează. Credeam că te-ai dus să te schimbi în cabina noastră.

— Tocmai mă duceam într-acolo, răspunse Fiona.

— Cu un ușor ocol, observă Ella ambiguu. Sper că nu flirtai cu Sven. Știi că băiatul ăsta nu-mi place.

— Ce te face să crezi că eram cu el ? replică pe un ton sfidător.

— Mi s-a părut că-l recunosc.

— Ei bine, te-ai înșelat.

La aceste cuvinte, inima Ellei se strânse dureros. Dacă nu era Sven... cu cine era sora ei ? Oare nu era... Scott ? Se confirmau oare îngrozitoarele ei bănuieli ?

— Haide, vino, spuse Fiona, luând-o de mână pe sora ei. Nu trebuie să-l facem pe Scott să ne aștepte.

— Cu el erai adineaori ? întrebă Ella cu asprime.

— Ce importanță are ? Dacă-l vrei pentru tine, spune un cuvânt și eu mă dau la o parte.

— Erai cu el ? repetă Ella.

— Care este problema ? i-o întoarse Fiona scuturându-și capul blond. Am venit aici să ne distrăm, nu-i așa ? Așadar, încetează să te mai ții după mine.

— Fiona, te joci cu focul.

— Nu mă mai trata drept copil. Scott pretinde că...

– Nu-mi pasă ce pretinde Scott ! strigă Ella, ajunsă la capătul răbdării. De altfel, m-am săturat până peste cap de voi doi !

Fiona răspunse furiei surorii ei cu o exclamație mânioasă și fugi drept înaintea ei, sub privirea extenuată a Ellei. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se sprijini cu spatele de peretele culoarului. După ea, acum avea nevoie de mezină. Scott jucase un joc periculos, care amenința acum să discrediteze raporturile privilegiate pe care le avea cu sora ei. Și asta, nu va îngădui.

Când ajunse în cabină, Fiona era încă acolo. Auzind-o intrând, se întoarse spre ea.

– Oh, Ella ! Nu fi supărată pe mine. Croaziera este minunată și nu vreau să o strice ceva.

– Știu, răspunse cu o liniște pe care era departe să o simtă. Totuși, Scott nu se poartă serios cu tine, și...

– Scott se poartă astfel cu toată lumea, i-o tăie ea.

– Și asta nu te deranjează ?

– Mă distrez. Ce vrei mai mult ?

Discuția asta nu ducea nicăieri. La ce bun să o continue ? Cu mintea chinuită, Ella își luă poșeta și părăsi încăperea... pentru a se ciocni cu Scott care o aștepta pe punte în bluză și pantalon de oraș.

– Ce face Frumoasa din Pădurea Adormită ? întrebă el vesel. Am preferat să te las să dormi când am fost sunat din Venezuela.

– Ei bine, după cum poți constata, m-am trezit.

– Se pare că nu ești prea bine dispusă ? observă el. Pari necăjită. Probleme cu Fiona ?

– Da, într-un fel, replică ea printre dinți.

— Ce s-a întâmplat ? se miră el.

— Ca și cum nu ai ști ! izbucni ea. Sora mai mare nu ți-a fost de ajuns și trebuia să seduci și mezina ? La asta te-ai gândit organizând croaziera ? Să ai amândouă surorile în același timp ?

— Cum ? exclamă Scott sălbatic. Explică-te.

Ella se execută cu accente sfidătoare în voce și-i relată în amănunt scena la care fusese martoră involuntară.

— Hotărât lucru, nu ai nici o încredere în bărbați și încă și mai puțină în mine, constată el cu amărăciune.

— De ce aș avea încredere ?

— De ce nu ? Nu am pretins niciodată că aș fi fost un sfânt înainte de a ne întâlni.

— Nu-mi pasă ce ai fost. Contează numai ce ești acum ! Și nu ești decât un Don Juan amator de senzații rare care-și pune ochii pe două surori în același timp.

— Dumnezeule ! exclamă el luând-o de umeri. Te gândești la ceea ce spui ?

— Bineînțeles că da. Nu neg, te-am surprins acum zece minute sărutând-o pe sora mea pe culoar.

— La dracu' dacă...

— Oh, încetează cu minciunile ! Fiona a avut cel puțin onestitatea să recunoască totul.

La aceste cuvinte, el înțepeni și, cu maxilarele încleștate, se îndepărtă de ea.

— Nu meriți interesul care ți se acordă, rosti el cu o voce fără inflexiuni. Ești lașă, Ella. Ți-e teamă nu numai de sentimentele tale, ci de viață în general. În fond, ești geloasă pe Fiona, care nu ezită să tră-

iască din plin, în pofida măsurilor pe care i le impui. Dar nu vei reuși să o strivești căci vei încerca degeaba să o ții lângă tine, ea va sfârși prin a te părăsi.

— Atâta timp cât nu va fi pentru tine, nu-mi pasă !

— Nu ai dreptate. Cunoscând înalta stimă pe care mi-o acorzi, încep să o găsesc extrem de atrăgătoare pe sora ta.

— Ești un mizerabil ! strigă ea. Îți interzic să o atingi.

— Pentru a ajunge la tine ? Desigur că nu. Astmul ei nu este decât un pretext pe care l-ai inventat ca să o împiedici să-și ia avânt. Desigur, riscă să sufere din când în când, dar cel puțin va fi de o mie de ori mai fericită decât vei fi tu vreodată. Ea va ști ce înseamnă să fie o femeie satisfăcută și nu o fată bătrână și lipsită de sensibilitate.

Înainte de a se gândi la consecințele gestului său, Ella îi trase o palmă formidabilă, care-i lăsă urme roșii pe obraz.

— Te plâng, Ella, îi spuse cu furie rece. Hotărât lucru, nu cunoști nimic din viață. Și apoi, ajunge ! Am ascultat destul pentru azi.

Îi întoarse spatele furios și intră în salon, trântind violent ușa în urma lui. Șocată, Ella privi un timp ușa înainte de a-și reveni în fire.

Nici nu se mai punea problema să rămână aici. Fără să mai stea pe gânduri, se repezi spre pasarelă și strângând la piept poșeta pe care o luase cu ea, alergă pe dig.

Arabella era ancorată la aproape doi kilometri de chei, dar ei nu-i păsa. Alergând să-i iasă sufletul, nu se gândea decât să se îndepărteze cât mai mult de iaht și încetini doar când ajunse la docurile

unde niște muncitori descărcau o navă. Intrigați de această tânără grăbită, o măsurară cu atenție stânjenitoare pe care ea simulă că nu o observă. Din fericire, zări un taxi care tocmai oprise la intrarea în docuri. Îi făcu semn fără să piardă o secundă.

— La gară, repede ! ceru ea, prăvălindu-se pe bancheta din spate.

O jumătate de oră mai târziu, era instalată în expresul de Rappalo. Ce sfârșit groaznic pentru o croazieră atât de plină de promisiuni ! La gândul acesta, ochii i se umplură de lacrimi și, înainte de a reuși să și le rețină, izbucni în hohote de plâns. Ce proastă fusese ! De ce se comportase ca un copil... sau ca o „fată bătrână lipsită de sensibilitate" ? Cuvintele crude ale lui Scott îi răsunau și acum în urechi. De ce nu-și păstrase stăpânirea de sine ? La urma-urmei, nu avea nici un drept asupra lui... și nici asupra Fionei. De acum înainte, nu va mai căuta niciodată să-și impună punctul de vedere.

Întoarcerea la Villa Lauretana nu-i adusese liniștea la care spera. Abia intrase când soneria telefonului o făcu să tresară. Era Fiona, care o suna dintr-o cabină telefonică din port.

— Ce te-a apucat să părăsești Arabella fără ca măcar să mă anunți ? Nu mi-am dat seama decât la revenirea de la restaurantul din San Remo unde am prânzit. Da, ca să mă răzbun, te scuzasem față de Scott, pretextând că ai o migrenă care te obligă să rămâi culcată, recunoscu coborând vocea cu un aer rușinat. Dar la întoarcere, am fost obligată să-i spun că ne-am certat și că ai plecat.

— Trebuie să fi fost surprins ! replică Ella pe un ton sarcastic.

– Nu, m-a sfătuit doar să te sun la vilă pentru o verifica dacă ai ajuns cu bine.

– Ei bine, liniștește-l, sunt teafără și nevătămată. Nu am avut dreptate să mă înfurii, Fiona. De acum înainte, dacă vrei să flirtezi cu Scott sau cu o sută de alți tineri, eu nu am să te împiedic.

– Nu crezi o vorbă din tot ce spui.

– Te înșeli. Consider că ești destul de mare pentru a trăi propriile tale experiențe.

– Dar...

– Momentul nu-i deloc potrivit pentru a discuta despre asta. Distracție plăcută și nu-ți face griji pentru mine, o întrerupse ea.

– Dar ești complet singură la vilă și...

– Nu, deloc, o asigură Ella căutând cu disperare o minciună plauzibilă. Îmi petrec toată ziua de mâine la doctorul Redi.

– Fabio ! exclamă Fiona, neîncrezătoare. Te-a sunat ? Cum de a știut că te-ai întors ?

– Stabilisem o întâlnire... săptămâna trecută, preciză ea cu repeziciune. Când am fost invitate pe Arabella, o decomandasem.

– Fac prinsoare că ai renunțat la croazieră din cauza lui, spuse Fiona cu reproș.

– Mai știi ?

– Este rușinos ! Așteaptă să-i spun totul lui Scott !

– Nu ! Nu face asta ! exclamă ea îngrozită. Nu... nu-i nevoie...

Fiona închise înainte de a fi reușit ea să o convingă. Privi receptorul fără să înțeleagă, pradă unui sentiment de pierdere. De ce îi vorbise de doctorul Redi ? Cum va reacționa Scott când va afla ? Fiona

bănuia că sora ei era îndrăgostită de Scott ! Această idee a fost de ajuns să o arunce într-o tristeţe şi o dezolare de nedescris. Dacă ar fi avut măcar pe cineva căruia să i se destăinuie... cineva de nădejde şi cumpănit.

Împinsă de un brusc impuls, formă numărul de telefon al doctorului.

— Fiona este cumva bolnavă ? se interesă el, recunoscându-i vocea.

— Nu, eu sunt cea căreia nu-i este bine, răspunse ea cu un umor deznădăjduit. Fiona este pe Arabella cu Scott, iar eu sunt singură la vilă, pe cale să-mi plâng soarta.

Dacă doctorul era surprins că i se destăinuise cu o asemenea naivitate, nu a arătat nimic şi a asigurat-o că va fi încântat să vină să stea de vorbă cu ea. O oră mai târziu, când se instalară pe terasă, o întrebă foarte simplu ce se întâmplase. Căpătând încredere, Ella îi povesti amănunţit evenimentele din ziua aceea.

— Nu aveţi de ce să-l condamnaţi pe Scott, remarcă doctorul Redi. Dacă Fiona este într-adevăr îndrăgostită de el, este posibil să fi încercat totul pentru ca el să o sărute.

— Vreţi să spuneţi că putea să-l oblige ?

— Să nu exagerăm, replică el zâmbind. Aparenţele sunt adesea înşelătoare şi este mai bine să nu tragem concluzii pripite. A avea o intenţie înseamnă ceva, a şti să te foloseşti de ea este altceva, adăugă cu o sclipire maliţioasă în ochi.

Ella îi întoarse zâmbetul. Discuţia lor o ajuta să-şi pună ideile în ordine. Este adevărat că autoritatea calmă a lui Fabio era de ajuns să o liniştească.

– Am impresia că aveți o oarecare afecțiune pentru Fiona,. observă ea.

– Mai mult decât atât, recunoscu el. Cu toate acestea, sunt încă prea conștient de cusururile surorii dumneavoastră pentru a-mi pierde capul după ea.

Ella izbucni în râs. Îi plăcea mintea lucidă și pătrunzătoare a doctorului.

– Înainte de a se statornici, Fiona trebuie să învețe să se descurce singură și să dobândească mai multă maturitate, continuă el.

– Fără o mână care să o călăuzească ?

– Una, poate, dar suficient de suplă ca să o lase să meargă pe drumul ei. Sper ca într-o zi să fie destul de matură pentru a-și recunoaște greșelile. Deocamdată, nu se gândește decât să-și satisfacă plăcerile imediate fără să mediteze asupra consecințelor.

– Totuși, de data asta riscă să aibă o mare decepție, murmură Ella. Mă îndoiesc că lui Scott îi va păsa prea mult de ea.

– În situația asta, de ce ați fugit ? I-ați fi putut cere o explicație în scopul de a-i deschide ochii.

– Nu pot să mă întorc pe iaht numai pentru a continua cearta cu Scott și ca să o împiedic pe sora mea să cedeze farmecului acestuia. În definitiv, m-am săturat să-i fiu însoțitoare.

– Asta ar fi aranjat probabil totul și pentru dumneavoastră. Căci îl iubiți, nu-i așa ?

– Un flirt îndoielnic, protestă ea.

Fabio își puse mâna peste a ei, care tremura ușor.

– Întoarceți-vă în Anglia și lăsați-o pe Fiona aici, propuse el. Cu aptitudinile dumneavoastră, nu

veți avea nici o dificultate să găsiți un serviciu. Chiar și la Paris. Aveți un indiscutabil șic parizian care...

– Oh, vreți să mă scutiți de genul acesta de complimente ? Astăzi nu sunt dispusă să ascult așa ceva.

– Totuși, acesta este adevărul, o asigură el. Aveți mersul și talia unui manechin și un potențial pe care va trebui să-l valorificați neapărat. Înțeleg de ce Scott se interesează atât de dumneavoastră.

Departe de a o consola, cuvintele acestea îi reînsuflețiră durerea încă vie din suflet.

– Fiecare trebuie să vă urmați viața, continuă el. Fiona nu va avea de ce să se teamă pentru că eu voi fi aici ca să veghez asupra ei și să fac pe îndrăgostitul cuprins de teamă care-și așteaptă ocazia.

– Este posibil să așteptați mult timp.

– Fiona ne va rezerva probabil surprize. În plus, mă îndoiesc că-i va reține atenția lui Scott.

– Exact. Doamna Muti este frumoasă, inteligentă și...

– ... și are o inimă de mercenar. Scott își dă seama foarte bine că nu ține la el decât din cauza averii lui. Nu, problema este alta. Fiona este prea distrată pentru gustul lui. Apropo, când se întoarce ?

– Poimâine.

Fabio se strâmbă, nemulțumit.

– Nu-mi place să vă știu singură aici.

– Liniștiți-vă, doamna Muti se întoarce mâine. O voi lămuri că am avut rău de mare și că am preferat să revin.

El zâmbi și se ridică.

– Telefonați-mi dacă aveți nevoie de companie... sau dacă vă simțiți puțin neliniștită.

Departe de a o liniști, amabila ofertă a doctorului spori temerile și îndoielile tinerei. Cu mintea trează, își petrecu restul serii închisă în camera ei, pândind cel mai mic zgomot, sperând fără să creadă că o mașină se va opri în sfârșit în fața vilei. Prostii ! Trebuia să se deprindă cu singurătatea și cu ideea că nu va fi niciodată a lui Scott.

CAPITOLUL XI

Gabriella nu-și ascunse mirarea găsind-o pe Ella la vilă.

– Cum, Fiona nu este cu tine ? se miră fără să-i asculte măcar explicațiile. Nu te temi să o lași singură cu toți bărbații aceia ?

– Nu riscă nimic. Este singură cu Scott și...

Ella regretă imediat că se grăbise să vorbească. Din păcate, era prea târziu.

– Și ceilalți invitați ?

– Nu au venit. Din... din motive de afaceri, cred.

– Așadar, Fiona este singură cu el, rosti Gabriella cu un zâmbet răutăcios. Bietul de el ! Trebuie să se plictisească de moarte ! Chiar dacă este fermecătoare, recunoaște că sora ta este în aceeași măsură extrem de mărginită.

– Într-adevăr, nu are nici o pretenție intelectuală. Este chiar una din marile ei calități, precizâ Ella stăpânindu-se să nu-i vorbească despre cărțile și revistele de artă.

– Să spunem că Enzo o găsește amuzantă, dar fii sigură că se va debarasa de ea imediat ce se va termina croaziera.

Gabriella avea dreptate.

A doua zi după-amiază, strălucitorul automobil sport al lui Scott o aduse pe Fiona la vilă. Sven coborî și el, ducându-i bagajele până la intrare înainte de a pleca, lăsând-o pe Fiona să explice că Scott fusese chemat în Corsica, ca să viziteze unul dintre viitoarele lui complexuri hoteliere.

— Nu te-a luat cu el ? observă Ella.

— Mi-a propus, dar am preferat să vin acasă. Mi-a fost dor să te văd, se alintă ea.

— Recunosc că m-am purtat în mod stupid, admise Ella. Fără îndoială, eram puțin obosită în momentul acela, preciză ea zâmbind. Tu, dimpotrivă, arăți superb și ai un aer fericit.

Chipul Fionei se lumină.

— Chiar sunt.

Ella avu impresia că inima va înceta să-i mai bată. Era inutil să o întrebe care era motivul. Ochii sclipitori și obrajii roșii vorbeau în locul ei.

— Și apoi, să știi că doresc tot mai puțin să o însoțesc pe Gabriella la Roma, continuă ea. Chiar cred că mă voi stabili în regiunea asta.

În priviri avea o expresie visătoare, care nu putea să nu o îngrijoreze pe Ella.

— Ți-am spus că ești liberă să procedezi cum consideri că este mai bine, o asigură.

— Adevărat ?

— Absolut. Eu mă voi întoarce în Anglia, în timp ce...

— Cum ? Eu credeam că vei rămâne aici, aproape de mine.

— Nu. Mi-am schimbat părerea. De ce nu ai acceptat slujba pe care ți-a oferit-o Fabio la clinica lui ?

– Încă nu știu. Depinde... S-ar putea ca în curând să plec în Australia, lăsă ea să-i scape.

Ella simți că nu o mai țin picioarele. Iată că temerile ei se confirmau. Australia ? Nu-l auzise ea pe Scott spunându-i că acolo își petrece iarna ? Dacă avea nevoie de o dovadă a interesului pe care îl manifesta pentru sora ei, acum o avea.

O chinuia dorința nebună de a o preveni pe Fiona de pericolul spre care se îndrepta, dar nu trebuia să o facă. Își promisese să nu mai intervină în viața ei particulară și era hotărâtă să-și țină cuvântul.

– Dacă ai ști cât de fericită am fost pe iaht, continuă ea cu un aer timid. Eu...

– Să nu mai vorbim despre asta, vrei ?

O întrerupse soneria telefonului.

– Mă duc eu. Este în mod sigur pentru mine, exclamă Fiona alergând la telefon.

Nu lipsi mai mult de trei minute, dar când îi văzu chipul înflăcărat, Ella ghici cine sunase. Abia revenit din Corsica, simțise nevoia să afle ce face. Era oare atât de atașat de ea ? Dacă așa stăteau lucrurile, de ce o lăsase singură pe iaht, în compania Gabriellei, ca să poată să o ducă pe sora ei în casa de la fermă ? Era absurd... sau peste măsură de odios.

– Nu cinez la vilă, o anunță sora ei.

Ella tresări. Era tocmai ceea ce gândise. Cu toate acestea, renunță să-i ceară explicații și când veni seara, o lăsă să plece, cu un amestec de amărăciune și neputință.

Toată seara o chinuise imaginea capului ei blond sprijinit de umărul puternic al lui Scott, aducându-i până la urmă lacrimi în ochi. Cât curaj îi va trebui

să-și ascundă disperarea față de Gabriella care, de la întoarcerea Fionei, o pândea cu o curiozitate provocatoare.

Desigur că înțelesese ce se urzea în jurul lui Scott, pentru că, după cină, o anunță din senin că nu va mai avea nevoie de serviciile ei.

— Am de gând să închid vila și să merg să locuiesc la o prietenă, explică ea. Casa aceasta este mult prea mare pentru mine și am intenția să o scot la vânzare.

Ella era prea revoltată pentru a mai spune ceva. Nu pentru că perspectiva de a părăsi Villa Lauretana o înspăimânta, dar dezinvoltura Gabriellei o dezarma. Iată cât o costa faptul că o cruțase !

— Vei pleca în opt zile socotind de astăzi, continuă ea cu un aer distant.

— Am început într-o zi de luni, voi pleca deci lunea viitoare spuse fără șovăire Ella, recăpătându-și stăpânirea de sine.

Gabriella făcu o mutră dezaprobatoare, dar nu îndrăzni să insiste.

— Presupun că te vei întoarce cu sora ta în Anglia ?

— Fiona rămâne la Portofino.

— Cum ? O vei lăsa singură aici ? exclamă văduva îngrozită.

— Este problema mea, doamnă Muti, nu a dumneavoastră.

— Ești sigură de tine. Ce ți s-a întâmplat ?

— Mă tem că asta nu vă privește.

Un licăr dușmănos traversă privirea Gabriellei. Cu toate acestea, își păstră stăpânirea de sine și o anunță că întrevederea se terminase.

– Dacă sună telefonul, nu răspunde, spuse când se pregătea să iasă pe ușă. Enzo mi-a promis că-mi telefonează la întoarcerea din Corsica, adăugă ea pe un ton afectat.

Ella primi vestea cu moartea în suflet. Bărbatul acesta era de o teribilă perversitate. Nemulțumit de cucerirea celor două surori, continua să-i dea târcoale fostei lui amante. Cum îndrăznea să susțină că terminase relația cu ea ? Era incapabil să renunțe la o femeie pe care o iubise ?

Stăpânindu-și amărăciunea, urcă în camera ei să-și facă bagajele. Hotărârea era luată. Se va întoarce în Anglia chiar săptămâna viitoare. Dar desigur, nu în Norfolk. Doar la simpla idee de a-și relua munca în birou, i se făcea greață. Nu, îi trebuia o altă slujbă, poate la Londra.

Își zări în oglinda șifonierului imaginea siluetei subțiri și zvelte. Își aminti de complimentele lui Fabio și anumite aprecieri auzite în jurul ei. Este adevărat că avea o talie de manechin. De ce nu și-ar încerca norocul ? În definitiv, dacă nu va reuși, îi rămânea oricând posibilitatea să redevină secretară.

Își deschise valiza să-și aranjeze câteva lucruri, când telefonul sună din nou. Inima îi tresări. Era stupid... Nu putea fi Scott pentru că el ajunsese deja. Atunci cine putea să fie ? Fiona ?

– Ella ! o strigă Gabriella. Doctorul Redi la telefon.

Se grăbi să coboare în hol să vorbească cu doctorul.

– Tocmai am vorbit la telefon cu Scott, îi comunică el fără nici o introducere. Este la ferma lui cu Fiona.

– Ferma lui ? repetă ea fără să înțeleagă.

– Da. Se pare că are o criză de astm și nu are la ea pastilele, nici spray-ul cu inhalant.

– Oh, Dumnezeule ! I-am spus de sute de ori să nu...

– Nu vă neliniștiți, mă duc acolo, o întrerupse el. Cred că are nevoie de o injecție.

Cu inima strânsă, Ella își imagină șuieratul dureros care ieșea din plămânii plăpânzi și respirația grea care-i sfâșia pieptul.

– Vin cu dumneavoastră, îl anunță ea.

– Inutil și apoi, nu am timp să trec să vă iau.

– Nu contează. Ne întâlnim la fermă. Știu unde este.

Abia luând în seamă remarca „Ah, așa ?" uimită a doctorului Redi, închise telefonul și alergă în camera ei să-și caute un taior. Coborând din nou scara, își dădu seama că avea nevoie de mașina Gabriellei. Cum de nu se gândise mai devreme ? Cu atât mai rău ! La urma-urmei, nimic nu o obliga să-i comunice destinația.

– Pot să împrumut mașina dumneavoastră ? întrebă ea dând buzna în salon. Am o întâlnire urgentă cu doctorul Redi.

– Nici vorbă, replică tânăra văduvă cu aroganță. De altfel, s-ar putea foarte bine să am nevoie de ea.

– Dar *trebuie* să o iau !

– Nu există nici un *trebuie*. Îți repet că aștept să mă sune Enzo. Alfa Romeo este la reparat și am intenția să folosesc Renault-ul ca să cobor în port.

– Scott este la ferma lui cu Fiona, i-o întoarse Ella cu tupeu. Este bolnavă și trebuie să ajung neapărat la ea.

– Despre ce vorbeşti ?

Gabriella aproape că urlase. Cu toate acestea, Ella abia o auzi şi, punând mâna pe cheile maşinii, se repezi la garaj. Din fericire, străzile din Portofino erau pustii la acea oră şi nimic nu încetini cursa Ellei, care se angajă cu o viteză nebună pe valea râului Bogo înainte de a se îndrepta spre interiorul regiunii.

Fără îndoială, se grăbise când îi spusese lui Fabio că ştia unde este ferma. Amintirile ei erau vagi şi, doar la lumina farurilor, puţin a lipsit să se înşele de câteva ori asupra direcţiei de urmat.

Slavă Domnului, drumurile departamentale şi comunele erau bine luminate şi semnalizate şi, după ce se întoarse de mai multe ori, descoperi în cele din urmă un panou pe care scria Calci. Îşi amintea foarte clar că văzuse acest nume când venise cu Scott. Fără să piardă o secundă, se angajă pe micul drum de pământ cu hopuri care în noaptea asta fără lună i se părea nesfârşit. Începuse să dispere când o lumină sparse brusc întunericul. Ferma ! Scott trebuia să fi aprins lumina de deasupra intrării ca să-l călăuzească pe doctor.

Era, într-adevăr, lumina fermei. Când opri maşina în spatele Fiat-ului lui Fabio, inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Pentru a se calma respiră înainte de a coborî din maşină. La teama de a o şti pe Fiona bolnavă, se adăuga o furie nebună împotriva lui Scott. Mizerabilul ! Totul era din vina lui. Iată unde-l dusese pofta lui de cuceriri.

Fereastra salonului era luminată şi distinse deodată umbra unei siluete puternice desenându-se pe perdea. Nu putea fi decât el. Stăpânindu-şi din nou

furia care-i înceţoşa mintea, se îndreptă spre casă cât putu de calmă. Scott nu trebuia să bănuiască în ce măsură o jignise ducând-o pe Fiona în refugiul lor secret. Ar fi însemnat să-i arate un interes pe care nu l-ar fi meritat.

Uşa fiind deschisă, nu avu decât să o împingă pentru a intra pe hol şi apoi în salon, unde Scott, în picioare în faţa ferestrei, în cămaşă, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, părea să aştepte ceva sau pe cineva.

— Unde este Fiona ? îl întrebă cu asprime.

— Sus, spuse el înaintând în întâmpinarea ei.

Ignorându-i gestul, îi întoarse spatele şi se repezi la etaj. Deschise o uşă la întâmplare. Era chiar acolo. Întinsă pe pat, cu capul susţinut de mai multe perne şi un şal de lână în jurul umerilor, Fiona respira cu greutate în timp ce, lângă ea, Fabio punea la locul ei o seringă.

— Ella ! băigui Fiona ridicând spre ea o privire febrilă.

— Stai liniştită ! îi ordonă doctorul. Nu este prea grav, îi spuse Ellei. Cel mult un spasm nervos. Acum, Fiona, povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat.

— Dar... ştii bine, obiectă ea pe un ton vrednic de milă.

— Aş vrea să te aud vorbind. Asta te va ajuta.

Obrajii fetei roşiră şi îşi înăbuşi un hohot de plâns care îi urca din gât.

— El... a sărit la mine ca... un nebun. M-am speriat şi... i-am cerut să mă lase în pace. El a crezut că glumeam... şi nu înţelegea că... nu voiam cu adevărat. Eu... eu... a fost îngrozitor ! L-am ameninţat că o chem pe Luisa, dar el a izbucnit în râs şi mi-a

spus că-i dăduse liber pentru la noapte. A pretins că pentru asta mă condusese aici.

Vocea i se frânse când se repezi lângă Fabio.

— Continuă, îi ceru el cu o tandră insistență.

— Nu, nu pot. A fost groaznic ! Nu mai era același om... Am încercat să fug, dar m-a ajuns din urmă. M-am zbătut... și nu mai reușeam să respir... a fost ca un coșmar. Aveam impresia că-mi iau plămânii foc... că am să mor !

Fabio o strânse cu gentilețe lângă el.

— Nu a insistat, asta este principalul, o liniști el așezând-o din nou pe perne.

Ella nu mai avu răbdarea să mai asculte. Mizerabilul ! Coborî scara cu un mers de somnambulă și, ajungând jos, ezită înainte de a reveni în salonul în care Scott continua să o aștepte.

— Ce face ? se interesă el. N-am avut până acum ocazia să asist la o criză astmatică, este foarte impresionant.

— Ah, acum îți dai seama, ripostă ea dezgustată.

— Eu am avut întotdeauna o sănătate de fier și mi-a fost greu să-mi închipui pe cineva luptând să-și recapete respirația. Acum înțeleg de ce o protejai așa de mult.

Ella înțelegea că încerca să se scuze, dar chiar dacă s-ar fi târât în genunchi, niciodată nu o să-l ierte.

— De ce ai adus-o aici ? explodă ea. Locul acesta îl folosești așadar pentru toate cuceririle tale ?

— Cuceririle... mele ? Ochii lui cenușii se măriră peste măsură.

— Inutil să minți ! se revoltă ea. Am auzit toată povestea chiar din gura Fionei.

Văzându-l înaintând, se dădu înapoi, temându-se să nu ridice mâna asupra ei. Dar el trecu pe lângă ea și urcă scările câte două trepte. Doar nu va îndrăzni...

— Las-o ! urlă ea repezindu-se în urma lui.

Înainte să-l ajungă, el ajunsese deja în cameră. Împietrită de groază, se întrebă ce avea de gând când îl văzu punându-și prietenos mâna pe brațul Fionei.

— Se pare că te simți mai bine.

— Mult mai bine, răspunse ea cu un zâmbet care o ului pe Ella. Oh, Scott ! M-am purtat ca o proastă. Niciodată nu ar fi trebuit... Nu ești supărat, nu-i așa ?

— Ești înspăimântată, este normal, o liniști el, sărutându-i mâna.

Asta era mai mult decât putea îndura Ella. Ce însemna comedia asta înfiorătoare ? Cum de avea Fiona inima să-l ierte ? De ce nu strigase de groază când el intrase în cameră ? Toate astea o depășeau și prefera să se întoarcă la vilă decât să asiste la o altă scenă abjectă.

Drumul la întoarcere s-a desfășurat într-un coșmar. Pe măsură ce se apropia de casă, realiza întreaga importanță a încurcăturii. În trei zile, ea va fi plecată. Scott se va „îndrepta" probabil primind-o din nou pe Fiona la bordul Arabellei... cel puțin pentru un timp. Dar pe viitor, soarta surorii ei nu va mai depinde de ea.

*
* *

A doua zi dimineața, după o noapte fără somn, Ella coborî să pregătească micul dejun al Gabriellei. Când termină de aranjat platoul, auzi un zgomot de pași în grădină și văzu ușa bucătăriei deschizându-se... în fața lui Fabio Redi.

— Fiona ? exclamă ea, tresărindu-i inima.

— Este bine, pe cât posibil. Dar trebuie să vă vorbesc. Am avut o lungă discuție cu ea după ce ați plecat și am considerat că ar fi mai bine să vă pun la curent.

La aceste cuvinte, Ella simți cum o strânge de gât o teamă nelămurită. Totuși, îi oferi un scaun și se pregăti cel puțin să asculte ce avea să-i spună.

— Nu o să vă placă ce o să aflați. Mă tem că-i datorați scuze lui Scott.

— Explicați-vă, exclamă ea tresărind.

— Totul este din vina Fionei. Spre justificarea ei, aș spune că nu vă cunoaște sentimentele în privința lui Scott, altfel nu ar fi cochetat niciodată cu el și nu s-ar fi prefăcut că este mica lui prietenă. Scott nu a fost niciodată îndrăgostit de ea, tot așa cum ea nu i-a acordat atenție... mai ales după ce l-a întâlnit pe Sven.

Ella era aproape buimăcită pentru a înțelege și scutură din cap cu un aer încăpățânat.

— Dar... nu vreți să insinuați că...

— Că pe iaht, ea îl săruta pe Sven când ați surprins-o, încuviință el. Scott nu s-a apropiat niciodată de Fiona.

— Imposibil. I-a telefonat ieri și a dus-o la fermă.

– L-ați confundat cu Sven. La întoarcerea din Corsica, a simțit intențiile lui de la unul din echipaj. Din fericire, și-a amintit că-i încredințase într-o zi o dublură a cheilor de la fermă și, pentru siguranță, a preferat să se ducă să verifice dacă totul este în ordine.

– Înțeleg, bâigui Ella, cu un nod în gât.

– Slavă Domnului, a ajuns la timp pentru a-l împiedica pe Sven să-și ducă planul la îndeplinire.

– Este lipsit de sens, murmură ea consternată. De ce nu s-a explicat ?

– Este un om mândru, care trebuie crezut pe cuvânt sau deloc.

– Știe... de ce l-am acuzat ?

– Da, încuviință el cu gravitate.

– Oh, Fabio, exclamă ea în culmea disperării. Cât trebuie să mă disprețuiască ! Am fost atât de nedreaptă cu el ! Când mă gândesc ce i-am spus... Pe obraz începură să-i curgă lacrimi, fără să reușească să le rețină. ... mi-e atât de rușine.

– Singura de condamnat este Fiona. Nu-ți face prea multe griji de mânia lui Scott. Până la urmă o să-i treacă.

Siguranța lui Fabio o mai consolă puțin. Cine știe ?! Poate că o va ierta atunci când o va aduce pe Fiona înapoi la vilă.

Întreaga după-amiază așteptă cu nerăbdare și, îndată ce auzi mașina, ieși în fugă în întâmpinarea ei. Cu pleoapele plecate, Fiona murmură câteva cuvinte nedeslușite înainte de a se refugia în casă. Ella privi în urma ei cu emoție, apoi ridică o privire strălucitoare spre Scott și-i întinse mâna.

– O să mă ierți ? întrebă ea cu îndrăzneală.

Scott rămase tăcut. Trebuia oare să continue ?

— Încearcă să înțelegi, te rog ! îl imploră. Fiona s-a bucurat întotdeauna de atenția bărbaților și când m-a lăsat să înțeleg că erai îndrăgostit de ea nu aveam nici un motiv să mă gândesc că mințea.

— Nici un motiv ? repetă el printre dinți. Așadar, erai convinsă dinainte de vinovăția mea ?

— Te-am judecat greșit și regret amar.

— Adevărat ? De ce această bruscă schimbare de atitudine ? Ți-ai regăsit înțelepciunea... sau doctorul Redi ți-a dezvăluit sensul ascuns al poveștii ?

— Te implor, Scott ! Nu mă judeca prea aspru...

— De ce ? Nu ai fost deloc îngăduitoare cu mine. O cunoșteai atât de bine pe Fiona încât să nu-i pui nici o clipă cuvântul la îndoială ?

— Nu mă minți niciodată ! se apără ea. Oh, Scott, te conjur, iartă-mă. Oricine se poate înșela și...

— Eu primul, o întrerupse el. Am făcut greșeala să te supraestimez. De fapt, nu ești decât o mică provincială meschină, care nu a văzut în mine decât un fluturatic ordinar hotărât să se abată de la calea cea bună. Îmi plăcea să te cred diferită de altele ! Îmi plăcea să-mi închipui că vei uita trecutul pentru a nu ține seama decât de viitor... de viitorul nostru.

Aceste cuvinte se înfipseră în inima ei cu o sfâșietoare cruzime. Acum cântărea câtă pică îi purta și ideea că totul era terminat între ei i se impuse brusc, cu o îngrozitoare evidență.

— Când te-am văzut prima dată, am sperat că erai femeia pe care o căutam de ani de zile, continuă el neîndurător. Am vrut să te păstrez numai pentru mine și să-ți ocrotesc inocența. Din nefericire, am

confundat inocența cu naivitatea. În realitate, acolo unde văzusem puritate, nu era decât un spirit mărunt. Va trebui să parcurgi cale lungă pentru a ajunge la un nivel de înțelegere cu mine. Ar fi mai bine să te întorci în Anglia pentru a-ți regăsi mica ta slujbă, micul tău apartament și mica ta existență.

– Enzo ! Tu aici !

Auzind vocea Gabriellei, Scott și Ella se întoarseră, tresărind.

– Mi se părea că erai tu, dar nu eram singură. De ce nu m-ai prevenit ? adăugă ea, aruncându-i o privire întunecată Ellei.

– Eu sunt singurul vinovat, răspunse Scott în locul ei. Mi-a spus că dormeai și nu am vrut să te trezesc. Totuși, dacă acum ești aici, de ce nu am rezolva împreună câteva treburi ? Îți datorez o croazieră, mi se pare.

– Dar este minunat ! exclamă ea, toată numai zâmbet. Mă întorc imediat.

– Ai făcut-o intenționat pentru a mă jigni, nu-i așa ? spuse Ella cu un calm care o surprinse și pe ea.

Scott o măsură cu dispreț.

– Credeam că am fost limpede. Nu mă mai interesezi, Ella.

Ea primi răspunsul cu inima grea. De data asta, totul se terminase. Ca într-un coșmar, întoarse spatele și fără să privească în urmă, intră liniștită în casă. Nimeni nu va mai putea să-i facă un rău atât de mare.

În momentul în care se pregătea să intre în bucătărie, Gabriella apăru în capul scării.

– Nu știu când mă întorc, o anunță ea, bine dispusă. Îți voi lăsa cecul pe măsuța de la intrare. Și

apoi, este inutil sa mai rămâi până luni. Să-i spui rămas-bun Fionei din partea mea. Are mult noroc. Enzo adoră fetele de genul ei. Este foarte simplu, ronțăie câte una în fiecare dimineață la micul dejun.

— Nu vă obosiși, replică Ella cu dezgust. Fiona este îndrăgostită de Sven, nu de Scott. Așadar, nu aveți de ce vă teme.

Noutatea o luă pe Gabriella pe nepregătite.

— Cum ? bâigui ea, surprinsă De ce nu mi-ai spus mai devreme, niciodată nu te-aș fi...

— Oricum, mi-aș fi dat demisia, o întrerupse ea, intrând în bucătărie fără să mai spună ceva.

Pe culoar se auzi un zgomot de pași apoi în grădină și în cele din urmă zgomotul unui motor care se îndepărta cu repeziciune, în timp ce asupra Villei Lauretana se lăsa o liniște apăsătoare.

CAPITOLUL XII

– Mai cu nerv, Ella, comandă Pete Duckham. Trebuie ca fotografia aceasta să fie cu adevărat sexy.

Ella își reținu cuvintele de nemulțumire ce-i stăteau pe buze, oricum inutile și zâmbi pentru a suta oară obiectivului îndreptat asupra ei.

– Cât o să mai dureze ? întrebă în timp ce el schimba filmul. Încep să fac cârcei !

– Ultima secvență, o anunță și începu să o mitralieze și mai și.

Zece minute mai târziu, ședința de fotografiat era terminată. Ella se ridică și-și întinse membrele anchilozate.

– Este dificil de lucrat cu tine. Și mai am nevoie de tine săptămâna viitoare. Pentru o colecție de costume de baie lângă Bristol.

– Știu. Franck mi-a spus-o deja la agenție.

– Te-ai gândit la reclama de lenjerie pe care ți-am propus-o ?

– Nu pozez pentru lenjerie, Pete, îmi cunoști principiile.

– Dar se văd atâtea în costume de baie ! protestă el.

— Probabil. Dar o bustieră de dantelă te face să te gândeşti mai mult la un pat de dormitor.

Discutaseră de mii de ori subiectul acesta şi ea avusese întotdeauna ultimul cuvânt. Cu un oftat teatral, o lăsă să meargă să se schimbe în cabina studioului.

Se demachie pe îndelete, îşi scoase rochia-furou din satin ţesut cu fir de lame şi îşi reluă cu plăcere propriile veşminte.

— Marţea viitoare la ora opt, o anunţă Pete când reveni în studio. Trec să te iau, sau ne întâlnim aici ?

Priviri apreciative o urmăriră în timp ce cobora pe Fulham Road. Era obosită şi nu avea putere nici măcar să privească vitrinele elegante. Din fericire, găsi un taxi, care o duse la apartamentul ei din Knightsbrige.

Îi plăcea eleganţa discretă şi farmecul acestui cartier. Ce diferenţă faţă de camerele deprimante de menajeră pe care le împărţise cu Fiona ! Şi cât era de diferită faţă de tânăra care revenise din Italia în urmă cu şase luni...

Şase luni, nu mai mult... Cu toate acestea, i se părea că trecuse mai mult timp. Ajunsă în micul ei salon, îşi aruncă neglijent mantoul pe o canapea şi contemplă cu un aer neîncrezător delicatele nuanţe de turcoaz şi portocaliu pe care le alesese să-şi decoreze acest budoar unde se retrăgea adesea. Va veni oare ziua în care să creadă în succesul ei ?

Lăsând-o pe Fiona în grija lui Fabio, în luna august revenise în Anglia. Încă jignită pentru că fusese tratată drept provincială inhibată, îşi abandonase apartamentul şi se mutase la Londra unde îşi găsise o slujbă la un avocat din Lincoln's Inn.

Dar puțin după aceea, destinul își făcuse intrarea în viața ei în persoana unui fotograf independent care o remarcase pe stradă, așezată pe o bancă și mâncând cartofi dintr-o pungă. Sătul de starletele fermecătoare cu zâmbete artificiale, a propus fotografia Ellei unei mari reviste ilustrate care, cucerită de candoarea și prospețimea modelului, nu ezitase să o publice.

Două zile mai târziu, o agenție de manechine o suna pentru a-i stabili o întâlnire. Femeia între două vârste care o primise o cercetase cu un ochi critic pe toate fețele.

— Aveți o constituție frumoasă și o față interesantă, spuse ea în cele din urmă. Dar nu aveți experiență și va trebui să luați lecții de ținută, de dans și să învățați să vă machiați.

După aceea, îi trebuise un agent de publicitate. La sfatul impresarului ei artistic, se duse să-l vadă pe Franck. Personalitatea lui contestată și îndrăznelile stilului făceau din el cel mai reputat fotograf la modă.

Fotografiile o costaseră două săptămâni de trudă, dar rezultatul meritase osteneala : săptămâna următoare era angajată în mai multe acțiuni publicitare. Fusese asociată la lansarea pe piață a unei mărci de ciocolată, a unei loțiuni capilare-miracol, a unei colecții de primăvară.

A pătruns curând în lumea londoneză și pariziană a creatorilor de modă. Aici l-a întâlnit pe Pete, care reușise să o catapulteze printre manechinele cele mai bine plătite din Londra.

Dar, în mijlocul acestei glorii nou-nouțe, a adoratorilor atrași de noua ei frumusețe și de reputația

de seriozitate, o vagă melancolie o urmărea până și în momentele de triumf...

Sună telefonul. Era Pete.

— Ella, o anunță vesel, schimbare de program, nu se mai pleacă la Bristol, ci la Viareggio, ce spui de asta ?

— Oh, spuse ea, nu poți găsi o altă fată ? Detest Riviera italiană și tot ce are legătură cu ea.

— Ella, ești cu adevărat imposibilă. Oricine ar fi nebun de bucurie să meargă la Viareggio, iar tu faci mofturi ! Nici nu se pune problema ! Mergi, vom sta la Albergo Reale.

* * *

Trei zile mai târziu, era instalată într-o cameră fermecătoare cu vedere spre portul Viareggio. Soarele scălda într-o lumină caldă iahturile și velierele care erau ancorate acolo.

Se gândi la Arabella, a cărei provă brăzda acum apele australiene... Contemplă mult timp navele care se odihneau sub ochii ei, liniile lor nervoase, siluetele curate ale velierelor, reflexele Mării Tireniene pe coca lor lăcuită cu alb, pe obiectele de metal lucitor și pe lemnul vopsit. Dar nici unul dintre acești pur-sânge ai mării nu putea rivaliza cu puterea și grația Arabellei...

În următoarele ore, poză pentru Pete în grădina botanică. În mașina care-i conducea la hotel, el o anunță că Vogue New York o solicita pentru a prezenta modele la un bal de caritate.

— Care bal de caritate ?

Pete oftă.

– Haide, Ella, toată lumea este la curent, tu nu. Balul prințesei Beatrice, care va avea loc la Plazza Rezzonico. De trei luni, ziarele numai de asta se ocupă. Precedentul fusese anulat din cauza unui capriciu al organizatoarei. Toată lumea bună va fi acolo.

Ella își dădu seama că se rupsese intenționat de lume... și iată că acum tristul ei trecut de dragoste umilită revenea insistent, cu o teribilă brutalitate...

Prințesa Beatrice era prietena cea mai apropiată a lui Scott, complicea capriciilor lui în manevrele cu Gabriella... Dar, desigur, reținut de obișnuința de a-și petrece iarna pe meleagurile australiene, el nu va fi acolo să o vadă prezentând moda... din fericire.

Două zile mai târziu, în liniștea camerei de hotel, ea își termină machiajul când ușa se deschise înaintea Fionei. Vorbiseră adesea la telefon, dar era prima dată când o revedea și simți o emoție de nespus.

Fiona se aruncă în brațele ei.

– Ella ! Ce bucuroasă sunt ! exclamă ea cu ochii în lacrimi. Sunt atât de mândră de tine ! Fotografia ta este pe toate coperțile revistelor și chiar la coaforul meu. Mă simt ca un biet șoricel pe lângă tine...

– Nu spune prostii ! Ești superbă, protestă Ella.

În timp ce ea slăbise pentru profesia ei, Fiona era puțin mai plinuță și degaja siguranță care-i stătea foarte bine.

– Mi-ar fi plăcut atât de mult să-mi petrec seara cu Fabio și cu tine, dar din nefericire, sunt obligată

să particip la acest mare bal. Am vrut să refuz, dar Pete mi-a spus că ar însemna sfârșitul carierei mele și a lui refuzând o ofertă de la Vogue New York.

– Când i-am spus lui Fabio că vei prezenta moda la această serbare, mi-a sugerat imediat să cumpăr bilete pentru gală, dar sunt atât de scumpe, încât am ezitat să...

– Ai ezitat, tu ? exclamă Ella, uluită.

– Oh, nu mai sunt așa de cheltuitoare ca altădată ! Fabio muncește atât de greu încât sunt atentă să evit orice risipă dar el a insistat atât de mult încât până la urmă am cedat și... iată-mă. Apropo, știi că Scott l-a sunat pe Fabio din Australia acum două sau trei luni ?

– Scott ? repetă ea cu vocea care-i tremura puțin. De ce ? Este bolnav ?

– Nu știu. Poate că atunci era și după aceea s-a vindecat. Închipuie-ți că face parte dintre personalitățile invitate la marele bal.

– Ah, da ? făcu Ella cu o indiferență prefăcută.

Își privi imaginea în oglinda mesei de toaletă. Cât de mult se schimbase ! O va mai recunoaște ? Bruneta neînsemnată se metamorfozase într-o elegantă silfidă rafinată, îmbrăcată într-o rochie de mătase verde care plutea ușor și suplu pe picioarele ei, lăsându-i liber un umăr. Brățări de aur străluceau pe brațul drept, în timp ce un colier în stil baroc îi punea în valoare gâtul zvelt și pielea translucidă.

Fabio le aștepta în fața hotelului, înaintea palatului unde se dădea balul. Indiferentă la privirile admirative îndreptate asupra ei, Ella se grăbi spre Fabio, cu mâinile întinse. Era emoționată să-l revadă și regretă numai că nu avea suficient timp să stea puțin de vorbă cu el.

Deodată, îi atraseră atenţia două siluete care se îndreptau împreună cu altele spre sala de bal. Una dintre ele era, fără discuţie, Gabriella. Acoperită cu strasuri şi lamé din cap până în picioare, tânăra văduvă părea să-şi fi regăsit norocul... numai dacă nu-şi găsise soţul bogat pe care îl aştepta de atâta timp. Ridicându-se pe vârfuri, încercă să-l vadă pe bărbatul care o însoţea şi-l recunoscu, cu o dureroasă împunsătură în inimă, pe Scott. Aşadar, revenise la fosta lui dragoste ! Se simţi scuturată de un tremur nervos.

— Am trac să trec prin faţa tuturor acestor oameni, îi explică ea lui Fabio, care o cerceta cu o curiozitate îngrijorată.

— Sunt sigur că totul se va desfăşura foarte bine. La ce oră este programată prezentarea ?

— În timpul dineului, răspunse Ella privind perechea care se îndepărta încet.

Chiar în acel moment îi se alătură Pete, cu veşnicul lui aparat de fotografiat pe umăr.

— Nu poţi să uiţi cinci minute de munca ta ? îi reproşă ea cu amabilitate.

— Este viaţa mea, replică el, gratificând o pe Fiona cu o privire apreciativă. Nu v-aţi gândit niciodată să deveniţi manechin ca sora dumneavoastră ?

— De sute de ori, dar nu aş putea suporta nici cinci minute, răspunse Fiona.

— Nu vreţi să încercaţi ? insistă Pete, îndepărtându-se puţin pentru a aprecia efectul. Aveţi...

— Absolut nimic, îl întrerupse Fiona fără şovăire. În plus, am deja o slujbă pe care o ador.

— Cu ce vă ocupaţi ?

– Mă ocup de copii într-o clinică. Nici nu se pune problema să o abandonez. Mai ales pentru obiectivul unui aparat de fotografiat.

Pete scoase un oftat deznădăjduit.

– Vreți să vă opriți ? Nu o să-i băgați în cap Ellei asemenea idei ! În pofida talentului ei, este complet lipsită de ambiție.

Luând-o de braț, Ella îl antrenă în marea sală, unde un chelner îi conduse spre o masă din apropierea scenei. Acolo își dădu seama că cea a lui Scott și Gabriellei era la doi pași de a lor. Cu un nod în gât, îi plasă pe Fabio și Fiona cu fața spre ei, în așa fel încât ea să stea cu spatele. Nu avea nici un chef să fie recunoscută.

Din păcate, vecinătatea lui Scott era de ajuns să o tulbure, neputând să se concentreze asupra invitaților ei. Ce tristă companie era pentru ei ! Pete nu se lăsă înșelat și în momentul când se îndreptau spre culise, îi propuse un brandy pentru a-și „recăpăta buna dispoziție".

Nu avea chef nici de alcool, nici de tachinări și se grăbi spre salonul de îmbrăcăminte unde întâlni cu plăcere mai multe colege. Se văzu repede înconjurată de fotografi și creatori de modă cărora trebuia să le prezinte creațiile pe scenă și, în acest vârtej vesel și guraliv, reuși să alunge din minte pentru un timp imaginea lui Scott.

Prezentarea s-a desfășurat fără nici un incident. Apărând într-un nimb de lumină, manechinele nu aveau despre sală și spectatori decât o impresie de mișcare vagă. Ella se felicita pentru asta.

Cu toate acestea, pe măsură ce se apropia sfârșitul prezentării, se temea de faptul că trebuia să

încheie cu tradiționala rochie de mireasă. De ce perspectiva aceasta îi displăcea atât de mult ?

Cu voie sau fără voie, trebui să îmbrace muntele de tul, mătase și satin împodobit cu perle care compunea piesa finală. Apariția ei a fost salutată cu un ropot de aplauze pe care le primi cu o indiferență profesională. Trei rechemări, punctate cu aplauze mereu mai entuziaste, puseră capăt în sfârșit prezentării care fusese o grea încercare pentru ea.

— Păstrați-o pe dumneavoastră, o rugă creatorul care realizase rochia. Trebuie ca doamnele acestea să aibă șansa să o examineze pe îndelete.

— Fie, dar refuz să păstrez voalul, spuse cu hotărâre. Am impresia că sunt un brad de Crăciun.

— Mă duc să caut o diademă, propuse un machior.

Ella reveni curând în sala de bal, îmbrăcată în această prestigioasă toaletă, împodobită cu o diademă de împărătească bizantină. Îl văzu pe Scott la marginea ringului de dans, stând de vorbă cu familia princiară. Întoarse capul și porni spre ea. Fără să spună un cuvânt, o luă de braț și o conduse spre gazda lor.

Aceasta îi mulțumi cu amabilitate pentru participare și o lăudă îndelung pentru eleganța și frumusețea ei. Ella răspunse ca un automat. Toată ființa ei era preocupată numai de prezența lui Scott alături de ea. Cu toate că nu îndrăznea să-l privească în față, știa că nu se schimbase.

O cuprinse un sentiment de panică în momentul când o văzu pe prințesă închizându-și evantaiul și îndepărtându-se, lăsând-o pe neașteptate singură cu el. Schiță un pas, vrând să-l părăsească, dar el

o urmă. Părea hotărât să nu-i dea drumul. Ajunsă la capătul răbdării, se hotărî să-i facă față, decisă să-i demonstreze că nu-i mai inspira decât indiferență.

— Ești minunată, comentă el înainte de a avea timpul să spună un cuvânt.

— Penele drăguțe fac păsările frumoase, spuse cu răceală. Dacă-mi permiți, aș vrea să ajung la masa mea. Fabio și Fiona mă așteaptă și...

— Nu au decât să aștepte, o întrerupse pe un ton categoric. Vreau să-ți vorbesc. Vino, să mergem pe terasă, vom fi mai liniștiți acolo.

Indiferent la protestele ei, o scoase afară din sală. Aerul era răcoros și se înfioră în rochia subțire. Fără o vorbă, Scott o prinse de mână și o duse spre o bancă apărată de vânt de un arbust.

— Nu se mai poate ! izbucni el din senin. Ella, nu pot trăi fără tine. Chipul tău mă chinuiește noaptea...

— Citești prea multe reviste de modă, spuse pe un ton mușcător.

El făcu un gest enervat.

— M-ai înțeles foarte bine. Chipul tău, corpul tău, prezența ta... ești indispensabilă existenței mele... Nu mai pot nici măcar atinge o altă femeie...

Ella își ridică sprâncenele cu un aer care exprima îndoiala.

— Nu te descuraja, acordă-i încredere Gabriellei, ripostă ea, îndreptându-se spre sala de bal.

— Ella, rămâi, te rog.

— Nu mai avem nimic să ne spunem.

— Ba da !

Două mâini puternice o cuprinseră și o obligară să se întoarcă, smulgându-i diadema, care se rosto-

goli la pământ, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei. Vru să reziste, dar când gura lui o acoperi cu nesaț pe a ei, toată voința i se topi în ardoarea îmbrățișării.

— Mă iubești, îi șopti el la ureche. Nu nega.

— Nu am negat-o niciodată. Dar tu, nu ești decât un...

— Nu trezi amintirile neplăcute, șopti el, mângâindu-i părul mătăsos. Am pierdut șase luni din viața mea... din a noastră... Dar le voi compensa, draga mea... te doresc atât de mult !... Vino, să plecăm împreună.

— Nu ! exclamă ea, respingându-l cu putere. Nu o să meargă niciodată.

— De ce ?

— Pentru că nu am încredere în tine, Scott.

Maxilarele lui se încleștară cu nervozitate, privind-o întrebător.

— Nu crezi cu adevărat ce spui, nu-i așa ? De data asta, nu voi lăsa orgoliul tău și nici pe al meu să stea în drumul nostru. Dacă vom fi despărțiți, nu vom fi niciodată fericiți.

— Vom fi despărțiți chiar dacă vom trăi împreună. Propunerea ta vine prea târziu, Scott. Întoarce-te la Gabriella și la celelalte victime ale tale. Eu nu voi face niciodată parte dintre ele.

— Nu am pe nimeni, Ella, spuse deslușit, privind-o cu intensitate. Numai tu contezi pentru mine cu adevărat.

— Nu cred nici un cuvânt.

Scott oftă exasperat.

— Totuși, mă iubești atât de mult cât te iubesc și eu !

– Asta nu schimbă cu nimic situația. Lasă-mă să plec și să terminăm o dată pentru totdeauna.

– Nu ! exclamă el. Te iubesc și am să ți-o dovedesc.

O târî fără menajamente spre ieșire.

– Unde mă duci ? strigă ea.

– Vei vedea.

Fără altă explicație, o obligă să urce în mașină și, instalându-se la volan se îndreptă spre extremitatea portului. Ajuns aici, o invită pe Ella, din ce în ce mai uimită, să-l urmeze de-a lungul digului. În pofida întunericului, ea recunoscu Arabella, cu o mică înțepătură în inimă... dar ceva se schimbase, acolo, pe cocă, cele câteva litere... Arabella fusese schimbat cu Ella.

– Convinsă ? o întrebă, luând-o în brațe. Până și vasul meu tânjea de dorul tău. Acum trei luni l-am sunat pe Fabio ca să aflu noutăți despre tine. Prin el am aflat că ai devenit manechin. Am preferat să aștept câtva timp înainte să mă arăt, pentru a-ți permite să-ți conduci cariera cum aveai de gând.

– Și dacă m-aș fi îndrăgostit de un alt bărbat ?

– M-aș fi bătut pentru a te recuceri.

Avea o asemenea tărie în voce încât se tulbură.

– Oh, Scott, de ce ne-am chinuit unul pe altul ? întrebă ea cu ochi înecțoșați de fericire.

– Pentru că trebuia să învățăm să avem încredere unul în altul.

Ea clătină din cap zâmbind printre lacrimi și se cuibări la pieptul lui.

– Dragostea mea, vrei să fii soția mea ?

Emoția îi gâtuia vocea.

– Da, șopti ea.

Pentru a pecetlui pactul, o sărută cu o ardoare care îi tăie respirația. La câțiva metri de ei, Ella îi ocrotea cu masa ei impozantă, iar cele patru litere pictate cu negru pe coca imaculată deveneau sub razele de argint ale lunii însuși blazonul dragostei lor.

– SFÂRȘIT –